

Univerzita Karlova v Praze
Filozofická fakulta

Ústav románských studií

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Daniel Petřík

**Sémanticko-stylistická perspektiva při volbě lexikálních
prostředků ve španělštině**

**Lexical representation in Spanish from the semantico-
stylistic viewpoint**

Vedoucí diplomové práce: doc. PhDr. Petr Čermák, Ph.D

2010

Rád bych na tomto místě poděkoval vedoucímu své diplomové práce, docentu Petru Čermákovi za cenné rady a připomínky k obsahu této práce. Rovněž bych rád poděkoval i svým rodičům za podporu nejen ve studiu.

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci napsal samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů. Souhlasím se zapůjčováním práce.

V Praze dne

Daniel Petřík

Obsah:

1. ÚVOD.....	1
2. JAZYKOVÁ KOMUNIKACE JAKO PROSTŘEDEK DOROZUMÍVÁNÍ. MATEMATICKÉ PŘÍSTUPY V LINGVISTICE	3
2.1. Modely jazykové komunikace	3
2.2. Základy teorie informace.....	6
2.3. Zipfovy zákony	12
3. JAZYKOVÁ KOMUNIKACE JAKO PROSTŘEDEK POJMENOVÁVÁNÍ. SPOLEČENSKOVĚDNÍ PŘÍSTUPY V LINGVISTICE S DŮRAZEM NA SÉMANTIKU	21
3.1. Sémantika v jazykové komunikaci.....	21
3.2. Znak jako základní jednotka jazykové komunikace.....	23
3.2.1. Dyadické modely znaku	25
3.2.2. Triadické modely znaku	26
3.3. Teorie významu	31
3.4. Asymetrie mezi významem a formou a související sémantické jevy	33
3.4.1. Synonymie	33
3.4.2. Polyvalence	34
3.4.3. Dvojznačnost	37
3.5. Jazykový relativizmus.....	39
3.5.1. Sapir-Whorfova hypotéza.....	41
3.5.2. Jazykový relativizmus: čeština versus španělština	45
4. VYBRANÉ STYLISTICKÉ PROBLÉMY SÉMANTICKÉHO TYPU VE ŠPANĚLŠTINĚ	50
4.1. Redundantní kolokace	50
4.2. Desémantizace, <i>palabras omnibus</i>	54
4.2.1. Stanovení míry desémantizace u vybraných výrazů na základě studie na paralelním česko-španělském korpusu InterCorp	58
4.3. Sémantické kalky	65
5. ZÁVĚR. RESUMÉ.....	73
5.1. Resumen (español).....	73
5.2. Resumé (česky).....	76
5.3. Resume (English)	79
6. BIBLIOGRAFIE.....	83

Název práce: Sémanticko-stylistická perspektiva při volbě lexikálních prostředků ve španělštině

Autor: Daniel Petřík

Katedra (ústav): Ústav románských studií

Vedoucí diplomové práce: doc. PhDr. Petr Čermák, Ph. D.

e-mail vedoucího: petr.cermak@ff.cuni.cz

Abstrakt: V předložené práci se zabýváme zejména vybranými problémy sémanticko-stylistického charakteru v rámci španělského lexika. V širším úvodu poukazujeme na některé obecné i technické problémy lidské komunikace, ale následující části práce se již hlouběji soustřeďují na klasické partie sémantiky jako teorie znaku a významu, asymetrie mezi formou a významem, ale i jazykový relativismus a determinismus, redundantní kolokace, proces desémantizace či cizí vlivy ve španělštině s důrazem na sémantické kalky. Kromě vlastního teoretického výkladu jsme prakticky prověřovali některé obecné zákonitosti distribuce slov v textu španělského románu *El coronel no tiene quien le escriba* a rovněž provedli stanovení míry desémantizace u vybraných španělských sloves na základě případové studie na paralelním česko-španělském korpusu InterCorp.

Klíčová slova: význam, výraz, slovo, sémantika, lexikon

Title: Lexical representation in Spanish from the semantico-stylistic viewpoint

Author: Daniel Petřík

Department:

Supervisor: doc. PhDr. Petr Čermák, Ph. D.

Supervisor's e-mail address: petr.cermak@ff.cuni.cz

Abstract: In the present work we deal with particular problems of the selected semantic-stylistic characteristics of the Spanish vocabulary. In a broader introduction we point out some general and technical problems of human communication, but the next part of this work has been deeply focused on the classic parts of semantics as a theory of sign and meaning, asymmetry between the form and the meaning, but also linguistic relativism and determinism, redundant

collocation, the process of desemantization and foreign influences in Spanish with an emphasis on semantic calques. Besides the theoretical explanations we have practically investigated some general patterns of distribution of words in the text of the Spanish novel *El Coronel no tiene quien le escriba* and make also count the rates for selected desemantized Spanish verbs on the basis of case studies on the Czech-Spanish parallel corpus InterCorp.

Keywords: meaning, word, term, semantic, lexicon

1. ÚVOD

Jazyk je součástí každé lidské společnosti po mnohá staletí a v některých případech i tisíciletí. Pro každého člověka je jazyk nepostradatelným nástrojem pro dorozumívání, myšlení či pojmenovávání a jeho neznalost, případně neschopnost jej používat je podstatnou překážkou pro běžný život ve společnosti. Ačkoli jazyk každodenně používáme, jedná se o komplikovaný a neustále se vyvíjející systém. Aby mluvčí mohli jazyk užívat, musejí splňovat řadu předpokladů: Musejí být schopni artikulovat, spojovat fonémy v morfémy, z morfémů vytvářet existující výrazy se známým významem, výrazy organizovat do smysluplných výpovědí, výpovědi do textu a další. Tedy i zkoumání jazyka se skládá z řady disciplín, které se zaměřují na jednotlivé právě popsané procesy. V poslední době se však stále častěji ukazuje, že jazykověda si nevystačí pouze se svými subdisciplínami a ve zkoumání se stále častěji prolíná i s jinými obory jako psychologie, statistika, logika, kybernetika či lékařství.

V našem výkladu začneme kapitolou, kde poukážeme na provázanost jazykovědy s přírodními vědami. Uvedeme obecné základy teorie komunikace a povšimneme si některých technických aspektů přenosu informace, tak jak jej rozpracoval Claude Elwood Shannon. Dále se zaměříme v obecné rovině na problém volby slov při vytváření promluvy a ukážeme, jak je distribuce slov v textech statisticky dobře popsatelná pomocí Zipfových zákonů nezávisle na zkoumaném jazyce. Rovněž si všimneme souvislosti distribuce a frekvence španělských slov se šíří jejich významu.

Zbylé kapitoly naší práce budou orientovány především společenskovědně. Popíšeme základy teorie znaku a významu, i jak se dále historicky vyvíjela. Všimneme si postavení sémantiky v jazykovědě jako vědy o významu a nastíníme její historický vývoj od dob Michela Bréala a Antoina Meilleta až po Noama Chomského. Budeme se zabývat otázkami přiřazení významů k výrazům, jak z pohledu mluvčího španělštiny, tak i z pohledu nerodilého mluvčího. K tomuto účelu se zmíníme jednak o běžných asymetriích mezi významem a znakem (jako synonymie a polyvalence) s důrazem na příklady ze španělštiny, tak i o jazykovém relativizmu mezi češtinou a španělštinou.

V poslední kapitole se zaměříme na vybrané problémy konfigurace významu v textu související s jeho stylistickou úrovní. Nejedná se tedy o prohřešky proti normativnímu užívání jazyka, ale spíše proti estetičnosti, principu ekonomičnosti a jasnosti či kulturní úrovni. Podrobněji prozkoumáme redundantní kolokace (pleonazmy) typické ve španělštině. Popíšeme proces desémantizace, k němuž dochází v případě často užívaných sloves a u vybraných sloves provedeme případovou studii tohoto fenoménu na paralelním česko-španělském korpusu InterCorp. Na závěr se zmíníme o cizích vlivech na španělský jazyk s důrazem na sémantické kalky.

2. JAZYKOVÁ KOMUNIKACE JAKO PROSTŘEDEK DOROZUMÍVÁNÍ. MATEMATICKÉ PŘÍSTUPY V LINGVISTICE

2.1. Modely jazykové komunikace

Současné trendy celé řady lingvistických oborů se upínají k procesu komunikace a jeho atributům. Na komunikaci lze nahlížet z různých úhlů, my se však podrobněji budeme zabývat jen těmi, které budou relevantní pro naši práci. Etymologie slova komunikace je zřejmá, neboť v latině *communicare* znamená sdílet, radit se a úzce souvisí s významem slova *communis*, neboli společný. V lingvistice se jedná o proces dorozumívání, nejběžněji lidskou řečí, písmem či případně nonverbálně. V nejširším slova smyslu lze komunikaci charakterizovat jako proudění informací z jednoho bodu (tzv. komunikantu) do jiného bodu (komunikantu) a případně i opačně. Jsou-li komunikanty dvě osoby a uskutečňuje-li se sdělovací proces pomocí přirozeného jazyka, jedná se o interpersonální jazykovou komunikaci. Základní osou většiny modelů¹ interpersonální komunikace je mluvčí – zpráva – příjemce. Tuto situaci můžeme zobrazit na zjednodušeném schématu (obrázek 1), které předpokládá, že jedna osoba (mluvčí) vysílá svá sdělení k jiné osobě (příjemci). Jedná se o tzv. lineární model.

Obrázek 1

Určitým zlepšením lineárních modelů je předpoklad možnosti interakce, kdy se role mluvčího a příjemce obměňují a sdělování zpráv probíhá v opačném směru (ale nikoli souběžně). Konečně transakční model komunikace uvažuje, že obě osoby jsou současně mluvčím i příjemcem a že sdělování může probíhat v obou směrech, a to i ve stejný okamžik. Záhy se však takové modely ukázaly

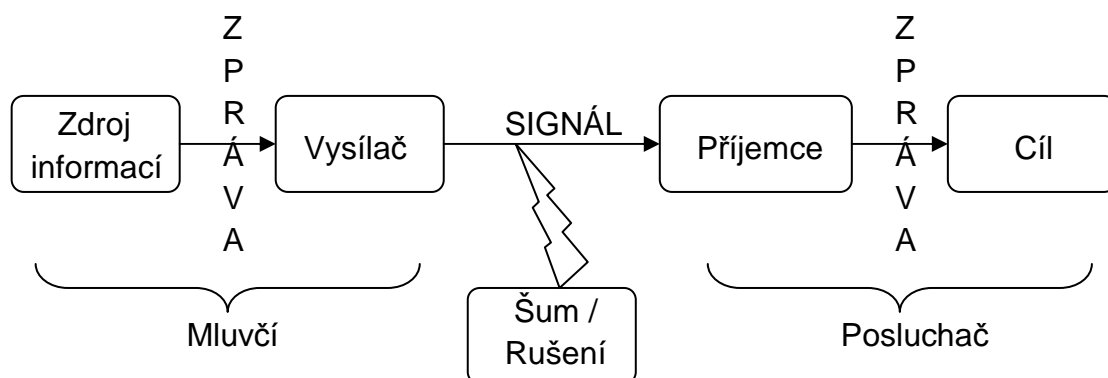
---

¹ Většina modelů popisovaných v této kapitole je převzata od Manuela Maldonada Alemana [22].

nedostatečné a neodpovídající skutečnému stavu. Již od první poloviny 20. století se objevují různé další přístupy snažící se tento model učinit více realistickým.

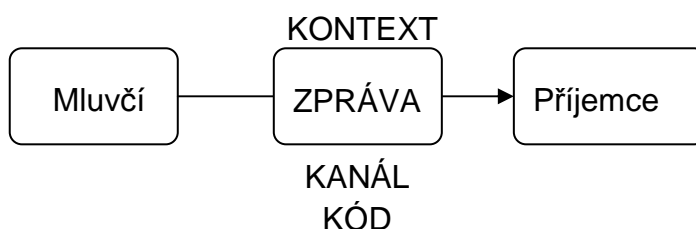
Kromě vlastního jazykovědného pohledu na komunikaci stále významnější roli při vysvětlování tohoto procesu začaly hrát kybernetika a matematické disciplíny jako statistika a teorie pravděpodobnosti. Některé modely komunikace aplikovatelné i v lingvistice mají mnohdy čistě technická východiska, jako je tomu v případě původního Shannonova-Weaverova modelu (obrázek 2). Dle tohoto modelu probíhá komunikace sekvenčně (neboli v posloupnosti) a lineárně. Posloupnost jednotlivých kroků začíná u informačního zdroje, který předá určitou zprávu vysílači. Vysílač danou zprávu jistým způsobem zakóduje a vyšle ji určitým kanálem směrem k přijímači. Během přenosu signálu může docházet k rušení. Jakmile signál dorazí k přijímači je dekodován a získává podobu zprávy, která je doručena do cíle. Ačkoli se celý mechanismus může zdát příliš technický, dobře odpovídá tomu, jak komunikace probíhá z fyziologického hlediska i mezi lidmi. Je-li informačním zdrojem lidská mysl, vysílačem ústa, ruka a podobně, kódem přirozený jazyk, komunikačním kanálem hlas, papír atd., ruchem jiný zvuk, který mluvčího přehluší, přijímačem ucho, oko atd. a cílem mysl posluchače, dostáváme analogii se Shannonovým-Weaverovým modelem. Nicméně ze společenskovední perspektivy má tento model některé zásadní nedostatky, například psychologové mu vytýkají, že centrem jeho zájmu je pouze přenos informací, ale již se vůbec nezabývá procesy, které se odehrávají v mluvčím a příjemci před vysláním signálu anebo při jeho zpracování.

Obrázek 2

Jiným velmi známým modelem jazykové komunikace je funkcionalistický model Romana Jakobsona (obrázek 3). V Jakobsonově modelu se rozlišuje šest

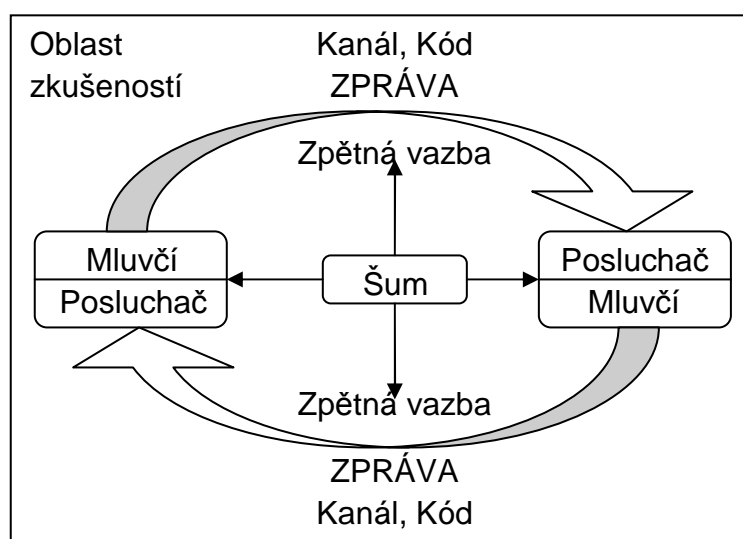
složek (mluvčí, příjemce, zpráva, kanál, kód a kontext), které jsou v určité míře přítomny v každé jazykové komunikaci a na každou z těchto složek je dle Jakobsona vázána určitá funkce jazyka. Pokud bychom jej srovnali se Shannonovým-Weaverovým modelem, neshledali bychom příliš odlišností, neboť oba modely počítají s existencí základních složek komunikace. Jakobson ve svém modelu navíc přidává kontext a naopak neuvažuje šum.

Obrázek 3

V dalších obdobích do podoby komunikačních modelů zasáhli deskriptivisté a behavioristé, kteří chápali komunikaci jako sled stimulů a reakcí mezi mluvčím a posluchačem, a nabídli tak alternativní model k modelům lineárním, či vycházejícím z původního Shannonova-Weaverova modelu.

K významnému rozšíření modelů komunikace docházelo od 70. let dvacátého století v souvislosti s komunikačně-pragmatickým obratem v lingvistice. Kromě dosud uvažovaných základních složek komunikačního procesu, obecné modely začaly zahrnovat i oblast zkušeností komunikantů a kontext, v němž je proces realizován, dále byl kladen důraz i na existenci šumu a zpětné vazby včetně transakčnosti komunikace.

Obrázek 4

Poslední významné změny v teorii lingvistických modelů jazykové komunikace proběhly v souvislosti s Noamem Chomskym a jeho generativistickou školou. Podle této koncepce se teorie jazykové komunikace v lingvistickém stadiu skládá ze tří částí:

1. teorie jazykových schopností komunikantů (linguistic competence),
2. teorie užívání jazyka komunikanty (linguistic performance),
3. teorie ovládnutí jazyka komunikanty (language acquisition).

Chomsky komunikaci považuje za proces, jehož účastníci (komunikanty) užívají svůj lingvistický mechanismus ke kódování a dekódování předávaných jazykových sdělení. K modelování tohoto mechanismu slouží tzv. lingvistický popis (linguistic description), jímž je určitý generativní systém. Jazykový popis je tvořen třemi složkami: syntaktickou, sémantickou a fonologickou. Syntaktická složka disponuje jistou generativní silou, s jejíž pomocí generuje řetězce čistě formálních prvků, tzv. formativů. Úkolem sémantické složky je významově interpretovat tyto řetězce a konečně fonologická složka je spojuje s jejich zvukovou interpretací. Chomského model zobrazuje především strukturu znalostí gramatiky jazyka každého komunikanta, ale již neobjasňuje fungování tohoto mechanismu, čili nepopisuje činnost uživatele jazyka. Generativní model tedy na rozdíl od úplných modelů jazykové komunikace postihuje pouze jedinou složku, totiž jazykový kód.

2.2. Základy teorie informace

Zatímco na počátku dvacátého století bylo využití matematických metod v lingvistice spíše sporadické, ve druhé polovině dvacátého století se matematické principy staly téměř nedílnou součástí většiny jazykovědných disciplín. Na řadu jevů v lingvistice lze nahlížet ze dvou perspektiv: z kvalitativní a kvantitativní. Kvalitativní stránky jevů i nadále úspěšně vysvětlují společenskovední postupy, z nichž některé se používají již od počátku existence jazykovědných oborů. Při vysvětlování kvantitativních složek jevů jsou však obvykle nezbytné poměrně mladé matematické postupy. Prvopočátky intenzivnějšího využívání matematiky

jsou spjaty právě s dvěma oblastmi zájmu: teorie informace a zákonnosti distribuce lexika v textech.

Informace je termín, kterému každý obvykle intuitivně dobře rozumí, nicméně pro výstavbu teorie informace bylo nutné jej přesně definovat a přijmout i některé základní axiomy, které by popisovaly jisté rozumné požadavky na informaci kladené. Stručně charakterizujme některé základní přístupy k pojmu informace v následující tabulce:

Tabulka 1

1. lingvistický a komunikační přístup	Informace je obsah zprávy, sdělení či znalost, kterou sdílejí účastníci komunikace. Toto sdělení je kódováno jazykovými znaky (symboly) v souladu s pravidly platnými v daném jazyce, kterým účastníci komunikace rozumějí. Charles Pierce považují <i>informaci</i> za vlastnost symbolu, která zohledňuje současně jeho schopnost denotace a konotace dle následující rovnice: <i>denotace</i> x <i>konotace</i> = <i>informace</i> . Tedy nemění-li se míra informace obsažená v symbolu, pak čím bohatší je význam daného symbolu, na tím méně objektů je aplikovatelný.
2. filozofický přístup	Informace je vlastností hmotné reality být uspořádána a její schopnost uspořádávat, představuje tedy míru uspořádanosti systémů na rozdíl od <i>entropie</i> , tj. míry neuspořádanosti. Jedná se o komunikovatelný poznatek o objektivní realitě (tedy o určité skutečnosti, předmětu nebo jevu) zachycený ve zpřístupnitelné formě využitelné pro život člověka. Případně se definuje i jako význam přiřazený obrazům a údajům či označení výsledku odrazu v systému (fyzikálním, biologickém, sociálním, technickém), jakož i prostředku přenosu resp. sdělování tohoto výsledku uvnitř systému a mezi systémy. Informace se ztotožňuje s tzv. <i>odraženou varietou</i> (je charakteristikou hloubkové struktury uspořádané hmoty).
3. matematický a kybernetický přístup	Informace je sdělitelný poznatek či údaj, který má smysl a snižuje nebo odstraňuje nejistotu týkající se výskytu určitého jevu z dané množiny možných jevů (tedy informace je realizací náhodného jevu, která snižuje nejistotu tohoto jevu). Informace je chápána jako kvantitativní vlastnost zprávy o velikosti záporného dvojkového logaritmu její pravděpodobnosti. V kybernetice je informace obsahem toho, co se vymění s vnějším světem, když se mu přizpůsobujeme a působíme na něj svým přizpůsobováním. Informace rozšiřuje okruh znalostí příjemce. Jedná se tedy o prostředek vzájemného působení mezi systémy, který bere v úvahu i <i>zpětnou vazbu</i> .

Rovněž informaci lze posuzovat z kvantitativního a kvalitativního hlediska. Některými aspekty kvalitativního hlediska, které úzce souvisí s vlastním významem sdělení, se budeme zabývat v dalších oddílech této práce věnovaných sémantice, nyní se však věnujme kvantitativním charakteristikám, jež jsou středem zájmu zkoumání teorie informace.

Základy teorie informace položil Claude Shannon v práci *A Mathematical Theory of Communication* uveřejněné v roce 1948, z níž pochází i již uvedený Shannon-Weaverův model komunikace. Shannon a Weaver rozlišovali tři úrovně problémů, kterými je nutné se zabývat při zkoumání jazykové komunikace:

1. technický problém (Jak má být přesně sdělení přenášeno?)
2. sémantický problém (Jak mají být vyjádřeny sdělované významy?)
3. problém efektivnosti (Jak přijetí sdělení ovlivní chování příjemce?)

V rámci teorie, kterou Shannon začal budovat, se téměř výhradně zabýval pouze technickými problémy komunikace v domněnku, že tím přispěje i v oblastech dvou zbývajících problémů.

Shannonova teorie informace na informaci pohlíží jako na určitou fyzikální veličinu, kterou lze měřit a ke způsobu vhodného měření Shannon skutečně dospívá. Představme si, že určité zařízení (či osoba) X umí vyslat n různých sdělení (takových sdělení nutně musí být více než jedno, jinak by informace neexistovala) a každé s určitou pravděpodobností². Vyšle-li zařízení X nějakou konkrétní zprávu x_1 (zkráceně budeme říkat, že realizací jevu X bylo x_1), rozšíří se tím okruh znalostí příjemce o zdroji X , a tím se sníží nejistota ohledně jevu, jaká další zpráva bude zdrojem X vyslána (dlužno dodat, že změny těchto pravděpodobností závisí i na individuálních vlastnostech příjemce). Právě popsané snížení nejistoty budeme považovat za hodnotu informace. Ještě se zamysleme, podobně jako Shannon, jak vhodně toto snížení nejistoty kvantifikovat.

---

² Připomeňme, že pravděpodobnost určitého jevu je dána podílem úspěšných realizací pokusu vůči všem možným výsledkům, zřejmě se jedná se vždy o číslo mezi 0 a 1. Tedy např. pravděpodobnost padnutí šestky v jednom hodě klasickou kostkou je $\frac{1}{6}$.

Hledáme-li funkci f pro výpočet informace, přirozeně budeme vyžadovat následující vlastnosti:

- (i) Existuje-li pouze jediná možná zpráva, která může být zařízením X vyslána, jedná se o jev jistý, jehož pravděpodobnost je 1.
- (ii) Vysílají-li zdroje X a Y sdělení současně a nezávisle, potom pravděpodobnost $p(x,y)$, že současně jev X bude mít realizaci x a jev Y bude mít realizaci y , musí vzhledem k nezávislosti vysílání zpráv oběma zdroji splňovat $p(x,y) = p(x) \cdot p(y)$, kde $p(x)$ je pravděpodobnost samostatného vyslání zprávy x zdrojem X a $p(y)$ značí pravděpodobnost samostatného vyslání zprávy y zdrojem Y . Celkové množství informace $f(x,y)$ je dáno součtem za množství informací odpovídajícího realizacím jevů X a Y , tedy $f(x,y) = f(x) + f(y)$.
- (iii) Pokud jev X má n možných realizací, jev Y má m možných realizací a platí $m > n$, potom požadujeme i $f(y_1, \dots, y_m) > f(x_1, \dots, x_n)$, neboli může-li jeden zdroj vyslat více zpráv než jiný, bude mít větší hodnotu informace.

Předpokládáme-li navíc, že každá z realizací $x_1, \dots, x_n$ je stejně pravděpodobná, dospějeme snadno k tomu, že takovou vyhovující funkcí je logaritmus³ o libovolném základu, tedy $f(x) = \log n$ pro každou realizaci x jevu X . Zřejmě

$p(x) = \frac{1}{n}$, neboť vyslání zprávy x znamená jediný úspěšný výsledek mezi všem n

možnými. Dosadíme-li $n = \frac{1}{p(x)}$ do $f(x) = \log n$, dostáváme hledaný vztah mezi pravděpodobností vyslání zprávy x a velikostí informace v ní obsažené, neboli

$$f(x) = \log \frac{1}{p(x)} = -\log p(x).$$

Nejběžněji se množství informací tímto způsobem měří na úrovni symbolů, jakými jsou písmena. Předpokládejme, že máme abecedu o n písmenech, které

---

³ Připomeňme, že píšeme $\log_a x = b$, pokud $a^b = x$. Neuvádíme-li žádné číslo na místě a , míníme tím libovolný základ, nebo $a = 10$, tedy $\log_{10} 100 = \log 100 = 2$, neboť $10^2 = 100$. Fakt, že logaritmus vyhovuje požadovaným podmínkám je přímým důsledkem známé vlastnosti, a sice, že pro nezáporná čísla x, y platí $\log(x \cdot y) = \log x + \log y$.

symbolicky budeme značit $a_1, \dots, a_n$. Nechť zařízení (či osoba) X ve svých zprávách vysílá každé písmeno a_i nezávisle s pravděpodobností p_i . I vyslání jediného symbolu a_i lze v případech, kdy mohou být místo něj odeslány jiné symboly, považovat za informaci. Jak jsme ukázali v předešlém odstavci, hodnota výběrové informace $f(a_i)$ obsažené v symbolu a_i splňuje $f(a_i) = -\log p(a_i) = -\log p_i$. Shannon následně, v duchu statistické definice střední hodnoty diskrétní náhodné veličiny, definuje tzv. *entropii* $H(X)$ jako očekávanou hodnotu informace vyslané zdrojem X následovně:

$$H(X) = \sum_{i=1}^n p(a_i) f(a_i) = - \sum_{i=1}^n p_i \log_2 p_i$$

Dodejme, že dvojkový logaritmus se volí pouze z konvenčních důvodů, aby entropie vycházela v bitech. Známe-li $H(X)$, lze stanovit průměrnou hodnotu informace ve slově o k písmenech vyslaném zdrojem X jako $I_k(X) = k \cdot H(X)$.

Můžeme snadno dovodit, že $H(X)$ dosahuje maximální hodnoty, právě když pravděpodobnosti p_i jsou si rovné, tedy $p_i = \frac{1}{n}$ pro všechna i od 1 do n . V takovém případě zavádíme *maximální entropii* $H_{\max}$, která splňuje $H_{\max} = \log_2 n$. Je zřejmé, že vysílání jednopísmenných zpráv v přirozeném jazyce nemá příliš praktického využití, nicméně vedle této základní definice lze definovat i entropie podmíněné. Jedná se o prakticky podstatnější případy, v nichž už víme, že zdroj, vysílající české zprávy, například vyslal písmena K, A a očekáváme vygenerování dalšího náhodného písmena *. Hledáme tudíž podmíněnou entropii, neboli informační hodnotu slova KA^* (zřejmě lze vytvořit smysluplná slova jako KAL, KAM, KAT, KAZ a jiná a celou řadu slov nesmyslných). Experimentálně bylo zjištěno, že čím delší je úsek, pro nějž uvažujeme podmíněnou entropii, tím více se blíží hodnota informace pro takové úseky 1 (neboli podmíněná informační hodnota kratších slov je větší).

Konečně předešlá poznámka o smysluplnosti vytvořených slov nás dovádí k pojmu redundance R . Redundanci lze kvantifikovat vztahem $R = 1 - \frac{H(X)}{H_{\max}}$. Evidentně každý jazykový systém je více či méně redundantní čili nadbytečný, neboť ne všechny kombinace znaků mají v daném jazyce smysl. Zjednodušeně řečeno lze říci, že čím více nesmyslných kombinací KA^* v jazyce existuje, tím

redundantnější bude. Rozumná míra redundance je prospěšná a důležitá pro schopnost efektivní kontroly chyb (kupříkladu jen díky redundanci jsme schopni rozeznat překlady), ale na lexikální úrovni je často jevem nežádoucím, o čemž pojednáme v oddílu věnovaném redundantním kolokacím.

Tabulka 2

ŠPANĚLŠTINA	
E	13,72%
A	11,72%
O	8,44%
S	7,20%
N	6,83%
R	6,41%
I	5,28%
L	5,24%
D	4,67%
T	4,60%
U	4,55%
C	3,87%
M	3,08%
P	2,89%
B	1,49%
H	1,18%
Q	1,11%
Y	1,09%
V	1,05%
G	1,00%
Ó	0,76%
Í	0,70%
F	0,69%
J	0,52%
Z	0,47%
Á	0,44%
É	0,36%
Ñ	0,17%
X	0,14%
Ú	0,12%
K	0,11%
W	0,04%
Ü	0,02%

Tabulka 3

ČEŠTINA	
E	8,41%
O	7,96%
A	7,20%
N	6,35%
T	5,72%
L	5,16%
S	4,49%
I	4,01%
V	3,94%
D	3,73%
K	3,55%
R	3,40%
M	3,28%
P	3,16%
U	2,67%
Í	2,53%
Y	2,41%
H	2,33%
J	2,30%
C	2,28%
B	2,17%
Ě	1,93%
Ā	1,85%
Z	1,85%
Ž	1,22%
É	1,21%
Ř	1,16%
Š	0,82%
Ý	0,80%
Č	0,78%
Ů	0,38%
G	0,26%
F	0,23%
Ú	0,12%
X	0,09%
W	0,06%
Ď	0,05%
Ň	0,04%
Ť	0,03%
Ó	0,03%
Q	0,01%

Na závěr této části věnované teorii

informace se pokusíme stanovit entropie, celkovou očekávanou informaci v průměrném slově a redundanci ve španělštině a češtině. Pro tento účel využijme frekvenční tabulky⁴ 2 a 3 výskytu písmen v obou jazycích, které byly stanoveny z textů o aspoň 1,5 milionu písmen.

Budeme-li považovat uvedené frekvence za nestranné a konzistentní odhady pravděpodobností výskytů daných písmen v každém jazyce (tedy pravděpodobností p_i), dojdeme k následujícím numerickým výsledkům:

$$H(ESP) = 4,1886 \text{ bitů},$$

$$H_{\max}(ESP) = 5,0444 \text{ bitů},$$

$$R(ESP) = 0,1697 = 16,97\%$$

$$H(CZ) = 4,7145 \text{ bitů},$$

$$H_{\max}(CZ) = 5,3576 \text{ bitů},$$

$$R(CZ) = 0,1200 = 12\%$$

Můžeme tedy konstatovat, že čeština má vyšší entropii, tedy obsahuje více informace ve svých sděleních a současně je méně redundantní než španělština.

⁴ Převzato z <http://www.sttmedia.com/characterfrequencies>

Přijmeme-li, že průměrné španělské slovo se skládá z 5,22 písmen a průměrné české slovo obsahuje 5,54 písmen, pak hodnota celkové očekávané informace v průměrném španělském slově je $5,22.H(ESP) = 23,2049$ bitů, v průměrném českém slově pak bude obsaženo $5,54.H(CZ) = 26,1185$ bitů. Dodejme ale, že tyto údaje mají jistou interpretační nevýhodu, neboť předpokládají nezávislé generování písmen, což jistě není pravda. Významnější informaci poskytují podmíněné entropie, které však jsou však již pro nepatrně delší úseky písmen velmi výpočetně náročné.

2.3. Zipfovy zákony

Dosud jsme se zabývali pouze kvantitativní stránkou informace velmi abstraktním způsobem, který se může zdát až příliš vzdálený vlastnostem přirozeného jazyka. V podstatě jsme zkoumali jakékoli řetězce písmen, které mnohdy v daném jazyce neměly žádný smysl, neboť v předešlé analýze byl přirozený jazyk odpovědný pouze za frekvenci výskytu jednotlivých písmen ve svých textech, nicméně nebyla brána v úvahu žádná gramatická pravidla, ani sémantické principy konfigurace významu ani jakákoli další pravidla relevantní pro uživatele daného jazyka, která jsou tolik potřebná při lingvistickém zkoumání kvalitativního charakteru.

Existují však nějaká matematická pravidla pro popsání vlastností pouze smysluplných sdělení respektujících pravidla daného jazyka, nebo jediná perspektivní cesta studia je skrze společenskovední přístupy? Je již několik desetiletí známo, že ano. Ačkoli se to může zdát překvapivé, to jak často užíváme některá slova, kolik mají významů apod., se řídí obecně platnými statistickými zákony nezávislými na gramatických a jiných pravidlech platících výhradně v daném jazyce. Zabývejme se dále některými zajímavými matematickými zákonitostmi, které platí v přirozených jazycích na lexikální úrovni a souvisejí i s konfigurací významu v daném jazyce. Ve výkladu budeme vycházet z [28], [35], [40] a [41].

V dostatečně dlouhých textech (nebo v dostatečně velkých korpusech) každého jazyka lze vysledovat jisté vlastnosti související s distribucí slov i

významu v rámci textu. Tyto statistické zákonitosti zřejmě souvisejí i se známými limitními větami (zákony velkých čísel, centrální limitní věta a další), které popisují vlastnosti vhodných transformací součtu velkého počtu náhodných veličin a uplatňují se ve všech oborech i oblastech našeho života (např. průzkumy veřejného mínění a tzv. statistická odchylka). Dostatečnou velikost textů nebo korpusu (rozsah alespoň v řádu deseti tisíců slov) tedy požadujeme proto, abychom minimalizovali statistickou chybu.

Za průkopníka matematických metod při studiu distribuce lexika v textech se považuje harvardský profesor George Kingsley Zipf (1902-1950). Zipfovo zkoumání se do značné míry zakládalo na hypotéze matematizovatelnosti veškerého světa kolem nás, která je nastolena jako jedna z filozofických otázek již od starověku. Zipf si představoval přirozený jazyk jako uskupení částic podobných atomům. Při studiu jazyka hovořil o tzv. principu nejmenšího úsilí, neboli že jazyk je orientován na ekonomičnost a úspornost podobně jako organizmy v darwinovské evoluci. Princip konkrétně předpokládá, že mluvčí se snaží své myšlenky vyjádřit tak, aby při tom vyvinul nejmenší možné úsilí, to ho vede k určitému způsobu užívání slov v té či oné míře. Naopak příjemce sdělení usiluje o maximální možné porozumění, což je zájem působící proti minimálnímu úsilí mluvčího. Zipf dospěl k celé řadě poznatků, které objasňovaly vztah frekvence výskytu daného slova s jeho délkou i počtem významů. Jeho nejslavnějším závěrem se však stal fakt, že v přirozených jazycích existuje určité statistické rozdělení, které zodpovídá za to, že pokud uspořádáme všechna slova nějakého textu do tabulky dle četnosti (frekvence) výskytu od nejčastějšího po nejméně časté, potom vynásobením pořadí slova v této tabulce a jeho frekvence dostáváme konstantu odvozenou pouze od délky textu. Tedy je-li nejčastěji se vyskytující slovo v textu obsaženo 100krát, druhé v pořadí bude obsaženo přibližně 50krát, třetí 33krát, čtvrté 25krát atd. Právě uvedený poznatek byl ve své zpřesněné podobě přímo zformulován do zákona pojmenovaného po svém objeviteli:

První Zipfův zákon

Bud' f frekvence výskytu slova v dlouhém textu, r jeho pořadí v uspořádání slov dle frekvence výskytu od nejčastějšího po nejméně časté, γ parametr distribuce zjištěný experimentálně (blízko 1) a K konstanta (rovněž zjištěná experimentálně) závisující na velikosti textu, potom přibližně:
$$f = \frac{K}{r^\gamma}$$

První Zipfův zákon v podstatě znamená, že základ lexika utváří poměrně malý počet silně frekventovaných slov. Záhy se však ukázalo, že tento zákon je aplikovatelný i v řadě dalších oblastí s lingvistikou vůbec nesouvisejících (v biologii popisuje jednoduché potravní řetězce, v demografii vztah počtu měst a počtu jejich obyvatel, v lékařské diagnostice, při popisování struktury DNA a další). Později byla k tomuto zákonu dodána celá řada zpřesňujících modifikací, zmiňme za všechny Mandelbrotův zákon, který představuje lepší proložení dat, než umožňuje první Zipfův zákon:

Mandelbrotův zákon

Bud' f frekvence výskytu slova v dlouhém textu, r jeho pořadí v uspořádání slov dle frekvence výskytu od nejčastějšího po nejméně časté, γ , P a ρ parametry distribuce zjištěné experimentálně (společně odrážejí bohatost slovní zásoby textu) a K konstanta (rovněž zjištěná experimentálně) závisující na velikosti textu, potom přibližně platí:

$$f = \frac{K}{P(r + \rho)^\gamma}$$

Jak již bylo řečeno, Zipf ve svém bádání dospěl k řadě dalších poznatků, které se ovšem neproslavily tolik jako jeho první zákon. V duchu principu nejmenšího úsilí například ukázal, že statisticky nejčastější slova jsou ta nejkratší, kratší slova obvykle mají větší množství významů a konečně poukázal i na souvislost mezi počtem různých významů jednoho slova a jeho četností v textu nebo korpusu, již lze zformulovat do následujícího zákona:

Zipfův zákon významu

Bud' f frekvence výskytu slova v dlouhém textu, m počet různých významů daného slova, r jeho pořadí v uspořádání slov dle frekvence výskytu od nejčastějšího po nejméně časté, K, L konstanty zjištěná experimentálně závisující na velikosti textu, potom přibližně:

$$m = K\sqrt{f} = \frac{L}{\sqrt{r}}$$

Pokusíme se ilustrovat všechny tři uvedené zákony a poukázat na některá praktická úskalí jejich aplikace frekvenční analýzou slov románu *El Coronel no tiene quien le escriba* od Gabriela Garcíi Márqueze. Analýzu a zpracování výsledků jsme provedli za použití softwaru *Mathematica*. Za slovo budeme požadovat jakýkoli úsek znaků oddělený oboustranně mezerou či přípustným interpunkčním znaménkem. Vlastní text románu se skládá z 17 364 slov včetně číslic, tedy ze statistického hlediska je text dostatečně dlouhý. Počet různých slov v textu je pouze 3 484. Je zřejmé, že celá frekvenční tabulka slov by byla i tak velmi rozsáhlá, proto zde spíše pro zajímavost uvedeme jen její počáteční, střední a závěrečnou část, včetně dalších číselných charakteristik (viz. tabulky 4 a 5).

Podíváme-li se na nejčastější slova v tomto Márquezově románu, zjistíme, že se jedná o neplnovýznamová slova jako určitý člen *el*, předložku *de*, určitý člen a předmětové zájmeno *la*, atd. Pokud bychom se tato funkční a kontextuální slova jako číslovky rozhodli z analýzy vypustit, a to konzistentním způsobem aplikovaným případ od případu, dospěli bychom k obdobným závěrům ohledně distribuce zbývajících plnovýznamových slov. Dalšími kandidáty na vynechání by mohly být i výrazy jako *coronel*, *mujer*, *Agustín*, *Sabas* atd. z toho důvodu, že označují protagonisty příběhu, tudíž jejich četnost výskytu je mnohem vyšší než v jiných srovnatelných textech; avšak ani vynechání těchto protagonistů by významně nezměnilo naše závěry. Konečně různé tvary jednoho slovesa považujeme za různá slova, ani v opačném případě by to však naše závěry nepoškodilo. Můžeme souhrnně konstatovat, že první Zipfův zákon umožňuje diskriminovat určité výrazy, je však nutné zvolit rozumná diskriminační kritéria, která budou aplikována konzistentně a v jejichž důsledku nebude bráno v úvahu

jen nepatrné množství výrazů, tedy jádro zkoumaného textu zůstane prakticky beze změny.

Tabulka 4

SLOVO	<i>f</i>	<i>r</i>	<i>f.r</i>	<i>r_{mod}</i>
EL	939	1	939	1
DE	842	2	1684	2
LA	827	3	2481	3
EN	436	4	1744	4
CORONEL	358	5	1790	5
A	352	6	2112	6
QUE	322	7	2254	7
SE	284	8	2272	8
Y	275	9	2475	9
LOS	265	10	2650	10
DIJO	250	11	2750	11
UN	244	12	2928	12
NO	227	13	2951	13
CON	223	14	3122	14
UNA	212	15	3180	15
DEL	194	16	3104	16
SU	181	17	3077	17
LO	154	18	2772	18
AL	146	19	2774	19
PARA	136	20	2720	20
LAS	135	21	2835	21
POR	134	22	2948	22
MUJER	126	23	2898	23
ES	125	24	3000	24
GALLO	100	25	2500	25

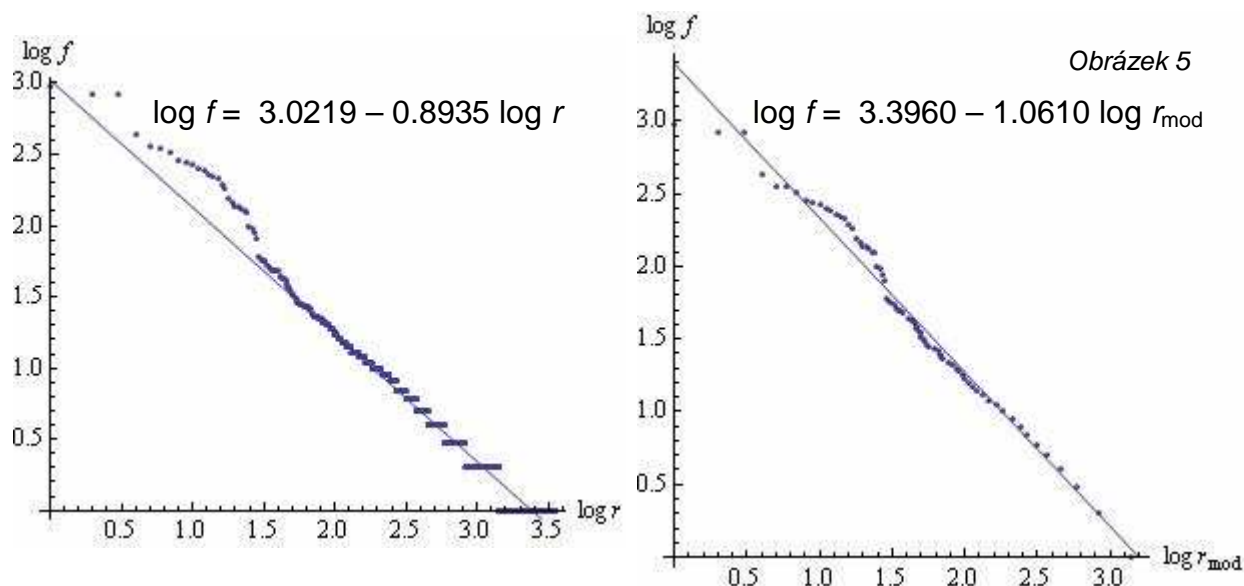
Tabulka 6

SLOVO	<i>f</i>	<i>r</i>	<i>f.r</i>	<i>r_{mod}</i>	<i>f.r_{mod}</i>
DIME	1	3481	3481	1401	1401
PURO	1	3482	3482	1401	1401
EXPLÍCITO	1	3483	3483	1401	1401
INVENCIBLE	1	3484	3484	1401	1401

Tabulka 5

SLOVO	<i>f</i>	<i>r</i>	<i>f.r</i>	<i>r_{mod}</i>	<i>f.r_{mod}</i>
ENTRE	20	88	1760	88	2117
MANOS	20	89	1780	88	2117
OFICINA	20	90	1800	88	2117
ABOGADO	20	91	1820	88	2117
TODO	19	92	1748	92	2096
MI	19	93	1767	92	2096
DIRIGIÓ	19	94	1786	92	2096
YO	19	95	1805	92	2096
SALIÓ	19	96	1824	92	2096
ESO	19	97	1843	92	2096
AGUSTÍN	18	98	1764	98	2108
MANANA	17	99	1683	99	2004
NOCHE	17	100	1700	99	2004
CUARTO	17	101	1717	99	2004
ANTES	17	102	1734	99	2004
CALLE	17	103	1751	99	2004
PREGUNTÓ	17	104	1768	99	2004
VIO	16	105	1680	105	1993
PENSÓ	16	106	1696	105	1993
ABRIÓ	16	107	1712	105	1993
VEINTE	16	108	1728	105	1993
VOZ	16	109	1744	105	1993
MUY	16	110	1760	105	1993
PUEDE	16	111	1776	105	1993
DORMITORIO	15	112	1680	112	1985
TIEMPO	15	113	1695	112	1985
SIEMPRE	15	114	1710	112	1985
TAMBIÉN	15	115	1725	112	1985
PERIÓDICOS	15	116	1740	112	1985
CUENTA	15	117	1755	112	1985
ESPERÓ	15	118	1770	112	1985

Jelikož celá frekvenční tabulka je velmi rozsáhlá, obvykle se preferuje grafické znázornění každého řádku zkoumané tabulky, k němuž se dostaneme tak, že všechny dvojice (r, f) zobrazíme v kartézské soustavě souřadnic. Zpravidla se volí soustava s logaritmickým měřítkem os, neboť zlogaritmujeme-li matematické znění prvního Zipfova zákona, získáme $\log f = \log \frac{K}{r^\gamma} = \log K - \gamma \log r$. Právě uvedený vztah lze interpretovat tak, že $\log f$ závisí lineárně na $\log r$, a tedy všechny vynesené dvojice $(\log r, \log f)$ by se měly soustředit kolem přímky se směrnici $-\gamma$ a protínající svislou osu v bodě $\log K$. Z podobného důvodu budeme na grafu s logaritmickým měřítkem ilustrovat i Mandelbrotův zákon.

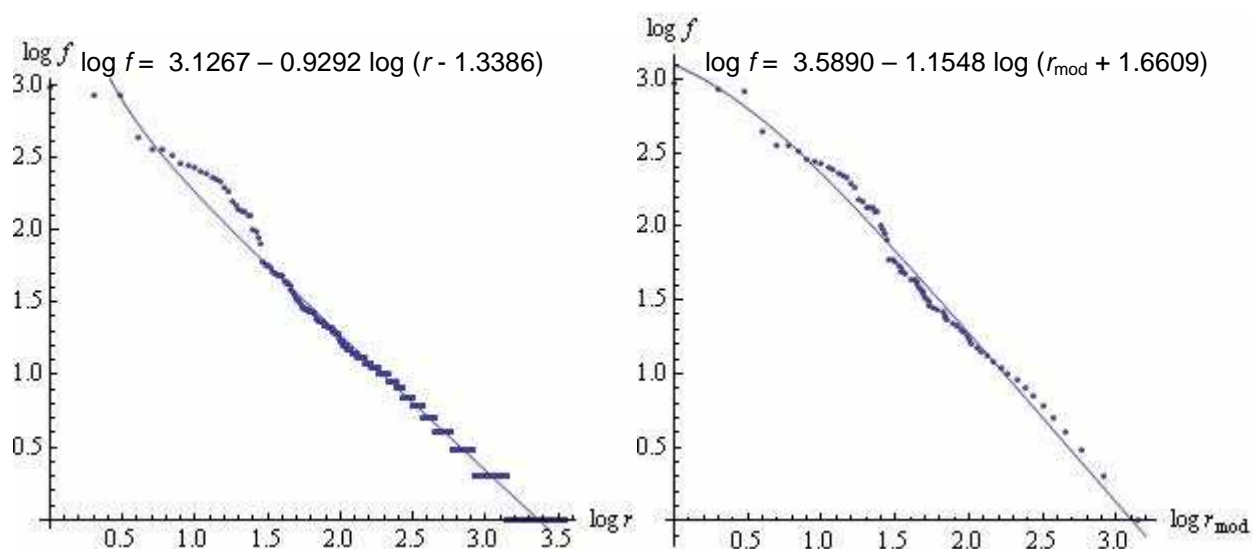

Frekvenční tabulka byla sestavena tak, že pohybuje-li se v ní o řádek níž, roste hodnota pořadí r o 1, třebaže slova v sousedních řádcích byla v textu stejně častá, přitom uspořádání slov stejné frekvence výskytu se neřídí žádným pravidlem. V běžných jazykových textech je typické, že u hodně frekventovaných slov se málokdy stane, že by dvě různá slova měla totožnou frekvenci výskytu. Naopak však existuje velké množství slov, která se v textu vyskytla pouze jednou (tzv. *hapax legomena*), dvakrát atd. Pro zajímavost dodejme, že v případě Márquezova románu jsme našli 2 084 *hapax legomena*, které tvoří 12 % z celého románu. Problém málo frekventovaných slov v levé části obrázku 5 jasně ukazují horizontální úsečky, které jsou se snižující se hodnotou $\log f$ (a tedy i s nižší hodnotou frekvence f) čím dál tím delší (neboli dané hodnotě $\log f$ přísluší čím dál tím více hodnot $\log r$), což narušuje ideu toho, že se vynesené body budou soustředit okolo naznačené přímky.

Zamyslíme-li se nad způsobem utváření výsledného pořadí v nejrůznějších bodovacích soutěžích, obvykle platí, že umístí-li se například tři soutěžící na prvním místě, pak soutěžící s druhým nejvyšším bodovým ziskem je až čtvrtý. I pro naši frekvenční tabulku by to byl logický požadavek, neboť stejně frekventovaná slova jsou si rovnocenná a nemělo by žádné opodstatnění mezi nimi vytvářet určité pořadí. Konečně pokud tímto způsobem modifikujeme zkoumanou frekvenční tabulku (užíváme tedy pořadí r_{mod}), získáme výsledky, které dobře odpovídají znění prvního Zipfova zákona, jak ukazuje pravá část obrázku 5 i odpovídající hodnoty součinu $f \cdot r_{\text{mod}}$ ve frekvenční tabulce.

Na obou obrázcích 5 bylo provedeno proložení vynesných bodů přímkou (její rovnice je vždy uvedena v obrázku) za pomoci softwaru metodou nejmenších čtverců. Z přímky proložení levého obrázku můžeme následně určit hodnot K a γ , z pravého pak K_{mod} a γ_{mod} pro tento Márquezův román. Tedy $K = 10^{3.0219} = 1052$, $K_{\text{mod}} = 10^{3.3960} = 2489$, $\gamma = 0.8935$ a $\gamma_{\text{mod}} = 1.0616$. Pokud bychom chtěli používat populárnější zjednodušenou verzi Zipfova zákona bez uvažování parametru γ , nebo-li $K = f \cdot r$, nejvhodnější hodnotou konstanty by v případě této knihy bylo nějaké číslo z rozmezí 1 978 až 2 253 (tedy $f \cdot r$ je pro většinu dvojic (r, f) nějaké číslo okolo 2 000, ať už v modifikovaném nebo nemodifikovaném případě).

Z obrázku 5 lze učinit ještě jedno platné pozorování, totiž nejlépe se vynášené body blíží k přímce proložení ve středu frekvenční škály. Tedy střed frekvenční škály je oblast, kde dle Zipfova zákona nejlépe vychází $K = f \cdot r$. Na koncích škály bývá kvalita proložení horší, tento problém se však snaží řešit Mandelbrotův zákon. Opět si všimněme dvojice obrázků 6, vlevo pro nemodifikovaná pořadí, kde je kvalita proložení podstatně horší a vpravo pro modifikovaná pořadí, kde se nám podařilo výrazně zlepšit proložení na levém konci škály. Na druhou stranu rovnice takového proložení je již komplikovanější:

Obrázek 6

Zabývejme se v souvislosti s Márquezovým románem také Zipfovým zákonem významu, který uvádí do vztahu počet různých významů daného slova m s četností jeho výskytu v textu f , popřípadě jeho pořadím ve frekvenční tabulce

r . Z frekvenční tabulky je zřejmé možno vybrat celou řadu slov silně svědčících proti tvrzení tohoto zákona, vyberme však namátkově ta slova, která budou svědčit spíše pro platnost zkoumaného zákona. V následující tabulce jsme počet významů m pro každé slovo určili na základě počtu definic, které pro něj uvádí slovník DRAE⁵, přičemž nikdy jsme nezapočítávali další možná užití daného slova v kolokacích, jež navíc slovník DRAE uvádí. Hodnoty f a r pocházejí z frekvenční tabulky a konečně konstanty K a L jsou doloženy ze vztahů: $K = \frac{m}{\sqrt{f}}$ a $L = m\sqrt{r}$

Tabulka 7

SLOVO	m	f	r	K	L
de	27	842	2	0,93	38,18
que	25	322	7	1,39	66,14
para	13	136	20	1,11	58,14
cuando	7	81	28	0,78	37,04
puerta	8	29	54	1,49	58,79
tarde	4	28	57	0,76	30,20
ahora	6	23	71	1,25	50,56
pueblo	5	22	77	1,07	43,87
oficina	5	20	88	1,12	46,90
mañana	6	17	99	1,46	59,70
ventana	4	12	148	1,15	48,66
maíz	2	10	183	0,63	27,06
hambre	3	8	243	1,06	46,77
envejecido	2	3	585	1,15	48,37
pelea	1	1	1401	1,00	37,43
PRŮMĚR				1,09	46,52

U vybraných slov se zřejmě hodnota výběrových K pohybuje v okolí 1 s nepatrnými odchylkami, hodnota L pak v okolí 47 taktéž s jistými odchylkami. Můžeme tedy konstatovat, že pro slova ve zkoumaném románu přibližně platí: $m = \sqrt{f} = \frac{47}{\sqrt{r}}$, lze tedy uzavřít, že počet významů vybraného slova z Márquezova románu odpovídá druhé odmocnině frekvence jeho výskytu.

Rozbor textu na základě frekvenční analýzy může podávat různé informace. Často je používán k tematickému zařazení textu, rovněž však poskytuje podstatné informace a sociálním postavení, vzdělání a stylistických schopnostech mluvčího či autora textu. Díky existenci Zipfových zákonů však frekvenční

---

⁵ REAL ACADEMIA ESPAÑOLA: Diccionario de la lengua española (DRAE) [en línea]. <<http://www.rae.es>> [15/02/2010]

analýza má i hlubší lingvistický dopad, neboť částečně může objasňovat některé procesy týkající se slovní zásoby, komunikace a chování komunikantů.

V této kapitole jsme tedy poznali, že lingvistika není výhradně společenskou vědou, ale jedná se o bohatou mezioborovou disciplínu. Viděli jsme, jak statistická pravidla dokážou jistým způsobem charakterizovat jazykový projev každého mluvčího dokonce i bez ohledu na to, o jaký jazyk se jedná. Platnost Zipfových zákonů a jiných jim podobných by bylo možné demonstrovat i na příkladu čínštiny, či dalších i vsutku exotických přirozených jazyků. Je evidentní, že statistika dobře vystihuje například průměrné množství informace obsažené ve slově, průměrný stupeň mnohoznačnosti daného slova (neboli průměrný počet jeho různých významů), jeho průměrné užívání v jazykové komunikaci a podobně. Znalost průměrného chování různých jevů je vždy důležitá pro pochopení jejich základních vlastností, na druhou stranu vůči této všudypřítomné průměrnosti však existují odchylky, které jsou mnohdy nepatrné, jindy by je statistik označil za odlehlá pozorování a byl by raději, kdyby je v souboru registrovaných výsledků vůbec nezaznamenal. Lingvisté se však snaží těmto odchylkám čelit prostřednictvím společenskovědních postupů a právě tyto postupy budeme rozvíjet v následujících kapitolách.

3. JAZYKOVÁ KOMUNIKACE JAKO PROSTŘEDEK POJMENOVÁVÁNÍ. SPOLEČENSKOVĚDNÍ PŘÍSTUPY V LINGVISTICE S DŮRAZEM NA SÉMANTIKU

3.1. Sémantika v jazykové komunikaci

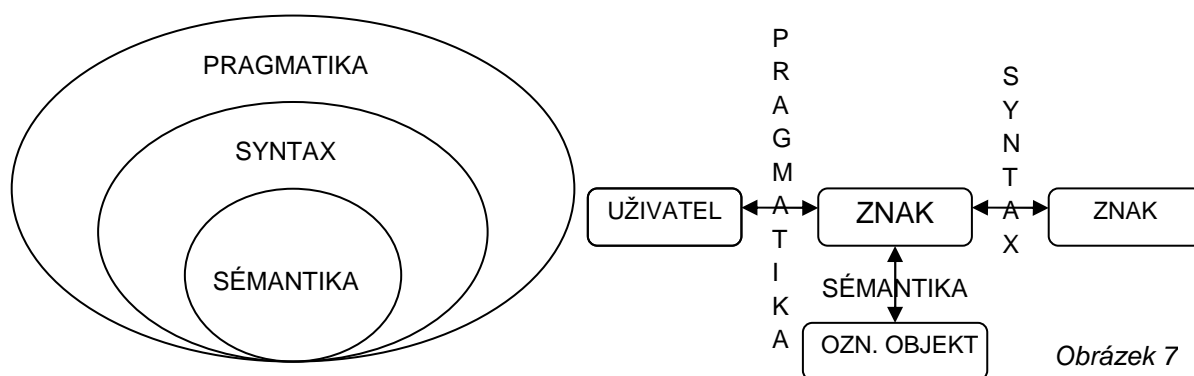
Schopnost komunikovat a dorozumívat se nemají pouze lidé, i zvířata spolu komunikují, na druhou stranu dorozumívání je mezi lidmi rozvinuto na nejvyšší úrovni. Pro mezilidskou komunikaci je příznačná tzv. dvojí artikulace, neboť lidský jazyk je nejen dorozumívacím prostředkem, ale umožňuje také pojmenovávat (neboli kódovat významy). Zvířecí způsoby dorozumívání nejsou schopné významy obsáhnout. V předešlé kapitole jsme viděli, jak lze dle teorie informace jazykovou komunikaci omezit na pouhý přenos informací, pojmenovávat však takto redukovat nelze a jedná se o mnohem komplexnější proces. V této kapitole se budeme věnovat některým základům teorie významu a souvisejícím problémům, přičemž budeme vycházet zejména ze [13] a [6].

Věda, jejímž hlavním zájmem zkoumání je význam jednotlivých slov, morfémů a jiných jazykových znaků, se nazývá sémantika. Tento termín pochází z řeckého *σημαντικός*, *sémantikos* znamenající relevantní význam (dodejme, že *sémainó* lze přeložit jako „označuji“ a *sém* jako „znak“ či „znamení“). Sémantika je poměrně mladou lingvistickou disciplínou. Její počátky se datují do konce devatenáctého století a jsou spjaty s francouzskými lingvisty Michelem Bréalem a Antoinem Meillem. Základní práci ustavující sémantiku jako moderní vědu je Bréalova esej „*Essai de Sémantique*“ (1897), již předcházela článek „*Les lois intellectuelles du langage*“ (1883) o intelektuálních zákonech jazyka, jenž vůbec poprvé zmiňuje termín sémantika a zároveň se stal úvodní částí zmiňované eseje. Okamžikem zrození sémantiky bývá označován rok uveřejnění této eseje, tedy 1897. O sémiologii⁶ (ve smyslu sémantiky) se později zmiňuje i Ferdinand de Saussure ve svých strukturalistických pracích, v nichž jazyk dělí na tři úrovně:

---

⁶ Termíny sémiologie a sémiotika se často zaměňují, francouzští lingvisté dokonce upřednostňují označení sémiologie před sémantikou.

foneticko-fonologickou, morfosyntaktickou a sémanticko-lexikální. Sémantika, jako část lingvistiky, je přirozeně součástí sémiotiky. Sémiotika se však zabývá celými znakovými systémy⁷, kdežto sémantika pouze těmi jazykovými. Dle zakladatele sémiotiky Ch. W. Morrisa jsou sémantika, syntax a pragmatika tři základní složky, které utvářejí sémiotiku, případně lingvistiku. Sémantika, jak již bylo řečeno, se zabývá významem jednotlivých znaků, syntax zkoumá vztahy mezi jednotlivými znaky a konečně pragmatika se zajímá o vztahy mezi znaky a jejich uživateli:

Obrázek 7

Strukturalismus se soustřeďoval zejména na sémantické problémy lexikální úrovně, ačkoli tato strukturální sémantika čelí zřejmým komplikacím. Evidentně počet sémů⁸ v určitém jazyce může být obrovský či téměř nekonečný, neboť slovní zásoba každého jazyka se neustále vyvíjí, tudíž je velmi těžké tak objemný systém nějak strukturovat (naproti tomu kupříkladu systém morfémů, který je konečný a poměrně stabilní, se jistě strukturuje mnohem snadněji). Jinou komplikací bývá neobjektivnost mnohých sémů; například rozhodnout, jestli je pohodlný (zvolený sém) některý z nábytků k sezení ze skupiny lexémů taburet, židle, křeslo, lehátko, gauč a lavička je subjektivní, jelikož velmi záleží na osobě, která činí takové rozhodnutí. Konečně sémantická struktura ve své složitosti vždy nemusí přesně odpovídat struktuře jazykové, například z důvodu existence specifických společenských opozic.

⁷ Se znakovými systémy přicházíme do styku každodenně: dopravní značení, znaková řeč, Morseova abeceda atd.

⁸ Sém je definován jako nejmenší jednotka významu, ztělesňuje určitý distinktivní rys.

Na strukturalismus částečně navazoval i francouzský lingvista Pierre Guiraud, který na základě svého rozdělení znaků na logické, psychologické a lingvistické začal hovořit o klasifikaci sémantiky na logickou, psychologickou a lingvistickou. Logická sémantika se zabývá vztahem, který existuje mezi jazykovým znakem a skutečností (například bylo by nepravdivé pro láhev používat znak-slovo kůň) a prolíná se s filozofií jazyka. Psychologická sémantika zkoumá fyziologické procesy, které se odehrávají v mluvčím a posluchači během komunikace a jedná se tudíž o disciplínu velmi blízkou psycholingvistice a lékařství. Lingvistická sémantika studuje především význam a funkci znaků v jazykovém systému a přitom odhlíží od jejich extralingvistických vlastností, například buduje teorie významu, zkoumá sémantické jevy, sémantická a lexikální pole atd. Pro naši práci je stěžejní právě sémanticko-lingvistický přístup.

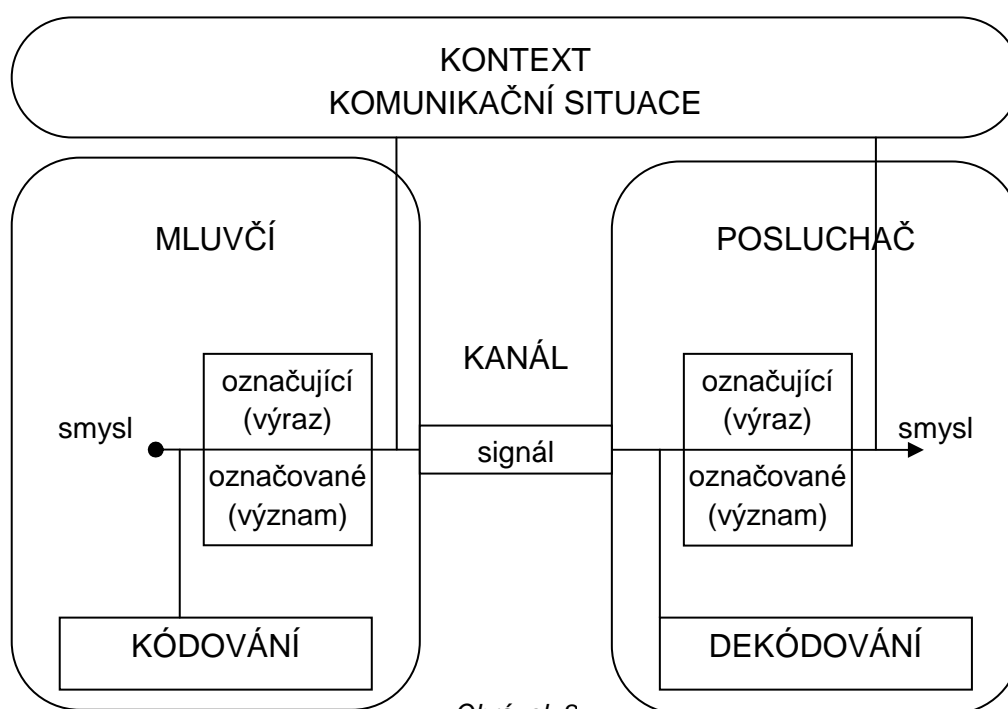
V šedesátých letech 20. století došlo k dalšímu rozvoji sémantiky. V té době se přesouvalo těžiště zkoumání jazykovědců od morfologie k syntaxi a díky tomuto posunu také začal vzrůstat zájem o sémantiku věty a pragmatiku. Jedná se o období zrodu teorie mluvních aktů, pragmatických principů (princip spolupráce, ekonomičnosti, informativnosti, upřímnosti atd.) a později i teorie relevance. Následně generativistická škola Noama Chomského byla kritizována za přehlížení významové složky jazyka, ačkoli se této kritice snažila čelit například zavedením pojmu hloubkové struktury. Moderní přístupy k sémantice se opírají o logiku, algebru či teorii množin, protože jejich základním východiskem je předpoklad jistého matematického modelu, který lze aplikovat i na systém jazykových znaků.

V této práci se budeme dále zabývat sémantickými jevy na lexikální úrovni a problémy sémantiky věty necháme stranou. Naše pojetí bude přitom vycházet zejména ze strukturalismu.

3.2. Znak jako základní jednotka jazykové komunikace

Nejmenší a základní jednotkou komunikace je znak. Znaky, především slova, kromě toho nebývají jednoznačné a pro jejich význam je často třeba znát dobře souvislosti či kontext (například slovo *já* označuje toho, kdo je vysloví, slovo

zde jakékoli místo, kde se nachází mluvčí atd.). Některá slova mohou získávat i přenesený význam, například slovo *běž* ve spojení *Ale běž.*, pochybujeme-li o něčem a podobná. Vztahy mezi znaky a významy se zabývá sémiotika a filosofie jazyka, tudíž existují dva pohledy na jazykový znak: lingvistický nebo sémiotický. Oba pohledy se podstatně neliší, už proto, že lingvistika je součástí sémiotiky, nicméně sémiotické úvahy o znacích jsou mnohem starší⁹, než jazykověda vůbec začala existovat. Existuje sice určitá terminologická odlišnost, nicméně používaná označení spolu jasně korespondují: v jazykovědě se obvykle znak skládá z označujícího (*significante*) a označovaného (*significado*), v sémiotice se upřednostňuje výraz (*expresión*) a obsah (*contenido*). V naší práci budeme často používat terminologii populárního charakteru, a sice význam pro označované a výraz, forma, tvar, slovo či sousloví pro označující.

Obrázek 8

Předešlé schéma (obrázek 8), odvozené od základních modelů z první kapitoly, vnáší do komunikačních modelů prvek jazykového znaku. Pomocí procesu kódování mluvčí vyjádří jako posloupnost jazykových znaků veškeré významy a smysly, které chce sdělit posluchači. Tato posloupnost je přenášena

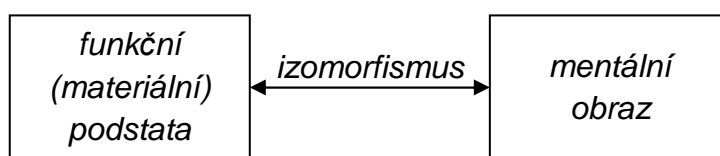
⁹ Termín sémiotika používal už římský filozof a lékař Galénos pro „nauku o příznacích“ v rámci lékařství.

komunikačními kanály ve formě signálu, jenž je přijat posluchačem a dekodován zpět na myšlenky mluvčího. Role kontextu a komunikační situace spočívá v tom, že v různých situacích se může význam jednotlivých znaků odlišovat, neboli mohou být jinak interpretovány a dostat tedy jiný smysl.

3.2.1. Dyadické modely znaku

Nejznámější teorie znaku předpokládají, že se skládá ze dvou složek. Takové modely nazýváme dyadické. První moderní model tohoto typu rozpracoval Ferdinand de Saussure ve svém *Kurzu obecné lingvistiky*, který znamenal velké změny v teorii znaku. Ve své době nově hovoří o dvou základních složkách znaku, jimiž jsou označující a označované, ty jsou spolu úzce spojeny a vyžadují se vzájemně. Za Saussurův největší přínos se obvykle považuje zavedení pojmu zvukového obrazu, o němž tradiční teorie dosud nemluvily, a oslabení pozice pojmenování a objektu. Dle Saussure znak nespojuje pojmenování s určitým objektem, ale koncept či představu (označované) s jistým zvukovým obrazem (označující) v podobě psychologické stopy. Dále ve svém pojetí rozlišuje dvě dimenze znaku: sémiotickou související se schopností pojmenovávat (*significación*) a strukturalistickou týkající se sémantické hodnoty (*valor*). Pojmenování je vztahem mezi označujícím a označovaným v rámci jediného znaku, naproti tomu hodnota je výsledkem vztahů, které znak udržuje s ostatními znaky v rámci systému, do něž patří. Saussure rovněž definuje i tři základní vlastnosti každého jazykového znaku: lineárnost, arbitrárnost a diskontinuitu. Lineárnost se týká toho, že v každé jazykové výpovědi se znaky postupně řadí jeden za druhým. Arbitrárností se míní fakt, že u většiny jazykových znaků označující a označované je spojeno pouze na základě konvence a neexistuje mezi nimi žádný logický vztah s výjimkou onomatopoických slov (jako kukačka, pískat atd.), jejichž zvuková podoba má přímou souvislost s jejich významem. Diskontinuita neboli ohraničenost souvisí s tím, že každý jazykový znak se týká jen určité vymezené části okolního světa, a tak se staví do opozice s jinými znaky, s nimiž není libovolně zaměnitelný.

Do Saussurovy teorie přináší určitou modifikaci funkcionalista Louis Hjelmslev, ačkoli tato bude později zapomenuta. Hjelmslev tvrdil, že označující se neskládá pouze ze zvukového obrazu, ale také z určitého gramatického obrazu. Jiná Hjelmslevova modifikace se však ujala a pomohla lépe vymezit oblasti čistě lingvistického zájmu o znak: Hjelmslev metodologicky jak v rámci výrazu, tak v rámci obsahu odděluje podstatu (*sustancia*) a formu (*forma*), přitom podstata je vždy fyzického rázu a stojí mimo lingvistický zájem. V tomto pojetí je tedy znak tvořen vztahem formy výrazu a formy obsahu. Celkově lze říci, že po Saussurovi se objevil trend postupně opouštět psychologismus a přiklánět se k funkcionalismu při výkladu jazykového znaku. Označující a označované přestávají být definovány jako psychologické události a začínají se popisovat jako tzv. čisté formy (*formas puras*), pro něž platí, že forma ztělesňuje podstatu a že forma závisí na vztazích a funkcích, které získávají jednotlivé prvky v jazyce. Následně se v charakterizaci znaků nahrazují čisté formy tzv. podřízenými podstatami (*sustancias conformadas*) výrazu a obsahu, čili významy mohou být analyzovány pomocí rysů sémantické podstaty ztělesněné funkcí. Nicméně tento funkcionalistický pohled omezoval možnost, jak vysvětlit způsob, jakým probíhá semióza. Z toho důvodu se přijala hypotéza izomorfismu, která říkala, že rysy funkční podstaty a rysy jejího psychologického obrazu (ať už zvukového, nebo koncepčního) si perfektně (zrcadlově) odpovídají.

Obrázek 9

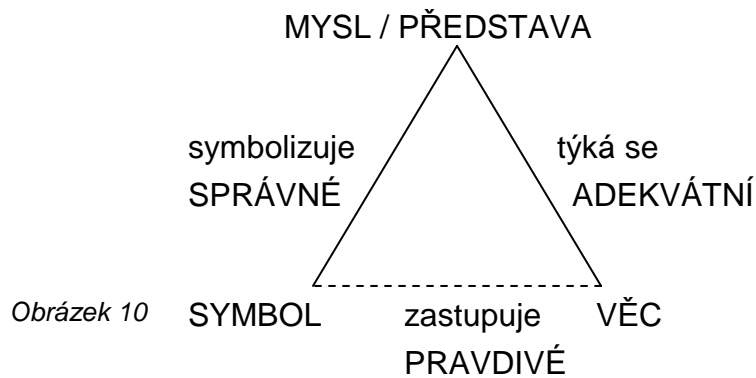
3.2.2. Triadické modely znaku

Alternativním pohledem k Saussurově či Hjelmslevově teorii znaku představují triadické teorie, s nimiž přichází filozofie a psychologie jazyka. Tyto koncepce se staly velmi oblíbenými v sémantických pracích, kde se mnohdy považovaly za cosi výsostně moderního, ačkoli dle některých autorů spíše představují krok zpátky vzhledem k Saussurově přínosu.

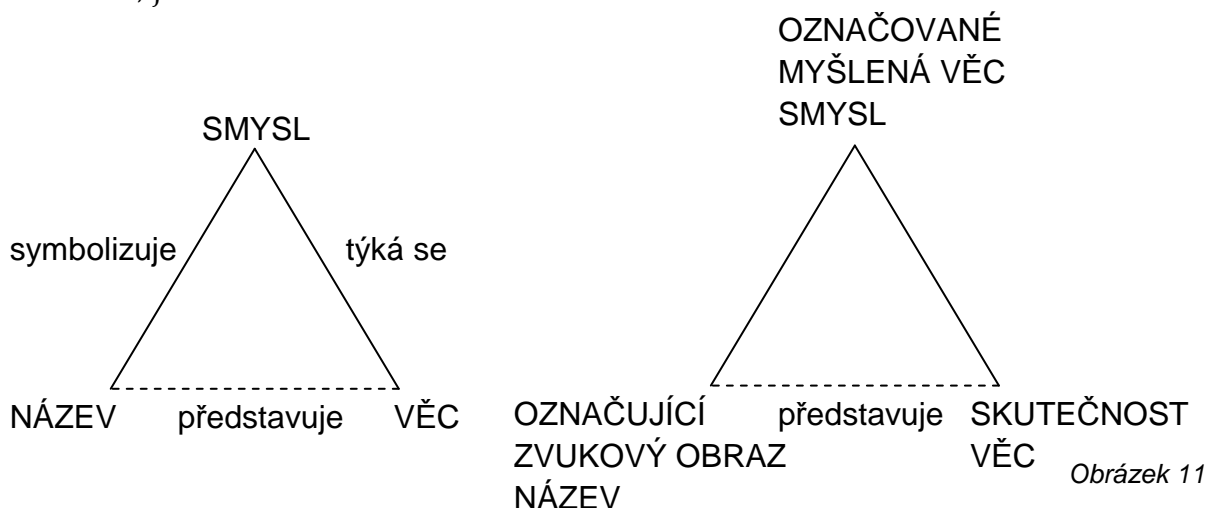
Jedna z prvních prací zakládajících se na triadickém modelu znaku pochází od Charlese Peirce, který odlišoval znak od slova a zároveň odmítal existenci stálého vztahu mezi označujícím a označovaným. Peirce se zajímal o mechanismus vedoucí k porozumění a spíše než teorii jazyka budoval teorii o produkci významu. V ustavení významu znaků dle Peirce hrají roli tři složky: objekt, reprezentant a interpretant. Objekt je cokoli, co může být myšleno. Reprezentant je určitý znak popisující objekt. Konečně interpretant je chápán jako význam získaný dekodováním či interpretací znaků a velmi souvisí s individuální schopností porozumění. Peirce rovněž na základě vztahu mezi znakem a jeho významem rozlišil tři typy znaků: index, ikon a symbol. Index souvisí s významem přirozeně (například kouř znamená, že hoří), ikon se svému významu podobá (například lidské podobizny) a symbol se ke svému významu vztahuje jen díky společenské konvenci, kterou se lidé musí naučit (například neexistuje žádná logická motivace mezi zvířetem a jeho označením *pes*). Peirce tak velmi přispěl v oblasti analýzy významového systému a jeho kódů, protože se zaměřil spíše na kulturní kontext než na jazykovědu, jež analyzovala výhradně použití, kdežto v reálném světě se díky nestálé interakci sémiotický význam slova stále posouvá a mění.

Velmi známým triadickým modelem je trojúhelník Odgena a Richardse (obrázek 10) a z něj vycházející pozdější Ullmannův a Baldingerův trojúhelník (obrázek 11). C. K. Odgen a I. A. Richards, zabývající se psychologií jazyka, ve svém díle *The meaning of the meaning* uveřejnili schéma, které zobrazuje tři základní složky jazykového znaku a vztahy mezi nimi. Dle tohoto modelu se každý znak skládá z věci (objekt extralingvistického charakteru), reference v mysli a symbolu. „Symbolizuje“ (vztah mezi symbolem a myslí) je vztahem příčinným a autoři jej charakterizují jako správný, „týká se“ (vztah mezi myslí a věcí) je dalším vztahem příčinným, neboť jazyk je určitou transpozicí skutečnosti, a autoři jej považují za adekvátní a „zastupuje“ (vztah mezi symbolem a věcí) je vztahem přiřazený vytvořený na základě jisté konvence (Saussurova arbitrárnost znaku) a autory je charakterizován slovem pravdivé.

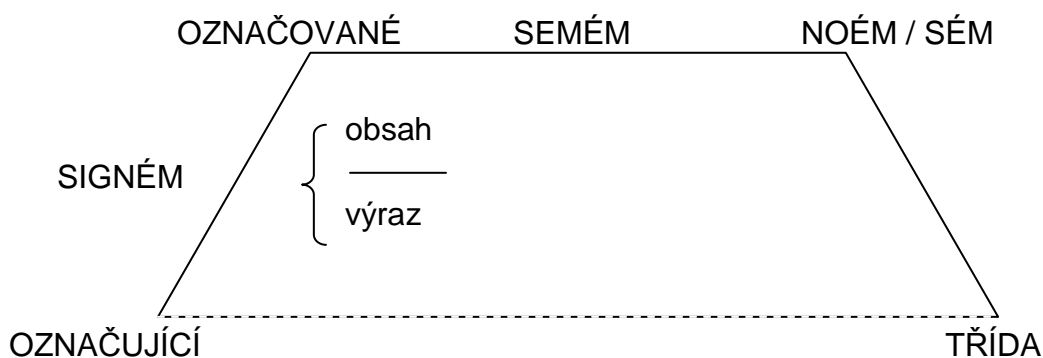

Stephen Ullmann následně do tohoto schématu zařadil některé zjednodušující modifikace (všimněme si zjednodušení terminologie) a dospěl ke známému metodologickému trojúhelníku. Kurt Baldinger se poté pokusil prvkům Ullmannova trojúhelníku přiřadit strukturalistické názvy a velmi se bránil tomu, aby označující bylo zvukového (materiálního) charakteru, což předpokládal Ullmann, a naopak požadoval, aby bylo jen psychologickou stopou zvukového obrazu, jak tvrdil Saussure.

Trojúhelníková schémata však mají několik zásadních nevýhod. V podstatě nepřekonala Saussurovu dyadickou teorii, v níž je znak fakticky popisován čtyřmi složkami (materiální podstatou a formou označujícího a označovaného), tedy v trojúhelníkových schématech je nutně jedna z těchto složek opomenuta (u Odgena-Richardse a Ullmanna je to forma označujícího, neboť ti uvažují o názvu / symbolu čistě materiálně). Baldinger se v tomto ohledu snaží zůstat v souladu se Saussurem, nicméně jeho žák, K. Heger, brzy nalezne slabá místa i v tomto upraveném modelu. První slabinou je, že v Baldingerově teorii se homonymie a synonymie jako asymetrické sémantické jevy dostávají do konfliktu

s tezí, že mezi označujícími a označovanými existuje vzájemně jednoznačný vztah, další slabinou pak je, že neprokazuje autonomní postavení sémaziologie¹⁰ a onomaziologie¹¹, neboť řada autorů je považuje za vědy navzájem inverzní, v tom případě ale není možné je zkoumat nezávisle. Heger se oba problémy pokusil vyřešit zesložitěním původního trojúhelníkového schématu na lichoběžníkové:

Obrázek 12

Hegerovo schéma zřejmě zpodrobňuje strukturu obsahového plánu, neboť vedle označovaného zavádí ještě další dvě komponenty nacházející se na stejné úrovni: semém a noém. Charakterizujme nyní jednotlivé prvky předešlého schématu: Heger v něm v podstatě skrytě předefinovává význam, když přestává uvažovat a dokonce považuje za nemožné, aby význam byl v nějakém vztahu s konceptem. Dle tohoto přístupu je význam (označované) nějakého znaku sjednocením všech významů a smyslů, k nimž může být označující daného znaku přiřazeno. Jedno označující však může odpovídat jedinému významu a opačně. Platí tedy, že jeden význam může být přiřazen k více konceptům, ale pouze jedinému symbolu, a tak v případě homonym (na jedno označující připadá více významů) a synonym (jeden význam je přiřazen k více označujícím) se dostáváme do rozporu s předpokladem vzájemné jednoznačnosti mezi znakem a významem. Heger se nějakým způsobem snaží tuto situaci řešit; například v případě homonym říká, že jednotlivé různé významy daného slova jsou jen jeho smysly, tudíž výraz jako takový má jediný význam. Tento názor evidentně zbavuje význam jeho strukturálního rozměru, čili možnosti vstupovat do opozic s jinými

¹⁰ věda zkoumající proces přiřazování významů ke tvarům

¹¹ věda zkoumající proces přiřazování tvarů k významům

významy. Semém je souhrnem všech sémů neboli významových charakteristik jednoho lexému, přitom se sémy buď vzájemně vylučují, nebo jsou identické. Noém je souvztažná složka mezi semémem a konceptem. Uvědomme si však, že semém je stále ještě jazykovou jednotkou, kdežto sém cosi mimojazykového. Konečně pro každý koncept je příznačný určitý rozsah utvářený prvky, které splňují jisté vlastnosti. Množinu těchto prvků nazýváme třídou.

V případě Hegerovy teorie významu však také zůstávají jisté problematické okruhy. Kromě vlastního predefinování významu a existence jednoznačného významu pro každý znak Heger nenavrhuje žádné formální kritérium, osvobozené od intuice, pro určení počtu všech semémů každého významu a Hegerův význam lze hledat pouze u sémaziologických skutečností. Říká se, že určitý počet semémů tvoří význam, jelikož předtím byl zvolen určitý výraz jako pojící kritérium, neboli označující má prioritní postavení před označovaným.

Nedostatky v přístupech strukturální lingvistiky a Hegerova schématu související s problémy synonymie a homonymie přiměly R. Trujilla a následně i Salvadora Gutiérreze Ordóñeze uvažovat, že označující v teorii lingvistického znaku přesahuje hranice pouze fonologického jevu, neboli existují nefonologické charakteristiky, jež se také podílejí na odlišení významů. V novém pojetí označujícího lze dokonce vysledovat i některé sémantické faktory. K tomu účelu Trujillo navrhuje koncepčně rozlišovat mezi označujícím (*significante*) a výrazem (*expresión*), které dříve byly užívány jako varianty téhož jen v různých kontextech. Gutiérrez Ordóñez ve své doktorské práci *Lingüística y Semántica* dochází ke vzorci, který objasňuje jeho pohled na vzájemný vztah označujícího a výrazu:

$$\text{Significante} = \pm \text{Expresión} \pm P$$

Do vzorce zavádí jistý faktor P, jenž má symbolizovat veškeré vlivy nezvukové podstaty, který zasahují do procesu diferenciací významu znaků. Přijmeme-li, že výraz zahrnuje zejména zvukové aspekty označujícího (neboli je akustickým obrazem řečeno Saussurovou terminologií), potom faktor P v sobě z velké části obsahuje gramatický obraz znaku, což je termín, který začal okrajově používat Hjelmslev, a v menší míře také určité sémantické rysy. V označujícím je z hlediska

deskriptivní funkce nejdůležitější výraz. Pokud určitému fonologickému řetězci odpovídá pouze jediný význam, který je vždy spolehlivě odlišitelný od všech ostatních, je faktor P nulový (tj. není třeba jej vůbec uvažovat), naopak v případě homonymie je faktor P nezbytný. Uvedme příklad homonymního slova *consigo*, mající významy „s sebou“, nebo „dosáhnou“. Výrazem je v tomto případě shodný řetězec sedmi fonémů tvořících oba dané znaky a faktorem P, umožňujícím jednoznačně odlišit jejich různé významy, je gramatická kategorie slovního druhu (jedná-li se o zájmeno, či sloveso), případně i kontext, v němž je znak užitý. Na závěr dodejme, že Gutiérrez Ordóñez ve své doktorské práci podrobně rozpracovává několik pravidel, které ukazují na možnosti diferenciaci různých významů v případě homonymie, a tedy i na charakter faktoru P.

3.3. Teorie významu

Existuje řada filozofických teorií významu, které se vzájemně odlišují, ale v podstatě každá z nich hledá adekvátní odpověď na otázku: Co je význam? Uvedme výčtem a se stručnou charakteristikou ty nejběžnější:

- a) **referenční (či denotační) teorie** je tradiční teorií významu, která předpokládá, že význam nějakého výrazu je to, čeho se tento výraz týká, neboli to, co označuje či představuje. Prakticky se jedná například o význam slova vyčtený ze slovníku.
- b) **psychologická (či ideová) teorie** vychází z faktu, že významem nějakého výrazu je myšlenka či představa s ním spojená v mysli kohokoli, kdo ji zná.
- c) **behavioristická teorie** vidí význam výrazů jako stimul, který tento výraz vyvolává v mluvčím i posluchačovu reakci na něj (nebo jejich kombinaci) při komunikaci.
- d) **teorie významu jako užití** říká, že není-li význam nějakého výrazu identický s jeho užitím, potom je jím určen.
- e) **teorie verifikace** tvrdí, že má-li výraz nějaký význam, pak je tento význam dán možností ověřit jej ve větách, které jej obsahují.

- f) **teorie pravdivostních podmínek** vychází z předpokladu, že význam nějakého výrazu spočívá v jeho přispění k pravdivostním podmínkám vět, v nichž je obsažen.

Panuje názor, že žádná z předešlých teorií nepředstavuje zcela uspokojivý model, který by bylo možné aplikovat v největší šíři bez výhrad i empiricky dobře zdůvodnit jeho platnost v lingvistické sémantice. Na druhou stranu každá z těchto teorií přinesla určitou novou perspektivu při pohledu na význam a co vše je s ním spojené. Z filozofického hlediska bylo vždy sporné definovat význam¹², neboť říci „význam znamená...” je nekorektní z pohledu jakékoli definice.

Jedna z prvotních klasifikací významu výrazů na význam lexikální a význam gramatický je velmi rozšířena zejména ve školském prostředí, my však budeme věnovat více pozornosti základní sémanticko-pragmatické klasifikaci na význam deskriptivní (*descriptivo* nebo *proposicional*) související s kognitivními funkcemi a nedeskriptivní (*no descriptivo* nebo *no proposicional*), jenž má určitý vztah k referenčním funkcím. Deskriptivní význam je z pohledu mnohých filozofů a jazykovědců esenciální a jeho hlavní úloha popisovat se odráží ve schopnosti každého přirozeného jazyka vytvářet deskriptivní tvrzení (například: „Před mým domem stojí pěkné auto.), která jsou buď pravdivá, anebo lživá. Nedeskriptivní význam je více heterogenní a je pro něj příznačná určitá výrazová složka, jejímž prostřednictvím mluvčí spíše vyjadřuje své pocity, emoce, postoje, než aby popisoval, a svým rozsahem tak nedeskriptivní význam silně zasahuje do pragmatiky a stylistiky. Španělština, jako celá řada jiných přirozených jazyků, nedeskriptivní význam kodifikuje nejen skrze jednotlivé výrazy, ale velkou měrou i pomocí prozodické struktury výpovědí. V rámci nedeskriptivního významu se často hovoří o významu interpersonálním, instrumentálním, sociálním či konativním, což vyplývá z faktu, že výraz významu nedodává pouze osoba mluvčího, ale i společenské vlivy, situace, zvyklosti apod., jimiž je mluvčí obklopen a podvědomě je vstřebává.

---

¹² Wittgenstein se dokonce v roce 1953 přiklání k tezi, že neexistuje nic jako význam.

3.4. Asymetrie mezi významem a formou a související sémantické jevy

V přirozených jazycích se nezřídka stává, že je témuž výrazu přiřazeno více významů či různé nebo příbuzné významy jsou reprezentovány stejným výrazem. Tyto asymetrie, jak dále uvidíme, existují z celé řady důvodů: procesy uvnitř jazyka související s jeho vývojem (například fonetická konvergence a divergence), vývoj ve vědě a technice (například potřeba nových pojmenování pro nové objekty), společenské vlivy, jazykové figury, umělecké užití jazyka, lidová etymologie, sémantické výpůjčky z cizích jazyků a jiné. V dalším textu provedeme klasifikaci diskutovaných asymetrií na případy synonymie a polyvalence (homonymie a polysémie), přičemž se budeme držet výkladu uvedeného v [13] a [27].

3.4.1. Synonymie

Synonymie, česky souznačnost, je sémantickým vztahem spočívajícím v existenci různých označujících (forem) pro též označované (význam). Matematická teorie informace hodnotí souznačnost jako jev směřující proti požadavku na maximální možnou úspornost jazyka, což je nežádoucí, na druhou stranu užití souznačných slov výrazně přispívá k jasnosti a větší přesnosti sdělení. Možnost nahrazovat v textu či projevu výrazy se stejným významem je nepostradatelná také ze stylistických důvodů, neboť, kromě jiného, poukazuje na bohatost slovní zásoby i individuální kulturní úroveň člověka. Díky synonymii lze rovněž zvolit výraz nejlépe odpovídající dané mluvní situaci.

Míra souznačnosti v určité skupině výrazů může být pro jazykovědce obtížně stanovitelnou veličinou a mnohdy i jablkem sváru. Co se úplné synonymie¹³ týká, vyskytují se v sémantice dva protichůdné názory: Lingvisté jako Ulmann, Bloomfield a Lamizquit tvrdí, že úplná souznačnost v jazyce, až na odborné vědecké názvosloví, neexistuje, neboť, ztělesňuje-li každá forma určitou funkci, není racionální, aby existovalo více výrazů se zcela stejnou funkcí, tudíž tyto jednotlivé výrazy se specializují a již nejsou zcela souznačné. Lamizquit však

---

¹³ Jedná se o existenci tzv. perfektních synonym, která by byla vzájemně nahraditelná ve všech kontextech a měla by totožné distinktivní rysy.

připouští existenci homosémie, neboli shody významu u formálně odlišných variant (*pasado mañana – dentro de dos días*), geografických variant (*balleta – aljofifa*), sociolingvistických variant (*bonito – mono*), technických variant (*dentista – odontólogo*) či etymologických variant (*gratis – de balde*). Naopak zastáncem úplné synonymie je například Gutiérrez Ordóñez, který uvádí synonyma jako *alquiler – renta* či *alquilar – arrendar*, která odolávala specializaci přes více než sedm set let.

I když připustíme existenci totální souznačnosti, děje se tak v minimální míře a většina synonym se specializuje. Všimněme si tabulky 8 pocházející od profesora W. E. Collinsona¹⁴, která uvádí nejběžnější rozdíly mezi synonymy.

Tabulka 8

	TYP ROZDÍLU	PŘÍKLAD
1.	jeden z výrazů je obecnější než druhý	<i>rehusar – rechazar</i> (odmítnout)
2.	jeden z výrazů je intenzivnější než druhý	<i>repudiar – rehusar</i> (odmítnout)
3.	jeden z výrazů je emotivnější než druhý	<i>rechazar – declinar</i> (odmítnout)
4.	jeden z výrazů může podléhat schválení či morální cenzuře , druhý je neutrální	<i>frugal – económico</i> (střídmý)
5.	jeden z výrazů je profesionálnější než druhý	<i>fallecimiento – muerte</i> (smrt)
6.	jeden z výrazů je literárnější než druhý	<i>acabamiento – muerte</i> (smrt)
7.	jeden z výrazů je hovorovější než druhý	<i>desechar – rehusar</i> (odmítnout)
8.	jeden z výrazů je typický pro nářečí nebo určitou oblast , druhý je neutrální	<i>tablajero – carnicero</i> (řezník)
9.	jeden z výrazů je typický pro užití dětmi , druhý je neutrální	<i>papá – padre</i> (otec)

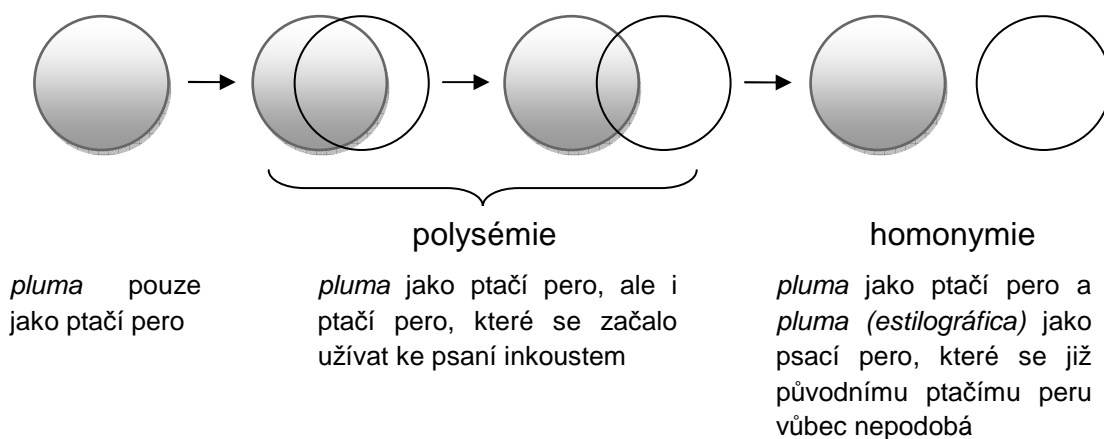
Vedle úplné a částečné synonymie se jazykověda ještě zmiňuje o shodě určující a shodě pragmatické. V prvním případě se k témuž objektu odkazuje různými výrazy i s původně odlišným významem jako ve větě *Me pasas la sal / el salero*. Ve druhém případě výrazy mají stejný cíl či záměr jako ve větách *Hace frío. / Cierra la ventana*.

3.4.2. Polyvalence

Polyvalence, česky mnohoznačnost, v sobě zahrnuje sémantické jevy, kdy na jeden výraz připadá více významů. Obvykle odlišujeme dva typy mnohoznačnosti, a sice polysémii a homonymie, a to až na základě tří kritérií:

¹⁴ Uvedena např. v ULLMANN, Stephen. *Semántica: introducción a la ciencia del significado*. Madrid : Aguilar, 1976, s. 142-143

1. Dle **množinové teorie sémantického pole** při polysémii mají různé významy jednoho výrazu alespoň jeden sém společný a existuje mezi nimi určitá významová blízkost. U homonymie taková podobnost neexistuje, neboť různé významy daného výrazu nesdílejí žádný sém.
2. Z pohledu **etymologie** obou termínů platí, že polysémie (neboli „mnoho významů“) více zohledňuje funkční perspektivu a obsah výrazů, kdežto homonymie (neboli „stejně jméno“) klade větší důraz na jejich formální stránku.
3. Vzhledem k **historickému vývoji jazyka** u celé řady dnešních homonym současnému stavu předcházela polysémie vycházející z původně jediného výrazu, jehož jednotlivé významy se začaly postupně rozrůžňovat¹⁵ (hovoříme o tzv. sémantické divergenci). Příkladem takového vývoje ve španělštině (i v češtině) může být výraz *pluma* (pero). Sledujme obrázek 13:

Obrázek 13

Hodnotíme-li mnohoznačnost z pohledu matematické teorie informace, dojdeme ke zcela opačným závěrům než v případě synonymie: Mnohoznačnost vyhovuje požadavku na maximální úspornost lexika a lze konstatovat, že bez mnohoznačnosti by mohl být přirozený jazyk pro ohromnou velikost lexikonu jen obtížně používán mluvčími ke komunikaci, neboť každý prvek skutečnosti kolem nás by musel mít své vlastní výlučné pojmenování. Naproti tomu mnohoznačnost

¹⁵ dle Bloomfielda je velmi obtížné určit hranici, kde končí polysémie a začíná homonymie

působí proti principu jasnosti a přesnosti sdělení a je častým důvodem nežádoucí dvojznačnosti a možných mylných interpretací.

V současné španělštině nalézáme několik zdrojů polysémie. V případě výrazu *operación* došlo ke změně užívání od původního vykonání něčeho po specializovanější významy jako vojenská či lékařská operace. U termínu *acción* je třeba zvážit specializaci v konkrétním sociálním prostředí, například *acción legal* (právní úkon) užívané právníky či *acción militar* (vojenská akce) ve vojenství. Dalším zdrojem polysémie mohou být jazykové figury jako u slova *ojo*, které prvotně znamená orgán zraku, ale v přeneseném smyslu nabývá významu díra. V případě výrazů jako *parlamento* (dříve, vlivem latinského *parlare*, znamenal projev, promluvu či soudní proces, dnes pod vlivem angličtiny se užívá pro zákonodárny sbor) či *señor* (znamenající majitel, pán či Bůh podobně jako v hebrejštině) je patrný zahraniční vliv. Konečně pod polysémií spadají i reinterpretovaná homonyma jako *gato* (původně kočka a pro metaforickou podobnost i označení pro hever), což byly původně různé výrazy, jejichž významy si byly podobné, ale vlivem dalšího vývoje se oba výrazy pro mluvčí splynuly do jediného mnohoznačného slova.

V sémantice je zvykem rozdělovat homonyma do dvou základních skupin, a to slova na stejné se píšící, homografy (například *banco* jako místo k sezení, či finanční instituce), a slova stejné znějící, homofona (například *vaca* / *baca* jako kráva / prostor pro zavazadla). Podotkněme, že v případě španělštiny nejsou obě skupiny disjunktní, neboť každý homograf je zároveň i homofonem. Zaujmeme-li při klasifikaci funkční perspektivu, můžeme homonyma rozdělit na lexikální (například *banco*, jehož oba významy jsou stejné mluvnické kategorie), gramatická (například *vino*, jako podstatné jméno víno, nebo jako sloveso přišel) a lexikálně-gramatická (například *querer* a *el querer*, u nichž došlo k jisté gramatické proměně, zde k substantivizaci infinitivu). Podobně jako polysémie i homonymie má v jazyce různé zdroje. Řada (sémantických) homonym vznikla vývojem z polysémních slov vlivem sémantické divergence, tak jak jsme naznačili v případě výrazu *pluma*. Pokud je ve dvojicích výrazů *sano* / *santo* či *pasa* / *pasta* oslabena výslovnost *t*, dochází k homonymii vlivem fonetické konvergence.

Dalším zdrojem jsou zahraniční vlivy, které jsou patrné například u výrazu *grosería* (nejen pro označení hrubosti, ale také pro obchod s potravinami) užívaného Hispánci ve Spojených státech pod vlivem anglického *grocery*.

3.4.3. Dvojznačnost

Dvojznačnost je jev úzce spjatý s polyvalencí. Jedná se o komunikační situace, v nichž se posluchač nachází před problémem, jak interpretovat výraz, který může mít více významů, neboli posluchač s jistotou neví, který z mnoha možných smyslů měl mluvčí na mysli. O úloze synonymie a dvojznačnosti se zmiňuje již Aristoteles ve své *Rétorice*, kde říká, že synonyma jsou užitečná pro básníka, zatímco mnohoznačná slova slouží především sofistům ke zmatení svých posluchačů. U polyvalence hraje podstatnou roli kontext, který určuje vhodný význam daného výrazu, přesto však někdy může dojít k nejasnostem, v tom, který z významů určitého mnohoznačného slova chtěl mluvčí opravdu vyjádřit. Soudí se, že homonymní kolize na rozdíl od polysémie nemají příliš mnoho výhod až na užití ve slovních hříčkách. Na druhou stranu takové kolize jsou v běžném jazyce spíše vzácností, neboť pro každý význam daného homonyma existují odlišné kontexty, v nichž se může vyskytnout, tudíž význam homonyma je kontextem určen téměř vždy jednoznačně. V tabulce 9 uvedeme přehled základních typů dvojznačnosti:

Tabulka 9

TYP	POPIS SITUACE	PŘÍKLAD
fonická	v případě dvou foneticky shodných, ale fonologicky odlišených posloupností znaků	<i>Gente de mente.</i> [vs.] <i>Gente demente.</i> Smýšlející lidé [vs.] Dementní lidé
syntaktická	v situaci, kdy výraz může mít víc než jednu syntaktickou funkci v rámci syntagmatu	<i>Pasaré sólo este verano aquí.</i> [vs.] <i>Pasaré solo este verano aquí.</i> Strávím tu pouze toto léto. [vs.] Strávím tu sám toto léto.
sémantická	v případě, kdy určitý výraz ve fonologicky i syntakticky totožných posloupnostech vytváří dvojí sémantické vztahy k různým součástem dané posloupnosti	<i>El cerdo del niño.</i> Špinavé dítě. [vs.] Prase dítěte.
lexikální	v případě, kdy mnohoznačné slovo vede ke vzniku fonologicky i syntagmaticky totožných konstrukcí s dvojí interpretací	<i>Me gusta la heroína.</i> Mám rád tu hrdinku . [vs.] Mám rád heroin .

Zmiňme ještě, že s fenoménem dvojznačnosti souvisejí i další jevy, jakými jsou amfibologie (dvojsmysl) a sylepse. Amfibologií míníme užívání vět, které

umožňují více interpretací (vzhledem k možným syntaktickým vztahům), ale jednotlivé výrazy samy o sobě dvojznačné nejsou. Například větu *Sofía deja a Ana tranquilizada* lze chápat tak, že buď Sofie zanechává / opouští Annu uklidněnou, anebo že uklidněná Sofie opouští Annu, čili výraz *tranquilizada* se může popisovat stav obou akterek a taková věta je tudíž dvojsmyslná. Druhý z uvedených jevů, sylepse, je jevem výhradně sémantickým, neboť se jedná o situaci, kdy jeden lexém současně aktualizuje dva sémy, tak jako je tomu v případě sloganu z reklamy na šampón *Para la caspa*, jenž může znamenat „na lupy“, nebo „zastav lupy“ (čili homonymní výraz *para* je buď slovesem, nebo předložkou). Sylepse byla obvyklým prostředkem v barokním conceptismu a dnes se hojně používá právě v reklamním stylu. Užití sylepse vyžaduje předešlé promyšlení, tedy není příliš běžná pro bezprostřední hovorovou mluvu.

Soustředíme-li se na dvojznačnost lexikální, jež přímo souvisí s fenomény polysémie a homonymie, potom ve španělštině existuje několik mechanismů, jak se mylné interpretaci mnohoznačného výrazu vyhnout:

- a) pomocí **mluvnického rodu** (například *el guía* / *la guía* jako průvodce člověk / kniha).
- b) prostřednictvím **rozdílu v ohýbání** (například uvedením či vynecháním členu jako u *deber* / *el deber* neboli muset / povinnost).
- c) pomocí **slovosledu** (například *pobre chico* / *chico pobre* znamenající chudý chlapec / ubohý chlapec).
- d) **doplněním výrazu o určité upřesňující slovo** (například *tienda* (*de campaña*) označující obchod (stan)).
- e) **formálními změnami (fonetickými, grafickými atd.)** (například v hovorovém jazyce lze vysledovat tendenci vynechávat počáteční písmeno h v *hinojo* / *inojo* na odlišení významů koleno a fenykl).

Dvojznačnost se při běžném užívání jazyka může vyskytnout v explicitní i v implicitní podobě. Přitom implicitní obvykle znamená, že určitý výraz je použit pouze jednou, ale přináší s sebou dva a více významů, které by měl čtenář či posluchač rozluštit. Tento postup je častý zejména při uměleckém užití jazyka a autoři jej využívají k tomu, aby čtenáře udrželi v pozornosti a nutili jej o textu více

uvažovat. Mnohdy se implicitní dvojznačnost objeví záměrně v titulu knihy, který obvykle nebývá zasazen do žádného upřesňujícího kontextu, a tak si jej čtenář může vykládat různě. Jindy je dvojznačnost, je-li užita promyšleně, zdrojem vtipu či ironie. Naproti tomu explicitní dvojznačnost, kdy daný výraz je v textu uveden vícekrát v různých kontextech, které přímo upozorňují na jeho dvojznačný charakter, podobné záměry postrádá.

3.5. Jazykový relativizmus

Studujeme-li nějaký cizí (nemateršský) jazyk, dříve či později budeme při překladu čelit situaci, kdy k danému slovu v mateřském jazyce neexistuje v cizím jazyce přímý ekvivalent, nebo jich dokonce existuje více a volba vhodného ekvivalentu závisí na znalosti kontextu. V lingvistice panuje názor, že každý jazyk ztělesňuje určitou interpretaci skutečnosti a zároveň může ovlivňovat způsob našeho uvažování o ní. Taková interpretace není univerzální, ale je jedinečná pro jednotlivé jazyky. Pro tuto myšlenku a jí podobné se vžilo označení hypotéza jazykové relativnosti a patří mezi základní otázky při studiu vlivu jazyka na lidské myšlení. Po dlouhou dobu, a to až do poloviny dvacátého století, se platnost této domněnky prostě předpokládala, což mělo zásadní význam pro vysvětlení některých jevů v psychickém a kulturním životě. Nicméně z exaktního vědeckého hlediska zůstávala tato myšlenka jen kontroverzní spekulací, neboť bylo provedeno minimální množství empirických studií, které by platnost takové hypotézy dokazovaly. Značnou komplikací při empirických průzkumech v této oblasti je bezesporu její mezivědní charakter; problematika kromě vlastní lingvistiky zasahuje do antropologie, psychologie i dalších oborů. Proti masivnějšímu výzkumu jazykové relativnosti rovněž stojí i četné obavy, že přijetí jazykového relativizmu ve své nejsilnější podobě by mohlo výrazněji podlomit zažitě principy v celé řadě společenských věd.

Chicagský antropolog John A. Lucy uvádí v [19], že vlivy jazyka na mysl lze vysledovat ve třech rovinách: v sémiotické¹⁶, ve strukturální¹⁷ a ve funkční¹⁸.

---

¹⁶ neboli jak ovlivňuje přemýšlení lidského jedince fakt, že vůbec nějaký přirozený jazyk ovládá

Náš zájem se v této práci výhradně soustřeďuje na zmíněnou strukturální rovinu, která odpovídá tradičnímu chápání jazykové relativnosti. Avšak nejmodernější tendence zkoumání vycházející ze sociokulturní podstaty vývoje člověka poukazují na to, že i ostatní dvě roviny jsou podstatné. Tedy významy, které člověk jazykem vyjadřuje, nejsou dány jen obsahem jednotlivých slov, ale i kontextem, situací i způsobem interpretace, s jakou jsou tato slova použita. Právě zmíněné aspekty užití jazyka pak souvisejí zejména s kulturními zvyklostmi v dané společnosti. Řada moderních vědeckých studií se soustřeďuje na popsání vztahu klasického strukturálního relativizmu a užití jazyka v různých situacích ze společenskohistorického hlediska.

V jednotlivých jazycích existují určité vlastnosti, které mají důsledky pro podobu vzorů přemýšlení o skutečnosti. Základním východiskem relativnosti strukturálního druhu je, že tyto převážně morfosyntaktické vlastnosti (ačkoli mohou být i fonologické či pragmatické) se v jednotlivých jazycích odlišují, což vede k odlišnostem v konfiguraci významu v různých jazycích. Někteří lingvisté v tomto smyslu tvrdí, že sémantická struktura různých jazyků není vzájemně poměřitelná. Každý jazyk má svůj osobitý proces spojování vlastních verbálních pojmenování s představami o jednotlivých prvcích skutečnosti na úrovni lidské psychiky. Klasické ilustrace jazykového relativizmu hovoří o větším množství výrazů pro sněh existujících v eskymáckých jazycích v porovnání s angličtinou, ale i španělštinou, nebo o jazycích domorodých Australanů, které disponují celou řadou slov pro pojmenování děr a otvorů různého typu, a jiné příklady na sémanticko-lexikální úrovni. Při zkoumání relativizmu vznikla také celá řada kontrastivních studií zaměřených na jazykové prostředky pro popisování prostoru a umísťování objektů v něm (například předložky místa), totiž představy o prostoru hrají ústřední roli v lidském poznání v jakékoli kultuře. Zmiňme zde práci amerického antropologa Stephena Levinsona, který při srovnání anglických předložek místa s obdobnými prostředky v jednom z australských domorodých

---

¹⁷ čili jaký vliv mají na mysl člověka různé jazyky, jimiž hovoří

¹⁸ neboli jak ovlivňuje lidské myšlení užívání jazyka v různých kontextech a situacích

jazyků zjistil, že tato domorodá řeč vůbec nezná předložky jako *v*, *na*, *před*, *za*, *vedle* apod., ale prostor popisuje výhradně pomocí světových stran.

3.5.1. Sapir-Whorfova hypotéza

Jazykovou relativností se zabývali první evropští myslitelé již koncem sedmnáctého a na počátku osmnáctého století, nicméně až do dvacátého století bylo vlastní vědecké zkoumání mnohdy zastíněno nacionalistickými cíli. Jednalo se o tzv. filozofy jazyka, jakým byl na počátku devatenáctého století například Wilhelm von Humboldt. Ti poprvé zformulovali domněnky o jazykovém relativizmu, avšak bez empirických důkazů. Prvními významnými moderními badateli v této oblasti byli ve třicátých letech dvacátého století američtí antropologové a lingvisté Edward Sapir a jeho pokračovatel Benjamin Lee Whorf. Sapir a Whorf zdůrazňovali význam zkoumání různých jazyků, které vždy považovali za rovnocenné a odmítali soudobou téměř evoluční teorii o vývoji jazyků i kultur. Ze jmen obou vědců pochází označení Sapir-Whorfova hypotéza. Jedná se o dvojici úzce souvisejících názorů, a to tzv. jazykového determinizmu a jazykového relativizmu. První ze zmiňovaných tezí je svou povahou mnohem silnější, neboť podstatou determinizmu je, že jazyk je rozhodný pro způsob lidského myšlení. V současnosti se spíše pracuje s druhou zmiňovanou tezí, která zjednodušeně tvrdí, že odlišnosti typické pro jeden daný jazyk se již nevyskytují v žádném dalším. Dodejme, že naším cílem nebude podat detailní obecnělingvistický rozbor problému, ale spíše poukázat na počáteční názory na něj představované teoriemi Whorfa a Sapira a dále jeho praktický dopad při srovnání češtiny se španělštinou.

Výsledky Whorfova zkoumání můžeme naléznout v knize *Language, Thought, and Reality*, která vznikla jakou souhrn řady dílčích prací a esejů, jež spojuje Whorfův zájem o jazyky severoamerických Indiánů. Whorf vychází z porovnání angličtiny s jazykem Hopi. Všímá si zejména slovesného systému jazyka Hopi, na jehož základě popisuje indiánský model světa a v kontrastu s angličtinou činí závěry týkající se vztahu myšlení a chování k jazyku. Jedním z velmi známých příkladů, který Whorf v práci uvádí je způsob, jakým mluvčí

jazyka Hopi vnímají čas. Tento jazyk totiž neobsahuje žádná slova, gramatické formy ani jiné výrazy, které by přímo odpovídaly tomu, co tradičně považujeme za čas. Whorf vysvětluje, že angličtina, ale i jiné běžné evropské jazyky nahlíží na cyklické zkušenosti, například na čas, jako na objekty, které je možné počítat a uspořádat do řady dle toho, jak se uskutečňovaly. Na druhou stranu jazyk Hopi vnímá čas jako rekurentní události, tudíž pro mluvčí tohoto jazyka neexistuje minulost, přítomnost ani budoucnost.

V knize *Language, Thought, and Reality* se rovněž objevují i obecné závěry podporující myšlenku jazykového determinizmu a relativizmu. Uveďme zde velmi často citovaný úryvek z Whorfovy práce hovořící tom, jak každý jazykový systém člení realitu na jednotlivé představy jedinečným způsobem, který je typický právě pro mluvčí tohoto jazyka a vychází z jakési nepsané dohody, jež je však nezbytná a její podmínky jsou závazné, aby se jedinci vůbec mohli daným jazykem dorozumívat:

We dissect nature along lines laid down by our native languages. The categories and types that we isolate from the world of phenomena we do not find there because they stare every observer in the face; on the contrary, the world is presented in a kaleidoscopic flux of impressions which has to be organized by our minds - and this means largely by the linguistic systems in our minds. We cut nature up, organize it into concepts, and ascribe significances as we do, largely because we are parties to an agreement to organize it in this way - an agreement that holds throughout our speech community and is codified in the patterns of our language. The agreement is, of course, an implicit and unstated one, but its terms are absolutely obligatory; we cannot talk at all except by subscribing to the organization and classification of data which the agreement decrees.¹⁹

Ve druhé polovině dvacátého století byla vznesena řada námitek vůči Whorfovým studiím i závěrům. Totiž od šedesátých let dvacátého století výrazně stoupal význam kognitivních věd a výklady podstaty lidského poznávání se

---

¹⁹ Whorf, Benjamin; *Language, Thought, and Reality: Selected Writings of Benjamin Lee Whorf* (John Carroll, Editor) ; 1956; MIT Press; pp 213-14

upnuly k biologickým vysvětlením zakládajícím se na genetickém kódu člověka. Takovou perspektivu Whorf ve svých studiích vůbec nebral v úvahu, vždyť sám byl hlavně pojišťovacím agentem a pouze laickým lingvistou a antropologem. Nejčastěji bylo Whorfovi vytýkáno, že data, z nichž vycházel, se ukázala jako sama o sobě ne zcela spolehlivá. Kupříkladu se zjistilo, že v jazyce Hopi přeci jen jisté časové kategorie u sloves existují, což Whorf ve své studii vyvracel. Jiným kontroverzním bodem ve Whorfově práci byla interpretace některých, byť i spolehlivých dat. Není s podivem, že v arabštině existuje více výrazů označujících velblouda než ve španělštině, nebo větší množství výrazů týkajících se sněhu v eskymáckých jazycích. Jedná se o typické důkazy podporující hypotézu jazykového relativizmu, nicméně Whorf podobnou argumentaci použil i na obhajobu názoru, že jazyk určuje způsob našeho myšlení (jazykový determinizmus).

Příklady uvedené v předcházejícím odstavci však platnosti deterministické hypotézy přímo nepodporují a Whorfovi odpůrci vůči tomuto silnému tvrzení s úspěchem oponovali. Jedním z velmi zřejmých protipříkladů je, že jsme schopni dobře překládat z jednoho jazyka do druhého. Dále bylo také zjištěno, že lidské myšlení se může uskutečňovat mnoha způsoby, z nichž některé z nich jsou zcela nezávislé na jazyku. Proti determinizmu rovněž svědčí i situace, kdy se člověk naučí další (cizí) jazyk, potom lze totiž ukázat, že většinu pravidel platících v této nemateršské řeči začlení do svého myšlení pro účely užívání daného jazyka. Neboli uživatel cizího jazyka rozhodně nenazírá na skutečnost pouze z perspektivy, kterou mu předurčuje jeho mateřský jazyk, osvojí-li si jazyk další.

Vedle striktních odpůrců však existují i tací, kteří mají na Whorfovy teorie smířlivější pohled. Již zmiňovaný John Lucy tvrdí, že psychologové a antropologové, kteří se v padesátých letech dvacátého století pokoušeli testovat Whorfovy domněnky, jeho názory systematicky nesprávně pochopili. Whorf totiž zdůrazňoval gramatické odlišnosti napříč množstvím mluvnických paradigmat a jejich vlivy na běžné myšlení, avšak moderní testy Whorfovy hypotézy byly mnohem více atomistické a povětšinou se soustředily jen na určité sémantické oblasti definované svými mimojazykovými vlastnostmi.

Jedním z často uváděných moderních testů tohoto typu je zkoumání terminologie barev, jež provedli univerzalisté Brent Berlin a Paul Kay v šedesátých letech. Podstatou jejich výzkumu bylo popsání a porovnání mechanismů, jimiž jednotlivé jazyky vytvářejí barevná pojmenování. Berlin i Kay ve svých závěrech zmiňují jisté univerzální tendence, které našli v různých jazycích, a tvrdí, že ačkoli různé jazyky pojmenovávají barvy různými slovy, za své základní barvy obvykle volí ty samé (v případě jazyků s malým množstvím pojmenování pro barvy se jedná o bílou, černou a červenou). Neboli oba autoři touto tezí dokazovali, že mluvčí různých jazyků přemýšlejí velmi podobným způsobem o barvách a nelze tedy hovořit o žádném relativizmu. Avšak John Lucy s Berlinem a Kayem zcela nesouhlasil, neboť jejich test byl až příliš daleko od jádra Whorfovy hypotézy opírající se o mluvnický, nikoli sémantický charakter jazyka. Navíc Lucy dokonce zvládl využít tento test i pro svou argumentaci na podporu relativizmu, jelikož výrazy pro barvy ne vždy kódují informaci o barvě (*být zelený* = necítit se dobře), a tato barevná přirovnání obvykle bývají v různých jazycích odlišná.

Pro podporu svých relativistických myšlenek Lucy provedl kontrastivní studii počítatelných substantiv v angličtině a v jazyce Mayů. Předvedl, že zatímco v angličtině mají počítatelná podstatná jména určitý tvar i množství (tj. lze je počítat na kusy), většina mayských substantiv se chová podobně jako látková podstatná jména v angličtině, neboli jedná se jen o jakési beztvaré substance, které nelze počítat na jednotky. Z experimentu pak dále vyplynulo, že tato mluvnická odlišnost má opravdu vliv na percepci a myšlení mluvčích mayského jazyka.

Na závěr tohoto oddílu věnovaného Sapir-Whorfově hypotéze dodejme, že v současnosti má největší množství příznivců její „jemnější“ verze. Kognitivní psychologie zcela zavrhuje jazykový determinizmus, naproti tomu vývojová psychologie přijímá jistou reformulaci původní myšlenky determinizmu: Jazyk nás nutí k určitému způsobu myšlení, když mluvíme. Dále se připouští, že pokud jazyk neurčuje způsob našeho myšlení, zcela jistě ovlivňuje naše schopnosti vnímat a pamatovat si, což úzce souvisí s tím, jak snadno, či jak obtížně umíme vykonávat mentální práce. Řada expertů prokázala, že lidé si snadněji pamatují věci, u nichž jsou schopni v daném jazyce rychle najít odpovídající slova či fráze.

Stejně tak je pro člověka snadnější rozlišovat jednotlivé koncepty, pokud tyto představy jasné odpovídají nějakým slovům v daném jazyce.

3.5.2. Jazykový relativizmus: čeština versus španělština

Hledáme-li v některém česko-španělském nebo španělsko-českém slovníku, u řady hesel nalezneme více významů a smyslů, neboli žádné takové slovníky nebudou vzájemně jednoznačné. Na komplikace vyplývající z podstaty jazykového relativizmu dříve či později narazí každý Čech užívající španělštinu jako nemateřský jazyk. Kdyby tento relativizmus vůbec neexistoval, platilo by, že kteroukoli českou větu $x\ y\ z$. by bylo možné přeložit do španělštiny jako $X\ Y\ Z$., kde jednotlivá slova by si významem odpovídala, pouze by se lišila formou. Uvažme tedy například x , z libovolné s ohledem na gramatickou shodu a $y = je$, potom ve španělštině mohou existovat až tři různá Y_1, Y_2, Y_3 , a to $Y_1 = es$, $Y_2 = está$ a $Y_3 = hay$; které vhodné Y si zvolíme, závisí na kontextu.

Dále uvedeme některé příklady relativizmu mezi češtinou a španělštinou, které budou uspokojovat řadu rozmanitých hledisek. Příklady budeme organizovat na základě slovních druhů. Pro lexikálně gramatická slova provedeme podrobný rozbor, o zbylých slovech se zmíníme okrajově. Všimneme si jak lexikální, tak i mluvnické (morfosyntaktické) roviny uváděných příkladů. Zmíníme situace, kdy jednomu českému výrazu bude odpovídat více španělských a naopak, nebo kdy nebude existovat v daném jazyce žádný přímý ekvivalent. Zdůrazníme však, že se nejedná o úplný přehled všech existujících příkladů relativizmu napříč slovními druhy, nýbrž pouze o náhodný výběr příkladů.

i) **podstatná jména**

Tabulka 10

ČEŠTINA		ŠPANĚLŠTINA	
Příklad užití	Výraz	Výraz	Příklad užití
<i>houskový knedlík</i>	knedlík	Ø	
	Ø	paella	<i>la paella valenciana</i>
<i>pravá strana</i>	strana	lado	<i>el lado derecha</i>
<i>strana deset knihy</i>		página	<i>la página diez del libro</i>
<i>žalovaná strana</i>		parte	<i>la parte demandada</i>
<i>demokratická strana</i>		partido	<i>el partido democrático</i>
<i>čekací doba</i>	čas, doba	tiempo	<i>el tiempo de espera</i>
<i>zamračené počasí</i>	počasí		<i>el tiempo nebulou</i>
<i>hlavní město Kolumbie</i>	hlavní město	capital	<i>la capital de Colombia</i>
<i>potřebný kapitál</i>	kapitál		<i>el capital necesario</i>

Tabulka 10 ukazuje některé možné příklady na doložení různých typů relativizmu mezi českými a španělskými substantivy. První část tabulky se slovy *knedlík* a *paella* ukazuje, že v obou jazycích existují takové prvky²⁰ reality, pro něž v tom druhém jazyce nenalezneme explicitní pojmenování, aniž bychom se vyhnuli nějakému opisnému řešení typu *bola de masa cocida* atd. Další dvě části se slovy *strana* a *tiempo* se věnují typickému relativizmu na lexikální úrovni, neboli oběma těmito slovy ve druhém jazyce odpovídá více výrazů a každý z nich je podmíněn určitým kontextem. Pokud tento kontext neznáme, nebo jej špatně odhadneme, můžeme dojít ke spojení jako *el lado diez del libro* nebo *čekací počasí*, což by byly v obou případech nesmyslné konfigurace. Ještě dodejme, že slova *strana*, respektive *tiempo* by byla příkladem polysémie v češtině, respektive ve španělštině a lze obecně říci, že tento fenomén s relativizmem poměrně souvisí (většina dalších podobných příkladů by byla taktéž z mnohoznačných slov). Konečně poslední část se dotýká i gramatické stránky problému, a to substantiv, která ve španělštině zůstávají formálně stejná, ale jejich význam se mění s rodem. Taková substantiva asi nejlépe odpovídají původní Sapir-Whorfově hypotéze, neboť v češtině podstatná jména tohoto typu neexistují, a tedy mluvčí češtiny a španělštiny o těchto konceptech nutně přemýšlejí odlišným způsobem. Obecně

²⁰ typicky výrazy z gastronomie a dalších oborů silně kulturně podmíněných

vzato relativizmus gramatického typu potvrdzuje i existence tří rodů v češtině, ale pouze dvou rodů ve španělštině. To, společně s dalšími faktory vede k tomu, že rod některých substantiv je v obou jazycích odlišný, srovnějme například *la casa* (f) – dům (m) a *la ciudad* (f) – město (n).

ii) přídavná jména

Tabulka 11

ČEŠTINA		ŠPANĚLŠTINA	
Příklad užití	Výraz	Výraz	Příklad užití
<i>dožínkový věnec</i>	dožínkový	Ø	
	Ø	fallero	<i>costumbres falleras</i>
<i>teplý kabát</i>	teplý	caliente	<i>el abrigo caliente</i>
<i>teplý den</i>		caluroso, cálido	<i>el día caluroso / cálido</i>
<i>Ten muž je bohatý.</i>	bohatý	rico	<i>El hombre es rico.</i>
<i>To jídlo je skvělé.</i>	skvělý, znamenitý		<i>La comida está rica.</i>

Pro tabulku 11 s příklady adjektiv bychom mohli učinit analogický komentář jako v případě tabulky 10, a tak nyní budeme stručnější. U přídavného jména *teplý* by sousloví jako *el abrigo caluroso* bylo proti běžnému jazykovému úzu a *el día caliente* by znamenalo *konfliktní*, „*horký*“, *problematický*, případně *vzrušující den*, nicméně pro *teplý den* v meteorologickém slova smyslu se běžně neuvádí. V drtivé většině kontextů nelze španělské výrazy *caliente*, *caluroso / cálido* zaměňovat, výjimku tvoří pouze malířství, hovoříme-li o teplých barvách či odstínech. Variabilita významu přídavného jména *rico* je do značné míry gramatického charakteru, neboť závisí i na slovesu, k němuž se toto adjektivum pojí. Považujeme-li existenci tří španělských sloves *ser*, *estar* a *haber* k jedinému českému *být* za relativizmus prvního řádu, potom relativizmus přídavného jména *rico* je sekundární.

iii) zájmena

Tabulka 12

ČEŠTINA		ŠPANĚLŠTINA	
Příklad užití	Výraz	Výraz	Příklad užití
<i>Tamten vůz, ten tvůj.</i>	tamten	ese	<i>Ese coche, el tuyo.</i>
<i>Tamten vůz, ten jeho.</i>		aquel	<i>Aquel coche, el suyo.</i>
<i>jeho / její / jejich dům</i>	jeho / její / jejich	su	<i>su casa de él / ella / ellos</i>
<i>Váš dům</i>	Váš		<i>su casa de usted / uds.</i>

První z příkladů v tabulce 12, přivlastňovací zájmeno *můj*, se vztahuje k faktu, že z pohledu mluvnické v češtině existuje jediný typ přivlastňovacích zájmen, kdežto španělština disponuje zájmeny přízvučnými a nepřízvučnými, která nejsou volně zaměnitelná, ale závisejí na pozici. Druhý z příkladů, přivlastňovací zájmeno *su*, v sobě spojuje dva problémy. Jednak je společné pro obě třetí osoby a oba rody a jednak se vztahuje i k druhé osobě při vykání. Pokud by hrozila nějaká nejasnost ve významu, je, jak známo, možné zájmeno doplnit příslušným podmětovým zájmenem s předložkou *de*.

iv) číslovky

V rámci číslovek se nám nepodaří nalézt příliš mnoho dobrých příkladů relativizmu, neboť oba jazyky disponují stejnou škálou základních, řadových, násobných a neurčitých číslovek. V češtině však existují navíc číslovky druhové jako kupříkladu *dvojí*, *trojí* atd., které nemají ve španělštině neopisný jednoslovný ekvivalent. Španěle tento význam obvykle vyjadřují konstrukcí *de dos tipos / géneros / clases*. Asymetrií čistě gramatického typu pak může být česká řadová číslovka *první*, které ve španělštině může odpovídat až pět příbuzných, ale odlišných slov: *primer*, *primero*, *primera*, *primeros* a *primeras*. Příčinou tohoto jevu je neměnnost slov skloňovaných dle vzoru *jarní* v češtině a navíc také španělská apokopa v případě tvaru *primer*.

v) slovesa

Tabulka 13

ČEŠTINA		ŠPANĚLŠTINA	
Příklad užití	Výraz	Výraz	Příklad užití
<i>Přijdu k tobě za hodinu.</i>	přij(e)du	voy	<i>Voy a tu casa en una hora</i>
<i>Přijdu sem za hodinu.</i>		vengo	<i>Vengo acá en una hora.</i>
<i>Přij(e)du tam za hodinu.</i>		llego	<i>Llego allí en una hora.</i>
<i>Marie se dnes vdává.</i>	vdává se	se casa	<i>María se casa hoy.</i>
<i>Petr se dnes žení.</i>	žení se		<i>Pedro se casa hoy.</i>
<i>Umím vařit.</i>	umím	sé	<i>Sé cocinar.</i>
<i>Bud' hodný!</i>	bud'		<i>¡Sé bueno!</i>

V prvním příkladě v tabulce 13 pro české sloveso *přij(e)du* dodejme, že ve španělštině jej téměř libovolně může zastupovat sloveso *llego*, na druhou stranu

slovesa *vengo* a *voy* libovolně záměnná nejsou, neboť jsou podmíněná kontextem (uskutečňuje-li se pohyb ve směru k mluvčímu, či nikoli). Druhý příklad, sloveso *se casa*, při překladu do češtiny závisí na rodu podmětu, a tedy lze pro něj použít dva tvarem zcela odlišné výrazy. Konečně třetí případ, shoda tvarů *sé*, je výsledkem formálního vývoje obou slov, není systémová, ale náhodná. V rámci španělských sloves již také byla zmíněna existence tří sloves *být*, jež je dalším příkladem relativizmu. Relativistické jsou i některé čistě mluvnické charakteristiky sloves ve španělštině, například existence většího množství časových rovin. Sloveso, které je v češtině ve tvaru minulého času, může být do španělštiny přeloženo do různých časů, například do préterita perfekta, imperfekta, indefinida nebo plusquamperfekta. Jiným, typicky španělským příkladem, je existence slovesného způsobu subjuntivu, který v češtině nemá žádný přímý protějšek a může být překládán několika různými způsoby v závislosti na kontextu.

vi) zbývající slovní druhy

Zbylou skupinou slov jsou všechny neohebné slovní druhy, jejichž škála není tak široká jako v případě jmen a sloves. Za relativizmus lze například považovat, jakým způsobem španělština překládá příslovce jako *všude*, *nikde* a *někde*. Totiž jediná možnost, jak dané významy vyjádřit, je opisem pomocí slov *parte(s)*, *lado(s)* apod. v konstrukcích *en todas partes*, *en ningún lado* a *en alguna parte*, Ačkoli ve španělštině existuje slovo *donde* (*kde*), není součástí ani příbuzné s žádným z předešlých sousloví. Relativizmus se vyskytuje i v užívání předložek, neboť španělská předložka *en* může být přeložena jako *na*, *v*, *do* atd. v závislosti na kontextu. Stačí porovnat věty *El cuadro está en la pared*. (Obraz je na stěně.), *Estoy en el centro*. (Jsem v centru.) a *Pongo las cosas en el coche*. (Dám ty věci do auta.). Poslední případ relativizmu, o němž se zmíníme, budou různé varianty překladu spojek typu *que*, *cuando*, *aunque* atd. v závislosti na slovesném způsobu příslušné vedlejší věty. Rozdíl lze vysledovat například u vět typu: *Dile que estoy aquí*. (Řekni mu, že jsem tady.) a *Dile que esté aquí*. (Řekni mu, aby tady byl.), dále *Cuando estoy aquí ...* (Když tu jsem ...) a *Cuando esté aquí ...* (Až tu budu ...), případně *Aunque estoy aquí ...* (I když tu jsem ...) a *Aunque estuviera aquí ...* (I kdybych tu byl...).

4. VYBRANÉ STYLISTICKÉ PROBLÉMY SÉMANTICKÉHO TYPU VE ŠPANĚLŠTINĚ

V této kapitole se zaměříme na jevy, které se týkají stylisticky problematických konfigurací významu v rámci jednoho slova nebo skupiny sousedních slov. Dodejme, že obdobné problémy jsou běžné ve většině jazyků, tedy nejsou výsadou pouze španělštiny. Obvykle se nejedná o nic, co by bylo v rozporu s gramatickými pravidly platnými v daném jazyce, nicméně velmi často jsou takové konfigurace nežádoucí ze stylistického hlediska. Budeme se zabývat zejména třemi okruhy, a sice redundantními kolokacemi, desémantizovanými slovy a sémantickými kalky.

4.1. Redundantní kolokace

Redundance, ačkoli znamená informační nebo funkční nadbytek, ne vždy musí být chápána jako cosi nežádoucího. V jazyce a komunikaci je velmi důležitá, neboť napomáhá ke zvyšování spolehlivosti a odolnosti proti chybám. Z informačního hlediska je každý přirozený jazyk sám o sobě silně redundantní, protože ne každá kombinace hlásek a písmen je v daném jazyce smysluplná. Nicméně jedině díky redundanci může každý uživatel jazyka rozeznat překlapy, tiskové chyby a podobně. Naopak v případě telefonních čísel je míra redundance daleko menší a při vytočení chybného čísla se často dovoláme jinému účastníku, než jsme zamýšleli. Důležitá je i úloha redundance v rétorice, jelikož posluchač si myšlenky lépe zapamatuje, jsou-li opakovány. Na druhou stranu řada běžně užívaných kolokací je ze sémantického hlediska redundantní, aniž by sledovaly právě popsané rétorické cíle, což je nežádoucí.

Velmi často se lze jak v ústní, tak v písemné podobě jazyka setkat se souslovími, odborně nazývanými pleonazmy, v nichž jeden člen nese ústřední význam pro vyjádření jisté myšlenky, avšak zbylé členy již jen opakuji určité vlastnosti, které bezprostředně vyplývají z významu ústředního slova a z pohledu maximální ekonomičnosti vyjadřování jsou tedy nadbytečné. Klasickými příklady redundantních kolokací jsou: *vzájemná spolupráce* (pokud je činnost nazvána

spoluprací, je zřejmé, že musí probíhat vzájemně mezi všemi zúčastněnými), *zcela zdarma* (je-li jistý výrobek nebo služba *zdarma*, znamená to, že za něj nebo za ní nebudeme nic hradit, stejně jako je-li *zcela zdarma*, konečně kolokace *částečně zdarma* se vůbec nevyskytuje), *oční optika* (je-li *optika* použito pro označení obchodu zabývajícího se prodejem různých potřeb pro oči a zrak, název *oční optika* takové označení již nijak sémanticky nezmění) a další.

Užití pleonazmů, je-li nevědomé, většinou poukazuje na neznalost přesného významu slov nebo na podlehnutí již vžitému způsobu užívání těchto kolokací. Jejich zdrojem jsou ve velké míře sdělovací prostředky a média, která je rozšiřují do společnosti. Mnohé z nich se utvářejí v politickém jazyce (např. *premiér vlády, lidová demokracie* aj.), kde se taková slovní spojení rychle množí, neboť politici při vyjadřování často upřednostňují bezobsažnost dlouhých sdělení před jejich maximální úsporností. V ústní podobě jazyka bývá velmi obtížné se takovým kolokacím vyvarovat, neboť člověk se přirozeně snaží své výpovědi vyjádřit poutavě, expresivně či senzačně, a tak často bez většího rozmyslu užívá slovní spojení, která nejčastěji pochytil ze sdělovacích prostředků. Nicméně v písemné podobě, kdy má autor k dispozici dostatek času na přesnou formulaci svých myšlenek a i možnost opravy, jsou obvykle považovány za stylistický nedostatek a doporučuje se takovým způsobům vyjadřování vyhýbat. Redundantní kolokace se však mohou používat záměrně v literatuře jako stylistické figury s cílem expresivnějšího a působivějšího vyjádření jistého významu. V takovém případě je jistě nepovažujeme za jazykové chyby, jako v následujícím úryvku z jedné španělské romance, v níž je zdůrazněno, že slepec nevidí:

Allí arriba en aquel cerro
hay un lindo naranjel
que lo cría un pobre ciego,
pobre ciego que no ve.

Situace, kdy v některých situacích je pleonazmus nežádoucí a jindy je záměrným básnickým prostředkem vedou k tomu, že jejich stylistická interpretace může být sporná. Konečně sporné se jeví i to, která kolokace je skutečným pleonazmem a která nikoli. Například u slovního spojení *vystavený exponát* lze namítat, že exponát může být i uložen v depozitáři, a tedy uvedení slova *vystavený* je nezbytné, avšak přejaté slovo *exponát* ve svém kořeni již obsahuje informaci o vystavování, což vede k tomu, že se v kolokaci dvakrát zmiňuje tatáž informace, čili takový případ je sporný.

Na okraj připomeňme, že vedle sémantických redundancí existují i pleonazmy syntaktické. Například u vět *(Já) ti to říkám.* a *(Yo) te lo digo.* je uvedení zájmen *já*, resp. *yo* redundantní, neboť informace o podmětu je již obsažena ve slovesném tvaru (uvědomme si, že ale v angličtině by taková situace redundantní nebyla), avšak přesto je v jazyce běžná v situacích, kdy chceme roli podmětu zdůraznit.

Nyní se budeme více věnovat redundantním kolokacím ve španělštině, v níž jsou názory na pleonazmy velmi podobné jako dosud uvedené, například María Moliner říká:

[...] puede añadir gracia o expresividad a la frase, otras veces constituye verdadera redundancia, y, en ocasiones, aunque podría tacharse de tal, es una manera de dar una terminación a la frase que, de otro modo, quedaría como incompleta.²¹

Dodejme, že budeme i nadále uvažovat, že pleonazmus a redundantní kolokace jsou synonyma, i když v hispanistických kruzích existují tendence oba termíny mírně odlišovat, kupříkladu redundanci více považovat za jistý umělecký prostředek a pleonazmus za cosi nežádoucího. Při dalším výkladu se budeme opírat o práce Gómeze Torrega [9] a [10].

Prozkoumejme nyní více případ kolokace *vzájemná spolupráce* neboli *cooperación mutua* ve španělštině. V korpusu CREA existuje 23 výskytů této kolokace, uveďme zde pro ilustraci jeden z nich.

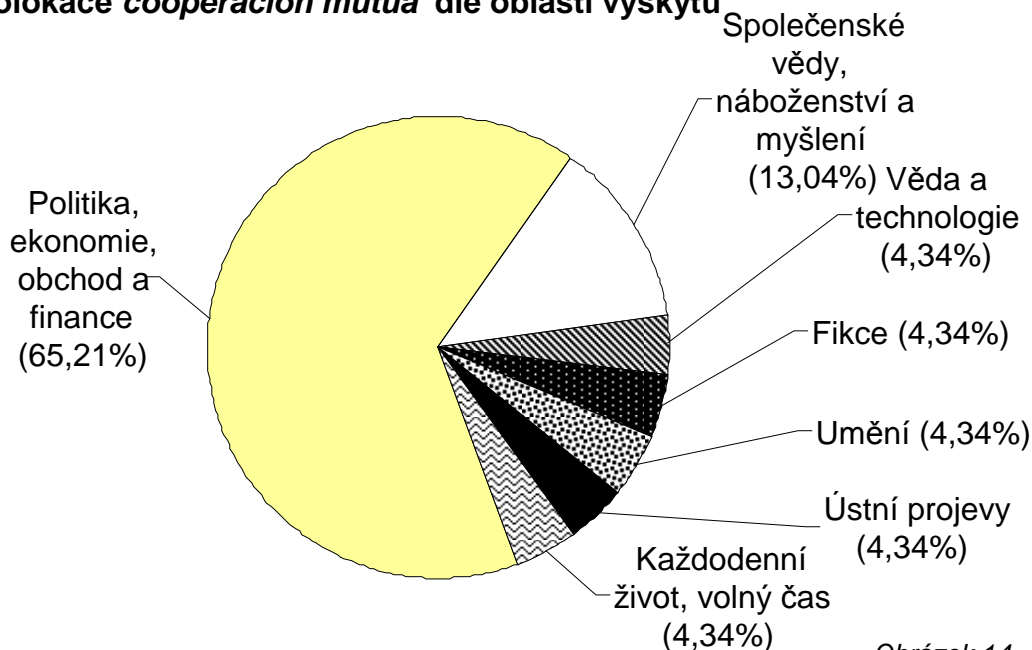
---

²¹ MOLINER, María. *Diccionario del uso del español*. Madrid : Gredos. 2007 (verze CD-ROM)

Considero que España y Polonia, unidas hoy por unas relaciones excelentes y privilegiadas, tienen también mucho que ofrecerse como miembros de pleno derecho de la UE. Existen numerosos campos para la cooperación mutua.²²

Počet výskytů samostatného slova *cooperación* je však několikanásobně vyšší, a to 6352, čili pleonazmus připadá pouze na 3,6% případů. Zdálo by se tak, že redundance je v tomto případě velmi okrajovým jevem. Pokud se ale zamyslíme nad strukturou výskytu redundantní kolokace dle tematických oblastí, povšimneme si, že největší procento příkladů pochází z politické a hospodářské španělštiny, neboli z jazyka, který se ve velké míře užívá ve všech médiích kolem nás, jež mají neodmyslitelný vliv na způsob našeho vyjadřování. Pro ilustraci si všimněme grafického znázornění relativních četností výskytu sousloví *cooperación mutua* dle tematických oblastí:

Kolokace *cooperación mutua* dle oblasti výskytu

Obrázek 14

Na závěr již jen uvedeme výčtem některé časté příklady nežádoucích redundancí ve španělštině společně s pokusem o jejich český překlad. Kromě

²² REAL ACADEMIA ESPAÑOLA: Banco de datos (CREA) [en línea]. Corpus de referencia del español actual. <<http://www.rae.es>> [06/02/2010] – PRENSA: La Razón Digital, 22/04/2004 (España)

vlastních příkladů bude možné z tabulky vyvodit ještě jeden závěr: Celá řada redundancí se vyskytuje jak ve španělštině, tak i v češtině, některé se však v češtině vůbec neexistují (například *veřejná státní pokladna*, *krevní krvácení*) nebo nemají charakter redundantní kolokace (například *nejvyšší vrchol*, *drobečky chleba*).

Tabulka 14

ŠPANĚLSKÁ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>absolutamente falso</i>	zcela nepravdivý
<i>acceso de entrada</i>	vstupní vchod
<i>accidente fortuito</i>	nahodilá nehoda
<i>años de edad</i>	let věku
<i>asomarse al exterior</i>	vyklonit se ven
<i>autopsia de un cadáver</i>	pitva mrtvoly
<i>beber líquidos</i>	pít tekutiny
<i>clímax máximo</i>	nejvyšší vrchol
<i>conocer por primera vez</i>	poprvé poznat
<i>constelación de estrellas</i>	hvězdná konstelace
<i>cooperación mutua</i>	vzájemná spolupráce
<i>demencia cerebral</i>	mozková demence
<i>divisas extranjeras</i>	zahraniční valuty
<i>las 12 del mediodía</i>	12 hodin v poledne
<i>erario público</i>	veřejná státní pokladna
<i>falso pretexto</i>	falešná záminka
<i>Golpe de Estado militar</i>	vojenský puč
<i>hablar tres idiomas diferentes</i>	mluvit třemi různými jazyky
<i>hemorragia de sangre</i>	krevní krvácení
<i>hipótesis sin confirmar</i>	nepotvrzená hypotéza
<i>kilógramos de peso</i>	kilogramů váhy
<i>lapso de tiempo</i>	průběh doby času
<i>mendrugo de pan</i>	drobečky chleba
<i>nunca antes</i>	nikdy předtím
<i>participación activa</i>	aktivní účast
<i>párpados de los ojos</i>	mrknutí očí
<i>poco entreabiertas</i>	trochu pootevřené
<i>posibilidades diferentes</i>	různé možnosti
<i>prever con antelación</i>	předvídat předem
<i>protagonista principal</i>	hlavní protagonista
<i>proyectos de futuro</i>	budoucí projekty
<i>puedes ser posible</i>	může být možné
<i>seguir por detrás</i>	sledovat zezadu
<i>totalmente gratis</i>	úplně zdarma
<i>utopía inalcanzable</i>	nedosažitelná utopie
<i>volver a repetir</i>	znovu zopakovat

4.2. Desémantizace, *palabras omnibus*

Řada procesů a změn probíhajících v jazyce se mnohdy prvně projevuje v novinářském, právním, administrativním či politickém jazyce, neboť tyto obory

mají velký vliv na myšlení, a tudíž i vyjadřování většiny obyvatel, a rovněž umožňují snadnou interakci s cizími jazyky a kulturami. Všechny tyto oblasti, popřípadě kruhy vzdělců, se vyznačují velmi charakteristickým stylem jazyka. V současné době je v těchto skupinách patrná tendence k nahuštěnému, pedantnímu až pompéznímu stylu s komplikovanějšími slovními spojeními, která by mohla být nahrazena prostšími a příhodnějšími jednoduchými slovy bez typického rétorického nádechu. V těchto slovních spojeních většinou jedna část je nositelkou významu a zbylá část je pouze pomocná, přitom pomocné výrazy se postupně desémantizují (ve španělštině se užívá termín *palabras omnibus*), tedy ztrácejí svůj původní význam či v extrémním případě se stávají bezobsažnými. Právě popsaný proces je dobře patrný u některých slovesných kolokací.

Mezi slovesy se tendence k desémantizaci nejvýrazněji projevuje u těch, která jsou mluvčími nejvíce používána: *estar, hacer, poner, tener, dar, decir, echar, ser, llevar* a podobně. V určitých případech je možné celou kolokaci nahradit jediným slovesem, v jiných případech, kdy vlivem například nízkého vzdělání nebo malé slovní zásoby mluvčího, je použito desémantizované sloveso v kolokacích, v nichž se objevuje místo jiného sémanticky specializovanějšího a vhodnějšího slovesa. Všimněme si následujícího textu a v něm označené kolokace:

La alimentación escolar se financia con lo que recauda el Impuesto de Primaria, sin embargo, debido al incremento en la cantidad de niños que hacen uso del servicio y a la baja de la recaudación de dicho tributo, actualmente "es imprescindible el refuerzo de partida al que se comprometió el Ministerio de Economía y Finanzas", señaló una de las fuentes.²³

V úryvku by zřejmě bylo možné výrazy označené v rámečku bez jakékoli újmy na významu nahradit slovy *usan el servicio*. Autorova konstrukce se nejspíše snaží text stylizovat na více rétorický a vzdělanecký. Ve španělském jazyce nalezneme řadu obdobných případů a výběr z nich uvádíme v následujících tabulkách:

---

²³REAL ACADEMIA ESPAÑOLA: Banco de datos (CREA) [en línea]. Corpus de referencia del español actual. <<http://www.rae.es>> [04/01/2010] – PRENSA: *El País*, 05/11/2002 (Uruguay)

Tabulka 15

KOLOKACE S DESEMANTIZOVANÝM SLOVEM <i>DAR</i>	MOŽNÉ NAHRAZENÍ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>darse cuenta</i>	enterarse	uvědomit si
<i>dar permiso</i>	permitir	povolit
<i>dar aviso</i>	avisar	oznámit, upozornit
<i>dar comienzo</i>	comenzar	začít
<i>dar por finalizado</i>	terminar	ukončit
<i>darse a la fuga</i>	escapar	utéci
<i>dar razones</i>	aducir razones	uvést důvody
<i>dar argumentos</i>	esgrimir argumentos	přednést argumenty
<i>dar una paliza</i>	propinar una paliza	nařezat, dát výprask
<i>dar confianza</i>	inspirar confianza	dodat důvěru
<i>dar un cambio</i>	experimentar un cambio	prodělat změnu
<i>dar un resultado</i>	arrojar un resultado	dát výsledek
<i>dar apoyo</i>	apoyar, dispensar apoyo	podpořit
<i>dar una impresión</i>	producir una impresión	vytvořit dojem
<i>dar una fecha</i>	fijar una fecha	stanovit datum
<i>dar un título</i>	otorgar un título	udělit titul
<i>dar información</i>	informar, suministrar información	poskytnout informaci

Tabulka 16

KOLOKACE S DESEMANTIZOVANÝM SLOVEM <i>HACER</i>	MOŽNÉ NAHRAZENÍ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>hacer público</i>	publicar	uveřejnit
<i>hacer su aparición</i>	aparecer	objevit se
<i>hacer uso (de algo)</i>	usar	používat
<i>hacer acto de presencia</i>	presenciar	přednést
<i>hacer saber</i>	comunicar	dát na vědomí
<i>hacer milagros</i>	obrar milagros	vykonat zázraky
<i>hacer una película</i>	rodar una película	natočit film
<i>hacer amistades</i>	granjearse amistades	zpřátelit se
<i>hacer preguntas</i>	formular preguntas	zformulovat otázky
<i>hacer política</i>	dedicarse a la política	věnovat se politice
<i>hacer un daño</i>	dañar, infligir un daño	zranit, poškodit
<i>hacer muchos favores</i>	prodigar favores	zahrnout laskavostí
<i>hacer un chalé</i>	construir un chalé	postavit dům
<i>hacer una guerra</i>	librar una guerra	vést válku
<i>hacer unos estudios</i>	cursar unos estudios	vystudovat ...
<i>hacer un viaje</i>	emprender un viaje	vyrazit na cestu
<i>hacer el papel de</i>	desempeñar el papel	vykonávat roli
<i>hacer una fiesta</i>	celebrar una fiesta	konat oslavu

Tabulka 17

KOLOKACE S DESEMANTIZOVANÝM SLOVEM <i>TENER</i>	MOŽNÉ NAHRAZENÍ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>tener en cuenta</i>	considerar	uvážít, mít na zřeteli
<i>tener conocimiento de</i>	conocer	znát
<i>tener varias partes</i>	constar de	sestávat z
<i>tener una sensación</i>	experimentar una sensación	mít dojem
<i>tener nervios</i>	acusar (los) nervios	být na nervy
<i>tener buena salud</i>	gozar de buena salud	těšit se dobrému zdraví
<i>tener más interés</i>	cobrar interés	zajímat se více
<i>tener una actividad</i>	desarrollar una actividad	rozvíjet činnost
<i>tener un cargo</i>	desempeñar un cargo	vykonávat post
<i>tener un olor</i>	desprender un olor	uvolňovat vůni
<i>tener contactos</i>	establecer contactos	mít kontakty
<i>tener recursos / tiempo</i>	disponer de recursos / tiempo	mít zdroje / čas
<i>tener cualidades</i>	atesorar cualidades	mít vlastnosti

Tabulka 18

KOLOKACE S DESEMANTIZOVANÝM SLOVEM <i>PONER</i>	MOŽNÉ NAHRAZENÍ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>poner de manifiesto</i>	manifestar	předvést
<i>ponerse rojo</i>	enrojecer	zčervenat
<i>poner en orden</i>	ordenar	uklidit, uvést v pořádek
<i>poner la firma</i>	firmar, estampar la firma	podepsat
<i>poner atención</i>	atender, prestar atención	dávat pozor
<i>poner una tarea</i>	asignar una tarea	uložit / přidělit úkol
<i>poner una película</i>	proyectar una película	promítat film
<i>poner la alfombra</i>	extender la alfombra	rozložit koberec
<i>poner la mirada</i>	fijar la mirada	upřít pohled
<i>ponerse de rodillas</i>	hincarse de rodillas	kleknout si na kolena
<i>poner unas normas</i>	establecer unas normas	stanovit normy
<i>poner la lumbre</i>	encender la lumbre	zapálit oheň

Tabulka 19

KOLOKACE S DESEMANTIZOVANÝM SLOVEM <i>ECHAR</i>	MOŽNÉ NAHRAZENÍ KOLOKACE	ČESKÝ PŘEKLAD
<i>echar abajo</i>	derribar	svalit, zřítit se
<i>echar a alguien de un cargo</i>	destituir, deponer	zprostit funkce
<i>echar de trabajo</i>	despedir	propustit
<i>echar un trago</i>	beber un trago	loknout si
<i>echar una película</i>	proyectar una película	promítat film
<i>echar un suspiro</i>	exhalar un suspiro	vzdechnout si
<i>echar un discurso</i>	pronunciar un discurso	mít projev
<i>echar de clase</i>	expulsar de clase	vyhodit ze třídy

4.2.1. Stanovení míry desémantizace u vybraných výrazů na základě studie na paralelním česko-španělském korpusu InterCorp

Pokusme se nyní vyčíslit míru desémantizace u výše uvedených sloves, což je problém, k němuž lze přistupovat dvěma základními způsoby. Nejpřesnějším způsobem by bylo u každého výrazu výskyt od výskytu dle kontextu stanovovat, zdali se jedná či nikoli o původní nebo desémantizovaný význam. Nicméně máme-li k dispozici paralelní korpus španělštiny vůči jinému jazyku, je situace podstatně snazší, neboť kontext již museli sledovat překladatelé, když překlad vytvářeli, čili naším úkolem bude pouze provést případovou studii na daném paralelním korpusu. K tomuto účelu využijeme česko-španělský korpus InterCorp, jenž je součástí výzkumného záměru Český národní korpus a korpusy dalších jazyků s cílem vytvořit síť mezi synchronními korpusy velkých evropských jazyků s češtinou. Projekt InterCorp²⁴ je v současnosti realizován Ústavem českého národního korpusu při Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

V případě každého slovesa nejprve stanovíme jeho absolutní výskyt v celém paralelním korpusu a následně provedeme dva nezávislé průzkumy. Pro účely první analýzy je nutné určit, které všechny významy daného slovesa budeme považovat za původní²⁵, a tím pádem všechny ostatní (včetně případného nepřeloženého významu) budeme označovat za desémantizované. Říci, které významy jsou v případě zvolených sloves původní, nemusí být zcela objektivní. Stanovme si tedy racionální kritéria pro selekci všech původních významů:

1. Původní význam musí být jedním z prvních významů v pořadí uváděných slovníkem DRAE²⁶.
2. Etymologicky by původní význam měl vycházet z významu příslušného latinského výrazu, případně pozdějšího výrazu v klasické kastilštině, pokud výraz prošel intenzivními sémantickými změnami.

---

²⁴ <http://www.korpus.cz/InterCorp/>

²⁵ Od tohoto okamžiku spojení „původní význam“ chápeme jako termín, který bude dále definován.

²⁶ REAL ACADEMIA ESPAÑOLA: Diccionario de la lengua española (DRAE) [en línea]. <<http://www.rae.es>> [15/08/2010]

3. Pro uživatele jazyka, kteří nejsou rodilými mluvčími, by měl být původní význam jedním z prvních, které si v případě daného výrazu osvojí.

Následně hledáme množství asociací, které v korpusu existují mezi lemmatem daného španělského slovesa v infinitivu a mezi českými lemmaty všech původních významů. Druhý z obou rozborů v podstatě provádíme pouze na španělském korpusu, kdy u konkrétních perifrází či slovesných kolokací volených čistě heuristicky²⁷ zkoumáme jejich podíl na všech výskytech daného slovesa v korpusu. Podotkneme, že podobný průzkum lze provést přímo na korpusu CREA, pouze by byl kapacitně a technicky náročnější. Výsledky obou rozborů prezentujeme v podobě tabulek, v nichž jsou obě analýzy jasně odděleny, neboť nejsou disjunktní: Totiž určité malé procento výsledků vyhodnocených jako „původní význam“ se reálně může ocitnout i mezi kolokacemi ve druhém rozboru tak, jako u kolokace *darse a la fuga*, jež se vyskytla rovněž v překladu *dát se na útěk*, ačkoli se jedná o zřejmé desémantizované užití.

Prvními (v pořadí) významy slovesa *dar* dle slovníku DRAE jsou významy *donar* (darovat) a *entregar* (předat). *Dar* vzešlo z latinského *dare* (dávat) a zřejmě *dát* je i jeden z prvních významů, které si u slovesa *dar* osvojí nerodilý mluvčí. V korpusu bylo zaznamenáno celkem 16 556 výskytů lemmatu *dar*. Pro účely prvního rozboru budeme za původní význam považovat vedle *dát* i některé další, jak ukazuje tabulka 20. Údaje v tabulce poukazují na poměrně značnou míru desémantizace (převyšuje 84,5%) slovesa *dar*. Kromě dále uvedených slovesných kolokací mají velký podíl na desémantizovaných výskytech i jiné významy samotného slovesa *dar* jako například *konat (se)*, *udeřit*, *bít*, *hodit*, *narazit*, *dařit se*, *zvyknout si*, *odhodlat se*, *narazit na*, *srazit se* atd. Jednou z nejfrekventovanějších kolokací (14,4% výskytů) se slovesem *dar* je spojení *darse cuenta* (uvědomit si, všimnout si), které je svou povahou značně desémantizované, na druhou stranu je natolik lexikalizované, že jeho užití se většina mluvčích vyhne jen obtížně. Naproti tomu kolokace jako *dar órdenes* (dávat rozkazy), *dar forma* (dávat podobu), *dar inicio*

---

²⁷ Tedy nejedná se přesné pořadí všech existujících kolokací, zobrazené kolokace byly zvoleny na základě úsudku autora.

(zahájit), resp. *dar apoyo* (poskytnout podporu), jež více souvisejí s původním významem slovesa *dar*, připouštějí snadnou náhradu slovesy *ordenar* (rozkazovat), *formar* (utvářet), *iniciar* (zahajovat), resp. *apoyar* (podpořit), čili uvědomělý mluvčí se podobným desémantizovaným užitím může jednoduše vyhnout.

Tabulka 20

VÝRAZ NEBO SOUSLOVÍ	ČESKÝ VÝZNAM	ABSOLUTNÍ VÝSKYT	RELATIVNÍ ZASTOUPENÍ
<i>dar</i>	dát, darovat, předat, rozdat, rozdávat, věnovat	2 554	15,43%
<i>darse cuenta</i>	uvědomit si, všimnout si	2 384	14,40%
<i>dar la vuelta, dar vueltas</i>	otočit se, otáčet se	573	3,46%
<i>dar por (sentado, hecho, terminado, ...)</i>	považovat za	370	2,23%
<i>dar la / una impresión</i>	vzbudit dojem	179	1,08%
<i>dar órdenes, dar la / una orden</i>	rozkázat, přikázat	149	0,90%
<i>dar miedo</i>	nahnat strach	143	0,86%
<i>dar las gracias</i>	poděkovat	87	0,53%
<i>dar gusto</i>	líbit se, potěšit	70	0,42%
<i>dar (la / una) respuesta, dar (las) respuestas</i>	odpovědět	67	0,40%
<i>dar forma</i>	utvářet, formovat	66	0,40%
<i>dar la bienvenida</i>	přivítat, uvítat	63	0,38%
<i>dar la / una razón</i>	souhlasit	47	0,28%
<i>dar clases</i>	vyučovat	44	0,27%
<i>dar lugar</i>	umožnit, poskytnout, dovolit	43	0,26%
<i>dar inicio</i>	zahájit	29	0,18%
<i>dar rabia</i>	naštvat, rozlítit	25	0,15%
<i>dar apoyo</i>	podpořit	14	0,08%
<i>darse a la fuga</i>	utéci	14	0,08%

V případě slovesa *hacer* slovník DRAE registruje mezi prvními významy následující: „1. Producir algo, darle el primer ser. 2. Fabricar, formar algo dándole la forma, norma y trazo que debe tener. 3. Ejecutar, poner por obra una acción o trabajo.“ Jde o významy úzce spjaté s českými výrazy *dělat*, *vytvářet*, *vyrábět* či *konat*. Pro španělské sloveso *hacer* je etymologickým východiskem latinské *facere* (dělat). Konečně i význam *dělat* je jedním z prvních, který si při studiu španělštiny pro sloveso *hacer* osvojujeme. Korpus obsahuje lemma *hacer* celkem ve 31 566 případech. Při první analýze jsme vyhledali všechna česká lemmata odpovídající slovesům *dělat*, *vytvářet*, *vyrábět* a *konat*, jak uvádíme v tabulce 21. Míra desémantizace slovesa *hacer* stanovená v první analýze je vyšší než 76,7%. Vedle uvedených slovesných kolokací jsou z velké části desémantizované i jiné významy

samotného slovesa *hacer* jako například *zastupovat*, *obsahovat*, *domnívat se*, *tvářit se*, *přivyknout*, *ustoupit*, *odejít* a podobně. Jedno z nejčastějších užití (12,8%) slovesa *hacer* ve slovním spojení připadá na faktitivní perifrázi *hacer* + *infinitivo* (přimět). Ke frekventovaným kolokacím patří silně desémantizovaná a lexikalizovaná spojení jako *hacer falta* (být třeba), *hacer caso* (dbát) či *hacer cargo* (postarat se). Určitá spojení jsou naopak desémantizovaná slabě, neboť souvisejí s původním významem slovesa *hacer*. Uvedme například *hacer daños* (působit škody), *hacer esfuerzos* (vyvinout úsilí) či *hacer uso* (užívat), která mohou být snadno nahrazena slovesy *dañar*, *esforzar* či *usar*.

Tabulka 21

VÝRAZ NEBO SOUSLOVÍ	ČESKÝ VÝZNAM	ABSOLUTNÍ VÝSKYT	RELATIVNÍ ZASTOUPENÍ
<i>hacer</i>	dělat, udělat, rozdělat, rozdělovat, dodělat, dodělovat, vyrobit, vyrábět, zadělat, vytvořit, vytvářet, uvtořit, stvořit, tvořit, předělat, činit, učinit, vykonat, vykonávat, konat	7 344	23,27%
<i>hacer</i> + <i>infinitiv</i>	přimět	4 051	12,83%
<i>hacer falta</i>	být třeba	404	1,28%
<i>hacer caso</i>	dbát	333	1,05%
<i>hacer (las) preguntas, hacer la / una pregunta</i>	ptát se	195	0,62%
<i>hacer cargo</i>	postarat se, uvědomit si	190	0,60%
<i>hacer (un) daño, hacer daños</i>	škodit, poškodit	175	0,55%
<i>hacer (los) esfuerzos, hacer el / un esfuerzo</i>	usilovat	150	0,48%
<i>hacer (los) favores, hacer el / un favor</i>	prokázat laskavost	99	0,31%
<i>hacer posible</i>	umožnit	82	0,26%
<i>hacer el / un viaje, hacer (los) viajes</i>	podniknout cestu/y	51	0,16%
<i>hacer el / un negocio, hacer (los) negocios</i>	obchodovat, uzavřít obchod	44	0,14%
<i>hacer uso</i>	užít, použít	39	0,12%
<i>hacer las paces, hacer la / una paz</i>	usmířit se	38	0,12%
<i>hacer un llamado</i>	volat, zvolat, zavolat	36	0,11%
<i>hacer el / un comentario, hacer (los) comentarios</i>	komentovat	33	0,10%
<i>hacer la / una declaración, hacer (las) declaraciones</i>	prohlásit, prohlašovat	32	0,10%
<i>hacer la / una referencia, hacer (las) referencias</i>	dávat reference	32	0,10%
<i>hacer el / un milagro, hacer (los) milagros</i>	činit zázraky	30	0,10%
<i>hacer pedazos</i>	rozbít	28	0,09%

U slovesa *tener* slovník DRAE uvádí na prvních místech významy „Asir o mantener asido algo.“ a dále *poseer* (vlastnit) a *mantener* (držet, udržet). *Tener* (mít) vzešlo z latinského *tenēre* (držet). V latině byl význam *mít* původně vyjadřován slovesem *habere*, které se však postupně přeměnilo na výlučně pomocné sloveso. Od staré kastilštiny či eventuelně od kastilštiny klasické tedy význam *mít* přechází na sloveso *tener*, jehož původní sém *držet* se ale neztrácí. Konečně význam *mít* je jistě prvním významem, který si nerodilí mluvčí osvojují. V korpusu se lemma *tener* vyskytuje celkem 34 005krát. Při prvním rozboru jsme vyhledávali všechna česká lemmata se vztahem ke slovesům *mít*, *vlastnit* a *držet*. Výsledky ukazují na nejnižší míru desémantizace (více než 47,8%) v porovnání s ostatními zkoumanými slovesy. Vedle uvedených slovesných kolokací velká část desémantizovaného užití připadá i na jiné významy samotného slovesa *tener* jako *oceňovat*, *pokládat* a další. Jednou z nejčastějších kolokací, resp. perifrází (12,6% výskytů) se slovesem *tener* je vazba *tener que + infinitivo* (muset). Mezi frekventovanými kolokacemi nalézáme značně desémantizovaná spojení jako *tener lugar* (konat se) nebo *tener en cuenta* (uvážít) i jiná méně desémantizovaná spojení s určitým vztahem k významu *mít*: *tener razón* (mít pravdu), *tener sentido* (mít smysl), *tener derecho* (mít právo), *tener ganas* (mít chuť) a podobně.

Tabulka 22

VÝRAZ NEBO SOUSLOVÍ	ČESKÝ VÝZNAM	ABSOLUTNÍ VÝSKYT	RELATIVNÍ ZASTOUPENÍ
<i>tener</i>	mít, vlastnit, držet, podržet, přidržet, přidržovat	17 748	52,19%
<i>tener que + infinitiv</i>	muset	4 281	12,59%
<i>tener (la / una / ninguna / ...) razón</i>	mít pravdu	499	1,47%
<i>tener (el / un / mucho / ningún / ...) sentido</i>	být smysluplný	303	0,89%
<i>tener (el / un / ningún / todo / ...) derecho</i>	být oprávněn, mít právo	293	0,86%
<i>tener (el / un / gran / mucho / ...) éxito</i>	být úspěšný	252	0,74%
<i>tener (unas / tantas / pocas / ...) ganas</i>	mít chuť na	222	0,65%
<i>tener en cuenta</i>	uvážít, mít na zřeteli	213	0,63%
<i>tener (un / otro / ...) lugar</i>	konat se	188	0,55%
<i>tener (el / un / ningún / ...) acceso</i>	mít přístup	134	0,39%
<i>tener la / una / aquella ... sensación</i>	mít dojem	121	0,36%
<i>tener (mucho / tanto / ...) interés</i>	zajímat se	97	0,29%
<i>tener (las / sus / ...) raíces</i> , <i>tener (la / una / su / ...) raíz</i>	vzejít, mít kořen	44	0,13%
<i>tener (como / buenos / ...) resultado(s)</i>	vyjít, plodit, mít výsledek	42	0,12%
<i>tener claro(s) / clara(s)</i>	ujasnit si, mít jasno	33	0,10%

Prvními (v pořadí) významy slovesa *poner* registrovanými slovníkem DRAE jsou „Colocar en un sitio o lugar a alguien o algo.“ a „Situar a alguien o algo en el lugar adecuado.“, neboli položit, klást či umístit. Sloveso *poner* pochází z latinského *ponēre* (položit) a význam *položit* je jedním z prvních, se kterým si nerodilí mluvčí sloveso spojují. V korpusu bylo zaznamenáno celkově 9 623 výskytů lemmatu *poner*. Během prvního rozboru jsme vyhledali všechna česká lemmata se vztahem ke slovesům *položit*, *klást* či *umístit*, jak uvádíme v tabulce 23. Míra desémantizace slovesa *poner* takto stanovená činí přinejmenším 85,8%. Kromě uvedených slovesných kolokací jsou desémantizované i jiné významy samotného slovesa *poner* jako například *obléci si*, *nasadit si*, *snášet*, *zastrčit si*, *napsat*, *nadávat*, *nazývat*, *vsadit se*, *zřídit*, *předpokládat*, *zapadnout*, *stát se* a další. Jedno z nejčastějších užití (10,7%) slovesa *poner* ve slovním spojení připadá na perifrázi *poner(se) a + infinitivo* (pustit se do). V případě slovesa *poner* je řada frekventovaných kolokací spíše slabě desémantizovaných, neboť je u nich patrný vztah k původnímu významu.

Tabulka 23

VÝRAZ NEBO SOUSLOVÍ	ČESKÝ VÝZNAM	ABSOLUTNÍ VÝSKYT	RELATIVNÍ ZASTOUPENÍ
<i>poner</i>	položit, dát, dávat, klást, pokládat, postavit, umístit, nechat, zanechat	1 366	14,20%
<i>poner(se) a + infinitiv</i>	pustit se do, dát se do	1 032	10,72%
<i>poner(se) de pie</i>	stoupnout si	267	2,77%
<i>poner fin</i>	ukončit	193	2,01%
<i>poner en (grave / serio) peligro</i>	uvést v nebezpečí	116	1,21%
<i>poner en marcha</i>	rozběhnout, zavést, přikročit	144	1,50%
<i>ponerse de acuerdo</i>	shodnout se	95	0,99%
<i>poner a prueba</i>	podrobit zkoušce	92	0,96%
<i>poner (en) orden</i>	nastolit pořádek	61	0,63%
<i>poner (much a / poca) atención</i>	věnovat pozornost	52	0,54%
<i>poner en riesgo</i>	vystavit riziku	50	0,52%
<i>poner(se) de moda</i>	přijít do módy	40	0,42%
<i>poner de relieve</i>	vyzdvihnout	24	0,25%
<i>poner (el / un) freno</i>	zbrzdit, zabrzdit	20	0,21%
<i>poner énfasis</i>	zdůraznit	19	0,20%

U slovesa *echar* slovník DRAE uvádí na prvních pozicích významy „1. Hacer que algo vaya a parar a alguna parte, dándole impulso. 2. Despedir de sí algo. 3. Hacer que algo caiga en sitio determinado.“ Při analýze budeme

považovat za původní významy všechny ty, které souvisejí s významy *hodit* či *vrhnout*, neboť *echar* pochází z latinského *iactāre* (házet, metat) a současně význam *házet* je jedním z prvních významů osvojovaných nerodilými mluvčími. V korpusu se lemma *echar* vyskytuje celkem 2 806krát. Během prvního rozboru jsme vyhledali všechna česká lemmata se vztahem ke slovesům *hodit*, *vrhat* a *metat*. Výsledky ukazují na nejvyšší míru desémantizace (více než 87,8%) v porovnání s ostatními zkoumanými slovesy. Vedle uvedených slovesných kolokací velká část desémantizovaného užití připadá i na jiné významy samotného slovesa *echar* jako *nalít*, *jít*, *dát se*, *zahrát si*, *lehnout si*, *utišit se* a další. Jednou z nejčastějších kolokací, resp. perifrází (18,5% výskytů) se slovesem *echar* je vazba *echar(se) a + infinitivo* (pustit se, dát se). Mezi frekventovanými kolokacemi nalézáme velmi desémantizovaná spojení jako *echar de menos* (stýskat si) i jiná méně desémantizovaná spojení s určitým vztahem k významu *házet* či *vrhat*: *echar un vistazo* (okouknout), *echar una mano* (podat pomocnou ruku), *echar la culpa* (obvinit) a podobně.

Tabulka 24

VÝRAZ NEBO SOUSLOVÍ	ČESKÝ VÝZNAM	ABSOLUTNÍ VÝSKYT	RELATIVNÍ ZASTOUPENÍ
<i>echar</i>	hodit, házet, zahodit, zahazovat, vyhodit, vyházet, vyhazovat, vhodit, vrhat, vrhnout, pohodit, metat, odhodit, odhazovat	341	12,15%
<i>echar(se) a + infinitiv</i>	pustit se, dát se	519	18,50%
<i>echar (el / un / otro / ...) vistazo</i>	podívat se, okouknout	215	7,66%
<i>echar de menos</i>	stýskat	76	2,71%
<i>echar (la / una) mano</i>	pomoci	70	0,73%
<i>echar (la / una) mirada</i>	podívat se, omrknout	67	0,70%
<i>echar (la / una) ojeada</i>	podívat se, okouknout	47	0,49%
<i>echar (toda) la / su culpa</i>	vinit, obvinit	44	0,46%
<i>echar raíces</i>	zakořenit, zapustit kořeny	34	0,35%
<i>echar abajo</i>	svalit, svrhnout	22	0,23%
<i>echar por tierra</i>	vyvrátit, zmařit, roztříštit	18	0,19%
<i>echar chispas</i>	zuřit, sršet vzteky	15	0,16%
<i>echar los brazos al cuello</i>	obejmout kolem krku	12	0,12%

Na závěr dodejme, že míra desémantizace je nejednoznačnou veličinou, totiž k procesu desémantizace během jazykového vývoje bez pochyby dochází, nicméně je třeba stanovit určitý referenční bod, vzhledem k němuž desémantizaci

kvantifikujeme. Analyzujeme-li více sloves současně, existuje reálné riziko, že v případě všech sloves nezvolíme (historicky) tento referenční bod stejně, nebo alespoň podobně, a potom tedy míry desémantizace nemusejí být srovnatelné. V našem případě byl referenční bod volen v rozmezí latinského tvaru až po dobu klasické španělštiny. Na základě předešlých analýz můžeme zřejmě usoudit, že ze zkoumaných sloves nejméně desémantizované je sloveso *tener*, následované slovesem *hacer*. Slovesa *dar*, *poner* a *echar* mají srovnatelnou, poměrně vysokou míru desémantizace.

4.3. Sémantické kalky

Stylistická rovina napsaného i vyřčeného nejen ve španělštině je také do značné míry ovlivňována cizími jazyky. Je zajímavé, že po dlouhé období se vlivy cizích jazyků v tradiční lingvistice (například ve strukturalismu) považovaly za něco zcela marginálního, což bylo přičítáno Saussurově averzi ke vnějším faktorům v jazykovědě²⁸. Nelze ani konstatovat, že by se studium cizích vlivů přesunulo do středu zájmu současných jazykovědců. Problematikou cizích a přejatých slov (*préstamos lingüísticos*) se nově začaly zabývat některé moderní disciplíny jako sociolingvistika a neologie, nicméně jim přisuzují rovněž jisté okrajové postavení. V dalším výkladu budeme vycházet převážně ze [7] a [8].

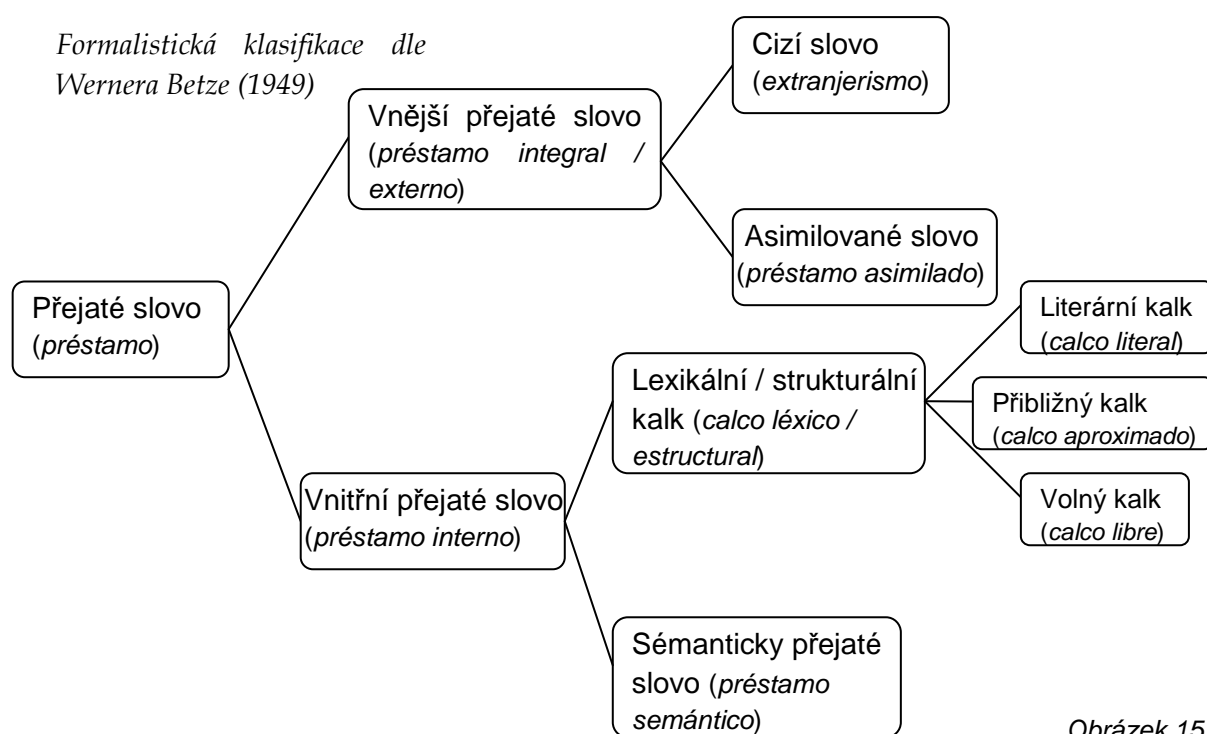
Jelikož Španělsko bylo po dlouhou dobu kulturní křižovatkou a místem střetu různých národů, je přirozené, že se španělština dostala do vlivu řady cizích jazyků: od prerománských jazyků, přes arabštinu, vizigódstinu, francouzštinu, provensálštinu, katalánštinu, baskičtinu, galicijštinu, portugalsštinu, italštinu, němčinu až po indiánské jazyky. Přejatá slova, jež do španělštiny přicházejí v současné době či v nedávné minulosti, nejčastěji pocházejí z angličtiny. Nejaktuálnějším trendem v přejímání jsou pak v malém množství také slova pocházející z geograficky i lingvisticky velmi vzdálených jazyků, jakými jsou ruština a japonština.

---

²⁸ Dle GÓMEZ CAPUZ, Juan. *La inmigración léxica*. Madrid : Arco / Libros, S.L., 2005, s. 8

Do jaké míry mluvčí vlivům cizích jazyků podléhají, závisí na tom, na kolik jsou konzervativní. Existují však oblasti, jako informatika, kde jsou pojmenování vzešlá z cizího jazyka již zažitá a jen obtížně nahraditelná tradičními výrazy. Jazykoví puristé považují slova pocházející z cizích jazyků za hrozbu pro původní podobu jazyka, avšak jiní lidé je, například vzhledem ke své profesi a z pohodlnosti, užívají častěji, než je běžné. Typický mluvčí nejspíše není vůči cizím vlivům zcela rezistentní, avšak ani slova s patrným zahraničním vlivem neužívá nadměrně, čili volí určitý kompromis mezi oběma extrémy.

Různí autoři cizí vlivy v určitém jazyce klasifikují odlišným způsobem a podrobné práce v této oblasti se mnohdy vzájemně kritizují za uvedení některých příkladů v jiných kategoriích, než by bylo náležité. Na přejaté slovo (*préstamo lingüístico*) se v kruzích hispánské lingvistiky často nahlíží jednak jako na lexikální prvek, ale také jako na celý proces přejímání a přizpůsobování se původně cizího slova do jazyka, jenž jej přijímá. Tedy termín *préstamo lingüístico* je sám o sobě nejednoznačný, stejně jako velké množství jeho podkategorií, které se odlišují autor od autora. Stručně zde uvedeme některé nejběžnější klasifikace a dále se budeme podrobněji věnovat sémantickým kalkům, které jsou z pohledu sémantického zaměření naší práce nejzajímavější.

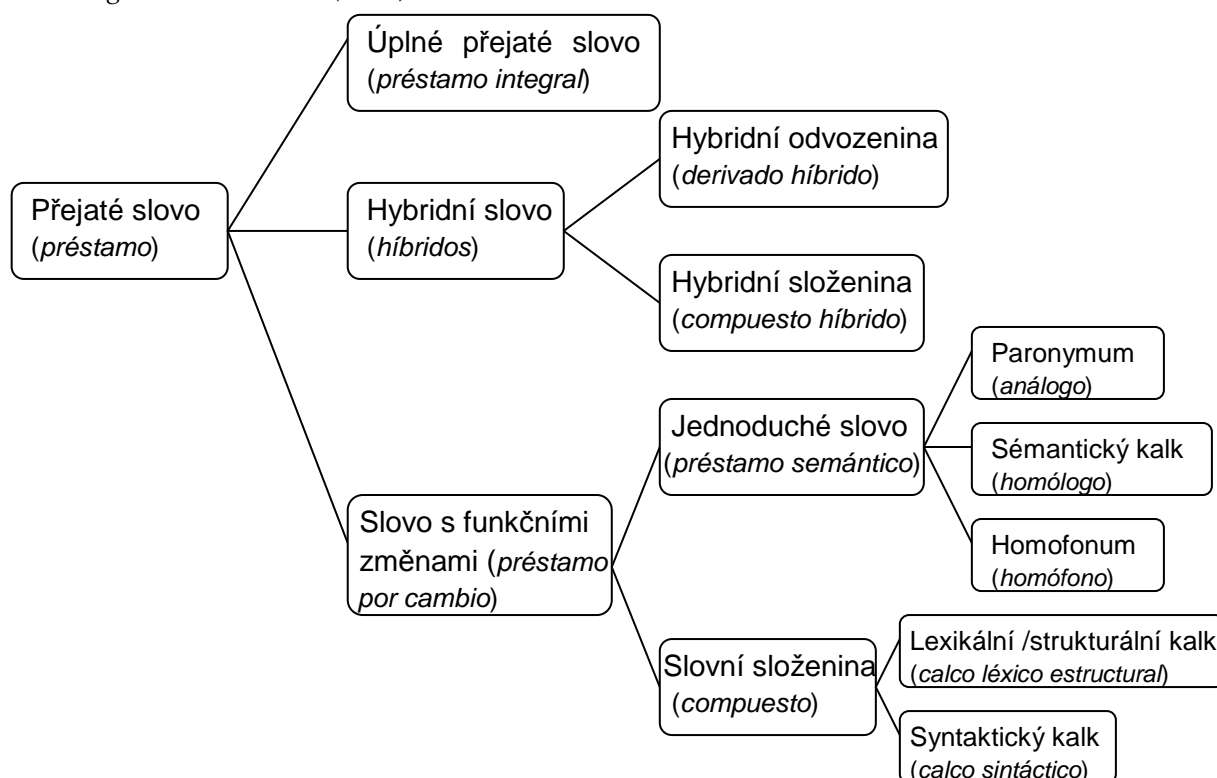

Obrázek 15

Právě uvedená klasifikace je jednou z prvních formalistických klasifikací vůbec. Zakládá se na pohledu německé filologie a soustřeďuje se zejména na stupeň proměny, kterou prodělalo přejaté slovo. Pro autora této klasifikace, Wenera Betze, je cizí jazyk, z něž je přejímán určitý prvek, referenčním či modelovým jazykem, který hraje roli jistého patrona, jehož kultura má být přejímáním napodobována. Wernerův model vychází z dichotomie, v níž vnější (úplné) přejaté slovo, které je zcela vytvořeno na základě materiálu pocházejícího z cizího jazyka, stojí v opozici vnitřním přejatým slovům, v nichž je patrný cizí vliv jen při konfiguraci významu, nicméně již neovlivňuje hláskový charakter ani lexikální materiál užitý v daném slovu, neboť ten je vlastní cílovému jazyku.

Formalistická klasifikace dle
Haugena a Weinrieche (1950)

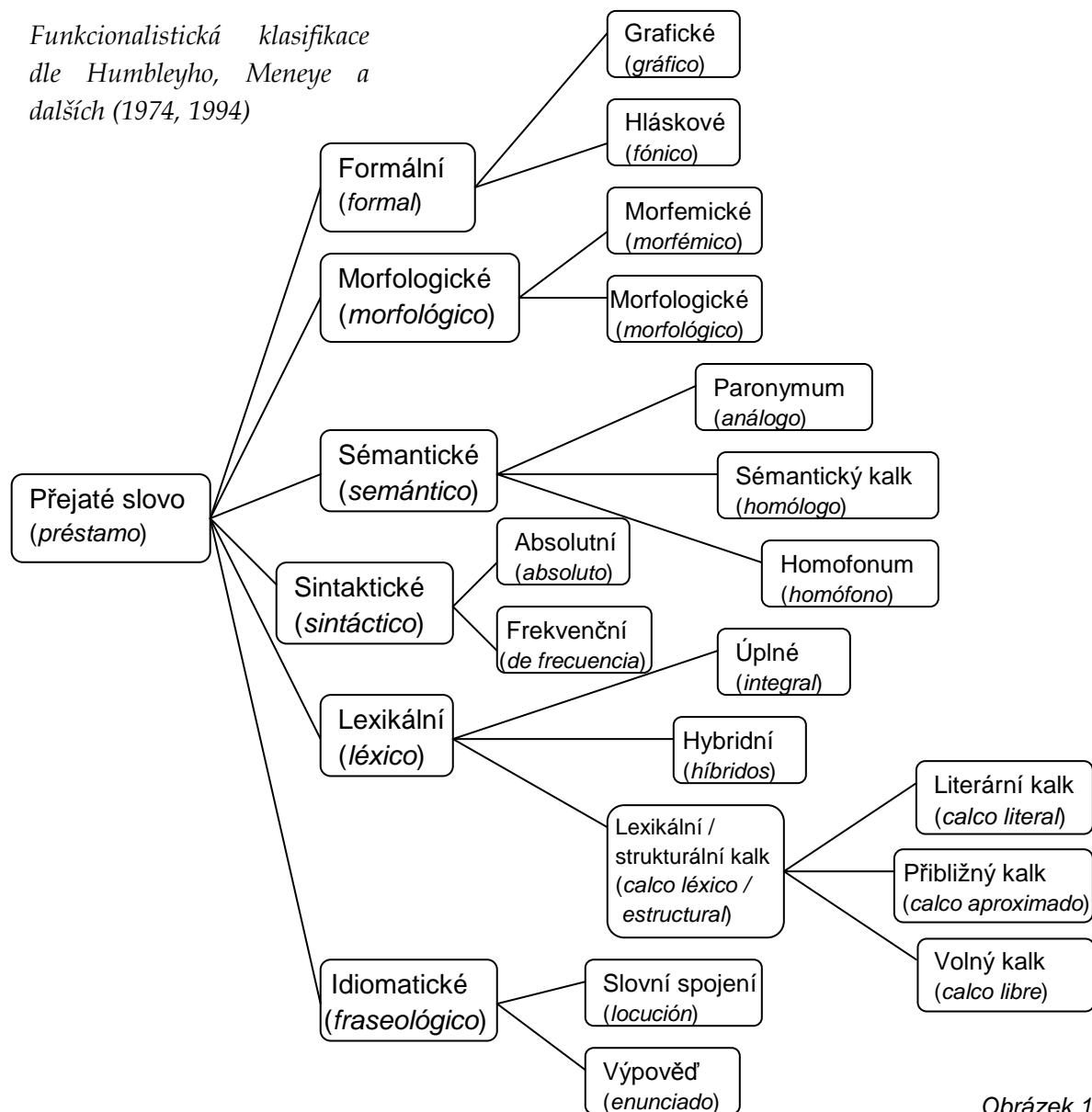
Obrázek 16

Těsně po vzniku Betzovy klasifikace se objevuje klasifikace severoamerická, která se snaží více zakládat na jazyku jako struktuře. V řadě rysů i základním východisku chápání cizího jazyka jako jazyka referenčního se shoduje s Betzovou klasifikací, opomeneme-li terminologické rozdíly. Autoři Haugen a Weinreich tvrdí, že přejímání se děje buď procesem začleňování nových morfémů z referenčního jazyka (vznikají úplná přejatá slova), anebo nahrazováním a

jednoduchými funkčními změnami²⁹ morfémů již existujících v přijímajícím jazyce (vznikají slova s funkčními změnami). Mezi nimi byla ještě vyčleněna kategorie hybridů, v nichž dochází k oběma procesům současně. Severoamerická klasifikace tedy čerpá z Betzovy typologie, ale provádí jemnější dělení jednotlivých skupin. Sémantický kalk je následně součástí sémanticky přejatých slov, která vznikají funkčními změnami již stávajících morfémů v daném jazyce.

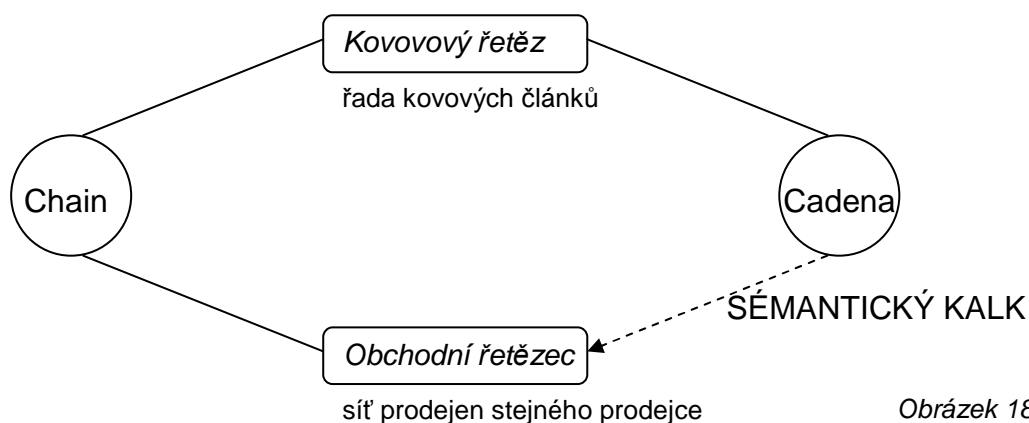

Obrázek 17

²⁹ Tyto změny jsou zjevně podmíněny referenčním jazykem, abychom mohli mluvit o přejatém slově.

Klasifikace uvedená na předešlém diagramu vychází z odlišného pohledu na problematiku. Přejatá slova do hlavních skupin třídí dle toho, jaká funkční vrstva jazyka byla při jejich přejímání nejpodstatnější a nejvíce dotčena. S rozdělením do hlavních skupin přichází Humbley již v sedmdesátých letech dvacátého století, ale na detailním rozpracování celého diagramu se až do devadesátých let podíleli Meney a jiní, navíc v mnohém byly zohledněny i předešlé klasifikace.

Všechny tři zmíněné klasifikace jsme provedli záměrně formou diagramů, bez přímého definování jednotlivých položek a pouze formou krátkých komentářů, v nichž se nezmiňujeme podrobněji o všech skupinách přejatých slov s konkrétními příklady. Naším cílem totiž bylo pouze načrtnout možnosti klasifikace přejatých slov a poukázat na místo, které v něm zaujímají sémantické kalky. Termín sémantického kalku se začíná objevovat od pozdější formalistické klasifikace a rozpracovává jej i poslední uvedená klasifikace. V obou přístupech nalézáme sémantický kalk ve skupině sémanticky přejatých slov po boku paronym a homofon. Sémantický kalk je typem přejatého slova, který vzniká při kontaktu dvou nepříbuzných jazyků nejběžněji překladem určitého slova z cizího jazyka motivovaným jistou konceptuální podobností, aniž by však existoval přímý etymologický či formální vztah mezi vzniklým kalkem a výchozím slovem. Všimněme si následujícího příkladu (obrázek 18) kalku z anglického slova *chain*, kdy pro síť prodejen se ve španělštině začalo užívat sousloví *cadena de tiendas*, jež vzniklo sémantickým kalkem pod vlivem angličtiny:

Obrázek 18

Další známé sémantické kalky ve španělštině uvádíme v tabulce 20:

Tabulka 25

ŠPANĚLSKÉ SLOVO (VÝCHOZÍ SLOVO)	TRADIČNÍ VÝZNAM	VÝZNAM SÉMANTICKÉHO KALKU
abierto (open)	umožňující vstup	turnaj bez omezení
archivo (file)	souhrn dokumentů	jediný dokument v počítači
bajar (download)	sestoupit, vystoupit	uložit do počítače
cadena (chain)	řada (kovových) článků	síť prodejen (obchodní řetězec)
canal (channel)	druh stavby k vedení vody	televizní / rozhlasová stanice
cumbre (summit)	vrchol hory	vrcholné setkání (summit)
duro (tough / hard)	tvrdý, odolný	násilník ve filmu
encuentro (meet)	shoda v jednom místě	Setkání
estrella (star)	útvár na obloze	velmi známá osobnost
halcón (hawk)	dravý pták	dravý politik
herramientas (tools)	(zahradní aj.) nástroje	obslužné programy počítače
infante (walad)*	dítě	královské dítě
paloma (dove)	druh ptáka	umírněný politik
plata (lugayn / warapa)*	kovová destička	Stříbro
ratón (mouse)	druh hlodavce	součást počítače pohybující kurzorem
ventana (window)	prvek domu umožňující vstup světla	reprezentace aplikace v počítači

Většina sémantických kalků ve španělštině pochází z angličtiny, ačkoli lze najít i některé historické příklady pocházející například z arabštiny (v tabulce označeny hvězdičkou). Nejběžnějšími oblastmi, v nichž je kalkování časté, jsou informatika, film, ekonomie či politika. Předešlá tabulka slouží zejména jako průřezový výčet příkladů sémantických kalků ve španělštině z různých oborů, na druhou stranu mezi sémanticky přejatými slovy není kalkování až tak časté (ve srovnání s paronymy nebo homofony), neboť celý proces vyžaduje jakési vyšší uvědomělé úsilí u osoby, jež kalkování (překlad) provedla. Aguado de Cea v roce 1993 uvádí, že počet sémantických kalků z angličtiny zaznamenaných v kastilštině nepřevyšuje 50, přičemž jejich největším zdrojem je infromatická terminologie. Sémantickými kalky jsou často právě technická slova, jimiž se doslovně překládá nějaké cizí slovo pomocí výrazu již ve španělštině existujícího. Tento postup se obvykle zakládá na jasné metafoře (někteří autoři užívají termín „přejatá metafora“) a jeho výsledkem je, že příslušný španělský výraz rozšíří svůj význam o novou technickou definici v rámci své sémantické specializace (někdy se v této souvislosti hovoří o „sémantickém neologismu“), podobně jako k tomu došlo

v případě termínu *ratón*, který po vzoru anglického *mouse* začal označovat myš u počítače, neboli malé polohovací zařízení (vzhledem připomínající myš), jež přenáší informace o změnách své pozice na povrchu plochy (např. speciální podložky, desky stolu) do počítače, což se na monitoru projevuje pohybem kurzoru.

Při klasifikaci konkrétních příkladů přejatých slov často dochází k omylům a začleňování těchto výrazů do nesprávných skupin, přičemž nezdá se, že tyto chyby vyskytují i v učebnicích. Jistě lze v určitých případech argumentovat tím, že autor vychází z odlišné koncepce, ale spíše se stává, že koncepce jsou velmi podobné a zařazení určitého termínu je mylné. Základní rozdělení počítá se třemi stupni: cizí slovo, přejaté slovo a kalk. Je však třeba vyjasnit i některé další pojmy použité v předešlých diagramech: Lexikálně přejaté slovo je takové slovo, které jeden jazyk přejímá z jiného buď ve své původní, anebo v přizpůsobené formě (*bypass* či *escáner*). Sémanticky přejaté slovo je takový výraz, který v jednom jazyce získává nový význam pocházející z významu příslušného paralelního slova v druhém jazyce (*archivo* z anglického *file*). Strukturálním kalkem jsou složeniny nebo kombinace slov, jež se přeložily z jiného jazyka (*lluvia ácida* z anglického *acid rain*) a konečně hybridními slovy jsou výrazy s cizím lexémem, ale španělskou příponou (*chequeo* z anglického *checking*). Nyní se na závěr v krátkosti budeme zabývat nejčastějšími omyly spojenými se sémantickými kalky:

I. záměna lexikálního a sémantického kalku

Lexikální kalk se zakládá na cizím vzoru tím způsobem, že dojde k nahrazení buď polymorfematického slova, nebo sousloví s jistým literárním či deskriptivním významem morfémy nebo jednoduchými výrazy, které už samy o sobě existují v přijímajícím jazyce a jejichž spojením vznikne polymorfematický výraz či sousloví doposud neznámé v daném jazyce. Klasické příklady lexikálního kalku ve španělštině jako slova *rascacielos* (z anglického *skyscraper*), *desempleo* (z anglického *unemployment*), *entrevista* (z anglického *interview*), *fin de semana* (z anglického *weekend*), *baloncesto* (z anglického *basketball*), atd. jsou často v různých učebnicích nesprávně řazeny mezi sémantické kalky.

II. záměna paronyma a sémantického kalku

Paronymum z pohledu sémanticky přejatého slova je takový výraz, v němž existuje formální i obsahová podobnost mezi původním slovem a slovem přejatým (připomeňme, že v případě sémantického kalku existuje pouze obsahová podobnost, nikoli formální). Vznik paronym je snazší při kontaktu dvou příbuzných jazyků (např. francouzštiny se španělštinou), ačkoli řada paronym se může utvářet i při kontaktu angličtiny se španělštinou³⁰, neboť oba jazyky v některých lexémech sdílejí společný latinský původ. Dokonce někteří autoři zmiňují, že přejímání paronym z angličtiny je až příliš rychlé a neuvážlivé. Například v technických textech se často vytvářejí nové paronymické překlady, které se jeví jako pohodlné, na druhou stranu nemusí vždy sémanticky odpovídat tomu, co původní text říká (uvádí se, že anglické slovo *to ignore* by se nemělo překládat španělským výrazem *ignorar*, jelikož neznamena nevědět, nýbrž nevšímat si či nevšimnout si). Běžnými příklady paronym ve španělštině jsou výrazy jako *pieza* užitý pro označení uměleckého díla (z francouzského *pièce*), *bolsa* pro označení burzy (z francouzského *bourse*), *copia* pro označení výtisku (z anglického *copy*), *Administración* pro označení vlády státu (z anglického *administration*) atd. Paronyma jsou mnohdy zaměňována se sémantickými kalky buď z toho důvodu, že si neuvědomíme, že je třeba brát v úvahu existenci formální podobnosti, nebo nepovažujeme formální podobnost obou slov za dostatečnou.

---

³⁰ Souhrnem příkladů od Pratta, E. Lorenza a Lázara Carretera Juan Gómez Capuz odhaduje, že je ve španělštině více jak 300 paronym pocházejících z angličtiny.

5. ZÁVĚR. RESUMÉ

5.1. Resumen (español)

Nuestro trabajo se dedica a uno de los más jóvenes y en la actualidad más populares campos de la lingüística, la semántica. La ciencia del significado, por supuesto, no afecta sólo a las lenguas naturales, ya que cierto significado poseen también los códigos técnicos o computacionales, etc; pero nosotros nos hemos centrado principalmente en los problemas de la semántica española con algunas referencias a los idiomas como checo, inglés y otros. En la semántica hemos estudiado el significado al nivel de léxico en particular, es decir, el significado de las palabras y grupos de palabras; sin embargo, el significado de las frases, enunciados y texto completo u otros problemas similares, que también podrían ser objeto de una investigación semántica, hemos dejado aparte.

En el segundo capítulo hemos presentado los componentes básicos de la comunicación humana. Nos hemos centrado en una de las funciones esenciales de la comunicación humana que es la transferencia de informaciones entre los comunicantes. Hemos demostrado cómo se puede cuantificar la información transmitida sin considerar su significado o reglas gramaticales aplicables en un idioma determinado. Este enfoque general de la comunicación humana concluimos pronunciando las Leyes de Zipf, las normas que describen la distribución estadística de las palabras en el texto en todas las lenguas naturales. Es un conjunto de reglas que jamás ningún hablante se ha comprometido a respetar, y no obstante, sin saberlo, durante el proceso de comunicación las sigue. De hecho, conforme con el principio del mínimo esfuerzo, las palabras más frecuentemente utilizadas por los hablantes suelen ser las más cortas; palabras más cortas habitualmente tienen un mayor número de significados y, por último, existe una relación entre el número de diferentes significados de una palabra y su frecuencia en el texto o corpus. La validez de estas leyes hemos examinado en el caso de la novela *El Coronel no tiene quien le escriba* escrita por Gabriel García Márquez, donde se señalaron algunas dificultades, como la necesidad de modificar el orden de algunas palabras y expresiones discriminatorias.

En el tercer capítulo, nos propusimos estudiar el papel del significado léxico en la comunicación lingüística. Primero recordamos los conocimientos básicos de las teorías del signo y presentamos los diferentes enfoques de este problema, como las teorías diádicas y triádicas, los triángulos metodológicos o diagramas trapezoidales. Mencionamos los distintos puntos de vista de la teoría del significado, que tratan de responder a las preguntas acerca del origen, la motivación y la determinación del significado de palabras individuales. En algunos aspectos sería ideal (pero desde luego que no para el uso de un lenguaje) la situación en la que cada expresión correspondiera exactamente a un significado, sin embargo, en contradicción son frecuentes algunas asimetrías tales como la sinonimia (cuando más términos tienen el mismo significado) y la polivalencia (cuando una palabra tiene varios significados diferentes). La sinonimia se opone al principio de la máxima economía del lenguaje, pero también contribuye a una mayor claridad de la comunicación; por el contrario, la polivalencia puede resultar por su menor claridad en errores en la comunicación lingüística, pero satisface el principio de la máxima economía. Entre las expresiones polivalentes distinguimos los casos de homónimos y polisemos. Los dos tipos de expresiones se pueden considerar las diferentes etapas de la evolución de una palabra que se sometió al proceso de la divergencia semántica, o sea la diferenciación consecutiva de los significados de una palabra hasta tal punto que ya no comparten ningún sema. No obstante, añadamos que la frontera entre polisemia y homonimia puede ser bastante vaga. En relación con polivalencia hemos hablado también de un fenómeno más general, la ambigüedad, que ocurre cuando el lector o el oyente no sabe con claridad cuál de las varias interpretaciones posibles de la comunicación elegir. La ambigüedad no aparece sólo al nivel léxico o semántico, sino también al nivel fónico y sintáctico. A menudo se utiliza conscientemente e intencionadamente en el arte, en la publicidad y en el uso irónico de un idioma. Otras asimetrías, pero esta vez entre dos lenguas diferentes, se vinculan al relativismo lingüístico. En la lingüística y la antropología para el relativismo y el determinismo lingüístico se ha planteado la denominación de la hipótesis de Sapir-Whorf. En nuestro trabajo nos hemos centrado en particular en las

situaciones en las que una palabra checa corresponde a más o a ninguna palabra española o viceversa. Hemos encontrado ejemplos convenientes en casi todas las clases de palabras, pero no hemos tomado por nuestro objetivo la tarea de proporcionar una lista completa de todas las situaciones de relativismo.

En el último capítulo hemos estudiado algunas cuestiones relacionadas con la naturaleza estilística de la configuración del significado durante el uso del léxico. Nos hemos centrado primero en el problema de las redundancias llamadas pleonasmos. Hemos presentado varios ejemplos bien conocidos en español y asimismo hemos señalado áreas tales como los medios de comunicación, español jurídico y político, el estilo publicitario y etc en las que los pleonasmos se usan con alta frecuencia. También hemos intentado buscar los motivos del uso de pleonasmos en estas áreas. Otro problema tratado en el último capítulo ha sido el proceso de la desemantización. En español se produjo y sigue produciéndose especialmente en los verbos frecuentemente usados, ya que el significado original del verbo fue enriqueciendo de nuevos semas, con lo cual ha disminuido gradualmente el nivel de la especialización de dicho término (la llamada palabra omnibus), perdiendo varios rasgos distintivos. Así se empezó a utilizar en muchos otros contextos en vez de los verbos más especializados y apropiados. El uso excesivo de palabras omnibus en los contextos desemantizados puede ser considerado indeseable e indicar una escasez de vocabulario o un nivel cultural más bajo del hablante. En este ámbito también hemos realizado un estudio práctico a base del corpus paralelo checo-español InterCorp cuyo objetivo ha sido calcular el nivel de la desemantización en caso de los verbos *dar*, *hacer*, *tener*, *poner* y *echar*. En el dicho estudio hemos demostrado que la desemantización excepto el verbo *tener* es muy alta llegando hasta un 80% del uso. Al final del último capítulo nos hemos dedicado a las influencias extranjeras en español, sobre todo a los calcos semánticos. Hemos señalado el hecho de que, aunque pueda parecer que en español hay muchas palabras de origen extranjero (es decir, préstamos lingüísticos), los calcos semánticos no son tan frecuentes, ya que requieren un uso más consciente del lenguaje. Por el contrario, a menudo surgen confusiones entre el calco semántico y otros tipos de préstamos o extranjerismos como parónimos y

los calcos léxicos, que llegan al español con mayor intensidad (principalmente del inglés) a menudo debido a las traducciones indeliberadas y rápidas.

En nuestro trabajo hemos tratado algunos aspectos de la configuración del significado en español. Estos problemas fueron elegidos por su frecuencia en el lenguaje y también por sus características interesantes. Por otra parte, no hemos incluido una interpretación lexicológica detallada, la teoría del de los cambios semánticos, ni las representaciones semánticas en forma de campos léxico-semánticos, redes asociativas, marcos o esquemas de conjuntos. Estas son áreas que pueden ser objeto de nuestros estudios en los trabajos siguientes.

5.2. Resumé (česky)

Naše práce se věnovala jednomu z nejmladších a v současné době nejpopulárnějších jazykovědných oborů, sémantice. Věda o významu samozřejmě nezkoumá jen přirozené jazyky, neboť svůj význam mají i strojové kódy a podobně, nicméně my jsme se soustředili především na problematiku španělské sémantiky s více či méně četnými odkazy k češtině, angličtině i jiným jazykům. V rámci sémantiky jsme se zabývali významem zejména na lexikální úrovni, tj. významem jednotlivých slov a sousloví, význam vět, výpovědí i celého textu, jež by mohl být taktéž předmětem sémantického zkoumání, jsme ponechali stranou.

Ve druhé kapitole jsme prozkoumali základní složky lidské komunikace. Soustředili jsme se na jednu ze stěžejních úloh lidské komunikace, a to přenos informací mezi komunikanty. Ukázali jsme, jak je možné přenos informací kvantifikovat, aniž bychom více brali v úvahu jejich význam či mluvnická pravidla platná v konkrétním jazyce. Tento obecný přístup k lidské komunikaci jsme završili vyslovením Zipfových zákonů, které popisují statistická pravidla rozložení slov v textu v přirozených jazycích. Jedná se o pravidla, jež se žádný mluvčí nikdy nezavázal dodržovat, a přesto je nevědomky během komunikačního procesu dodržuje. Totiž v duchu principu nejmenšího úsilí platí, že mluvčími nejčastěji užívaná slova jsou ta nejkratší, kratší slova obvykle mají větší množství významů a konečně existuje i souvislost mezi počtem různých významů jednoho výrazu a jeho četností v textu nebo korpusu. Dané zákonitost jsme otestovali na

příkladu románu *El coronel no tiene quien le escriba* od Gabriela Garcíi Márqueze, kde jsme poukázali i na některá úskalí, jako nutnost modifikovat pořadí výrazů a některé výrazy diskriminovat.

Ve třetí kapitole jsme podrobněji prozkoumali úlohu lexikálního významu v jazykové komunikaci. Nejprve jsme připomněli základní poznatky teorie znaku a zhodnotili různé přístupy k tomuto problému, jako dyadické a triadické teorie, metodologické trojúhelníky či lichoběžníková schémata. Uvedli jsme existující názory z teorie významu, jež se snaží zodpovědět otázky původu, motivace a určenosti významu jednotlivých výrazů. V jistém ohledu ideálním (nikoli však pro hladké užívání jazyka) by byl stav, kdy by každému výrazu odpovídal právě jeden význam, nicméně tomu odporují dva základní typy asymetrií, jakými jsou synonymie (kdy více výrazů má stejný význam) a polyvalence (kdy jeden výraz má více různých významů). Synonymie stojí proti principu maximální ekonomičnosti jazyka, ale přispívá ke větší jasnosti sdělení, naproti tomu polyvalence může pro svou nižší jasnost vést k omylům při jazykové komunikaci, ale podporuje úspornost jazyka. Polyvalentní výrazy jsme rozlišili na homonyma a případy polysémie. Jedná se v podstatě o různá stádia výrazu, který prodělal proces sémantické divergence, neboli postupného rozrůžňování významů až do okamžiku, kdy nesdílejí jediný sém. Avšak zdůrazněme, že hranice mezi polysémií a homonymií může být dosti nejasná. V souvislosti s polyvalencí jsme se zmínili ještě o jevu obecnějším, o dvojznačnosti, kdy posluchač či čtenář jednoznačně neví, ke které z více možných interpretací sdělení se přiklonit. Ke dvojznačnosti nedochází pouze na lexikální a sémantické úrovni, ale i na úrovni fonické a syntaktické. Často bývá použita i uvědoměle při uměleckém, reklamním, ironickém a jiném užití jazyka. Jinými asymetriemi, ale tentokrát mezi dvěma různými jazyky, jsou případy jazykového relativizmu. V jazykovědě a antropologii se pro jazykový relativizmus a determinizmus vžilo označení Sapir-Whorfova hypotéza. V naší práci jsme si všimli zejména takových situací, kdy českému výrazu odpovídá více anebo žádný výraz španělský či naopak. Téměř u všech slovních druhů jsme našli vhodné příklady v obou jazycích, ale nevytyčili jsme si za cíl provést úplný výčet příkladů.

V poslední kapitole jsme se soustředili na vybrané problémy stylistické povahy související s konfigurací významu při užívání lexika. Zaměřili jsme se jednak na problematiku redundantních kolokací, tzv. pleonazmů. Uvedli jsme několik známých příkladů ve španělštině a poukázali jsme na oblasti jako mediální komunikace, právní a politická španělština, reklamní styl a další, pro něž je užívání redundancí příznačné a zhodnotili jsme důvody, které k častému výskytu pleonazmů ve jmenovaných oblastech vedou. Jiným zkoumaným problémem je proces desémantizace. Ve španělštině, zejména u velmi frekventovaných sloves během historického vývoje docházelo k tomu, že původní význam slovesa postupně narůstal o stále další nová sémy, čímž se postupně klesala úroveň specializace takového výrazu (nazývaného *palabra omnibus*), ztrácely se distinktivní rysy a ten se pak začal užívat v celé řadě jiných kontextů místo vhodnějších specializovanějších sloves. Nadměrné užívání *palabras omnibus* v desémantizovaných kontextech lze považovat za nežádoucí a může poukazovat na nedostatečnou slovní zásobu či nízkou kulturní úroveň mluvčího. V naší práci jsme na základě případové studie na paralelním česko-španělském korpusu InterCorp stanovili míru desémantizace v případě sloves *dar*, *hacer*, *tener*, *poner* a *echar* a ukázali jsme, že míra desémantizace je velmi vysoká: kromě slovesa *tener* se u ostatních zkoumaných sloves pohybovala okolo 80%. Závěr poslední kapitoli jsme věnovali cizím vlivům ve španělštině, především pak sémantickým kalkům. Poukázali jsme na fakt, že ačkoli se může zdát, že ve španělštině existuje určité větší množství cizích a přejatých slov (tzv. *préstamos lingüísticos*), sémantických kalků není příliš mnoho, neboť vyžadují určité uvědomělé užívání jazyka. Spíše často dochází k zaměňování sémantických kalků s jinými typy přejatých a cizích slov jako s lexikálními kalky a paronymy, které do španělštiny přicházejí mnohem intenzivněji (především z angličtiny) a mnohdy vlivem rychlých nepromyšlených překladů.

V naší práci jsme se věnovali vybraným problémům konfigurace významu ve španělštině. Tyto problémy jsme zvolili pro jejich četnost v jazyce i zajímavé vlastnosti. Na druhou stranu jsme do práce nezahrnuli podrobnější lexikologický výklad, teorii sémantických změn významu, ani jsme se nezabývali možnostmi

sémantické reprezentace v podobě sémanticko-lexikálních polí, sítí, rámců či množinových schémat. Jsou to oblasti, které se mohou stát předmětem našeho dalšího studia v jiných pracích.

5.3. Resume (English)

Our work is devoted to one of the youngest and currently most popular fields of linguistics, semantics. The science of meaning, of course, does not deal only with natural languages, since the machine and computer codes also have some meaning etc., but we have concentrated mainly on problems of Spanish semantics with more or less numerous references to the Czech, English and other languages. In the semantics we examined particularly the meaning on the lexical level, i.e. the meaning of individual words and group of words, on the other hand the meaning of sentences, statements and full text, which also could be the subject of a semantic investigation, we have left aside.

In the second chapter we studied the basic components of the human communication. We have focused on one of the principal role of human communication, the information transfer between communicants. We have shown how to quantify the transferred information without considering their meaning or grammatical rules applicable in a particular language. This general approach to the human communication we conclude by saying Zipf's laws, rules that describe the statistical distribution of words in the text in natural languages. It is a set of rules that no speaker has ever committed to respect, and yet unknowingly during the communication process he follows them. Indeed, according to the principle of least effort, the most frequently used words are the shortest ones, shorter words typically have a larger number of meanings, and finally, there is a relation between the number of different meanings of a term and its frequency in the text or corpus. We tested this pattern on the example of the novel *El Coronel no tiene quien le escriba* by Gabriel Garcia Marquez, where we pointed to some difficulties, such as the need to modify the order of some words and expressions to discriminate.

In the third chapter we studied the role of lexical meaning in linguistic communication. First, we reminded the basic knowledge of theories of sign and presented different approaches to this problem, such as dyadic and triadic theories, methodological triangles or trapezoidal diagrams. We have mentioned the existing views of the meaning theory, which tries to answer the questions of origin, motivation and determination of the meaning of individual words. In some aspects the ideal situation (but not for the use of language) would be such case where each expression corresponds to exactly one meaning, however, in contradiction there are two basic types of asymmetries, such as synonymy (when more terms have the same meaning) and polyvalence (when one word has several different meanings). Synonymy is opposed to the principle of maximum economy of the language, but also contributes to greater clarity of the communication, by contrast, polyvalence can lead to errors during the communication for its lower brightness, but it supports the economy of language. Among the polyvalent expressions, we distinguish the cases of homonyms and polysemy. These are usually considered basically the different stages of evolution of one term, which underwent a process of semantic divergences, i.e. progressive differentiation of the meaning till the point they do not share any sema. But also we should emphasize that the boundaries between polysemy and homonymy can be quite vague. In relation to polyvalence we also mentioned the phenomenon more general, the ambiguity, when the reader or listener does not know clearly which of several possible interpretations of the communication should prefer. The ambiguity does not appear only at the lexical or semantic level, but also at the phonic and syntactic level. It is very often used in art, advertising, and the ironic use of some language. Other asymmetries, but at this time between two different languages, occur in cases of linguistic relativism. In linguistics and anthropology the linguistic relativism and determinism is known as the Sapir-Whorf's hypothesis. In our work we have studied in particular those situations in which the Czech word corresponds to more or no expression of Spanish or vice versa. We have found convenient examples in almost all classes of words, but surely we did not effort to make an exhaustive list of examples.

In the last chapter we focused on selected issues related to the stylistic nature of the configuration of meaning during the use of vocabulary. First we studied the redundant collocations called pleonasms. We have launched several well-known examples in Spanish and we have identified the areas as media communication, political and legal Spanish or advertising style for which the use of redundancy is characteristic and we also tried to find the reasons for frequent occurrence of pleonasms in these areas. Another problem we examined was the desemantization process. In Spanish, especially at frequently used verbs occurred and still occurs during the historical development that the original meaning of the verb gradually grew obtaining more and more new semas, thereby gradually decreased the level of specialization of such term (called *palabra omnibus*), losing various distinctive features and then it started being used in many other contexts, instead of more appropriate specialized verbs. Excessive use of *palabras omnibus* in desemantized contexts can be regarded as undesirable and may indicate a lack of vocabulary or low cultural level of the speaker. Our work has been based on case studies on the Czech-Spanish parallel corpus InterCorp where we evaluated the rate of desemantization of verbs *dar*, *hacer*, *tener*, *poner* and *echar*. Except the verb *tener* we have shown that desemantization rate is very high: around 80%. Finally we studied foreign influences in Spanish, especially the semantic calques. We pointed to the fact that while it may seem that in Spanish there is a greater number of foreign and loan words (i.e. *préstamos lingüísticos*); semantic calques are not so common since they require a conscious use of language. Rather, there is often held a confusion of semantic calque with other types of loan and foreign words as paronymy or lexical calque, which in Spanish are coming more intensively (mainly from English) often due to rapid and unpremeditated translations.

In our work we have dealt with selected aspects of the configuration of the meaning in Spanish. These problems were chosen for their frequency in the language and also then interesting features. On the other hand, we did not include any detailed lexicological interpretation, the theory of semantic changes of the meaning, neither the possibilities of semantic representations in the form of

lexical-semantic fields, associative networks, frameworks or set diagrams. These are the areas that may become the subject of our further studies in other works.

6. BIBLIOGRAFIE

- [1] ALVAR EZQUERRA, Manuel. *La formación de palabras en español*. Madrid : Arco / Libros, S.L., 2008
- [2] BAYLON, Christian, FABRE, Paul. *La Semántica*. Barcelona : Ediciones Paidós Ibérica, S.A., 1978
- [3] CALSAMIGLIA, M. Y TUSÓN A. *Las cosas del decir*. Barcelona : Ariel, 2002
- [4] FERNÁNDEZ GONZÁLEZ, Ángel Raimundo, HERVÁS, Salvador, BÁEZ, Valerio. *Introducción a la semántica*. Madrid : Ediciones Cátedra, S. A., 1989
- [5] GARCÍA MÁRQUEZ, Gabriel. *El coronel no tiene quien le escriba*. [online] [cit.2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.literatura.us/garciamarquez/coronel.html>>
- [6] GERMAIN, Claude. *La semántica funcional*. Madrid : Gredos, 1986
- [7] GÓMEZ CAPUZ, Juan. *La inmigración léxica*. Madrid : Arco / Libros, S.L., 2005
- [8] GÓMEZ CAPUZ, Juan. *Préstamos del español: lengua y sociedad*. Madrid : Arco / Libros, S.A., 2004
- [9] GÓMEZ TORREGO, Leonardo. *El buen uso de las palabras*. Madrid : Arco / Libros, S.A., 1992
- [10] GÓMEZ TORREGO, Leonardo. *El léxico en el español actual: Uso y norma*. Madrid : Arco / Libros, S.A., 1995
- [11] GONZÁLEZ ÁLVAREZ, Julio. *Psicología del Lenguaje: Libro de Prácticas*. Castellón : Universitat Jaume I., 1997. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.langproc.uji.es/avalib>>
- [12] GUALDA, Romero, VICTORIA, María (coord.). *Lengua española y comunicación*. Barcelona : Ariel, 2002
- [13] GUTIÉRREZ ORDÓÑEZ, Salvador. *Introducción a La Semántica Funcional*. Madrid : Editorial Síntesis, S.A., 1986

- [14] HUGUETTE POTTIER, Navarro. *La polisemia léxica en español*. Madrid : Gredos, 1991
- [15] HURDORF, James, HEASLY, Brendan. *Curso de Semántica*. Cambridge : Cambridge University Press, 1983
- [16] HYMES, D. H. Lexicostatistics So Far. In *Current Anthropology*, Vol. 1, No. 1 (1960), s. 3-44. The University of Chicago Press. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/2739673>>
- [17] KATZ, Jerrold J. Semantics and Conceptual Change. In *The Philosophical Review*, Vol. 88, No. 3 (1979), s. 327-365. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/2184955>>
- [18] LEECH, Geoffrey. *Semántica*. Madrid : Alianza, 1985
- [19] LUCY, John A. Linguistic Relativity. In *Annual Review of Anthropology*, Vol. 26 (1997), s. 291-312. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/2952524>>
- [20] LYONS, John. *Lenguaje, significado y contexto*. Barcelona : Ediciones Paidós Ibérica, S.A., 1981
- [21] LYONS, John. *Semántica Lingüística, una introducción*. Cambridge : Cambridge University Press, 1995
- [22] MALDONADO ALEMÁN, Manuel. *Texto y comunicación*. Madrid : Editorial Fundamentos, 2003
- [23] MOLINER, María. *Diccionario del uso del español*. Madrid : Gredos. 2007 (verze CD-ROM)
- [24] MILÁN MARTÍN, Miriam E. Pleonasmó: Sobre lo que falta. Universidad de Oriente. Cuba. [online] [cit. 2010-10-05]. Dostupné z: <http://homepage.mac.com/jefftenant/wefla/weflapapers2008/Ling/Ling%2004.03%20Pleonasmos_%20sobra%20lo%20que%20falta.pdf>
- [25] PAVLÍK, Ján. Informace, ontologie, entropie. In *Electronic Journal for Philosophy* (2004). Vysoká škola ekonomická v Praze. [online] [cit. 2010-10-05]. Dostupné z: <vse.cz/kfil/elogos/epistemology/pavl1-04.pdf>

- [26] PEDRO GÓMEZ, Juan. *Lengua. Sistema y comunicación*. Murcia : Quaderna editorial, 2003
- [27] POTTIER, Bernard. *Semántica y Lógica*. Madrid : Gredos, 1983
- [28] ROBERTS, Carl W. Other Than Counting Words: A Linguistic Approach to Content Analysis. In *Social Forces*, Vol. 68, No. 1 (Sep., 1989), s. 147-177. University of North Carolina Press. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/2579224>>
- [29] SALVADOR, Gregorio. *Semántica y lexicología del español* (Colección filológica). Madrid : Paraninfo, S. A., 1985
- [30] SHANNON, Claude Elwood. A Mathematical Theory of Communication. In *The Bell System Technical Journal*, Vol. 27 (1948), s. 379-423, 623-656. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <www.astroscu.unam.mx/~angel/tsb/shannon1948.pdf>
- [31] SILVERSTEIN, Michael. Syntax, Semantics, Pragmatics. In *Annual Review of Anthropology*, Vol. 1 (1972), s. 349-382. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/2949248>>
- [32] TRUJILLO, Ramón. *Introducción a la semántica española*. Madrid : Arco / Libros, S.A., 1988
- [33] ULLMANN, Stephen. *Semántica: introducción a la ciencia del significado*. Madrid : Aguilar, 1976
- [34] ULLMANN, Stephen. *Words and their Meanings*. Canberra: Australian National University Press. 1974
- [35] WAUGH, Linda. The Semantics and Paradigmatics of Word Order. In *Language*, Vol. 52, No. 1 (1976), pp. 82-107. Linguistic Society of America. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/413210>>
- [36] WHORF, Benjamin. *Language, Thought, and Reality: Selected Writings of Benjamin Lee Whorf*. Mit Press. 1956

- [37] WIKILENGUA DEL ESPAÑOL. Pleonasma. [online] [cit. 2010-10-5]. Dostupné z: <http://www.wikilengua.org/index.php/Pleonasma#endnote_due>
- [38] WIKIPEDIA. Pleonasma. [online] [cit. 2010-10-5]. Dostupné z: <<http://es.wikipedia.org/wiki/Pleonasma>>
- [39] WIKIPEDIA. Redundance. [online] [cit. 2010-10-5]. Dostupné z: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Redundance>>
- [40] ZIPF, George Kingsley. Statistical Methods and Dynamic Philology. In *Language*, Vol. 13, No. 1 (1937), s. 60-70. Linguistic Society of America. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/409172>>
- [41] ZIPF, George Kingsley. Semantic Frequency List. In *American Speech*, Vol. 16, No. 1 (1941), s. 43-45. Duke University Press. [online] [cit. 2009-09-04]. Dostupné z: <<http://www.jstor.org/stable/486686>>